SCIENCE FICTION

Serge BRUSSOLO

FEBRA

Serge Brussolo

Febra

Territoire de fièvre
1983

Despre Autor

Serge Brussolo (n. 31 mai 1951, Paris) este un scriitor francez.

Biografie

Serge Brussolo s-a născut la Paris, în 1951, într-o familie săracă. Tatăl, era muncitor şi parior pătimaș la cursele de cai. Mama, casnică şi romantică, îi citea în copilărie povești din mitologia greacă sau egipteană, imprimându-i astfel nu numai gustul pentru lectură, dar şi pentru scris. Locuiau toţi trei într-o cameră de servitori de la mansarda unui imobil luxos dintr-un cartier cu pretenții al Parisului. Primele sale lecturi au fost albumele de benzi desenate cu Tintin şi Blake şi Mortimer, împrumutate de la prietenii săi mai înstăriți.

A trecut repede la Modesty Blase, acea „doamnă a crimei” cu multiple talente şi trecut tenebros, benzi desenate pe care le citea în paralel cu romanele foto *Satanik* sau cărțile polițiste a lui James Hadley Chase.

În anii ’60, familia sa se mută într-un bloc social (HLM[1]) dintr-un cartier muncitoresc de la periferia Parisului. Vecinătatea unei baze a armatei americane îi înveselește însă copilăria: împreună cu alți copii scotocea prin pubelele americanilor descoperind şi citind cu indicibilă bucurie (în original, cu ajutorul dicționarului!) comics-uri altfel intruvabile în Franța

[1] Lb. franceză: habitation à loyer modéré. Case cu chirii moderate.

acelor ani, precum *Dick Tracy*, *Batman*, *Superman*, *The Shadow* etc.

Astfel, de pe la 10-11 ani, a început să scrie „romane”, de câte 10 pagini, pe care le citea colegilor. În liceu avea reputația făcută: unii profesori îl disprețuiau și-i spuneau că n-o să facă nimic în viață; alții însă îl admirau și-i prevesteau o carieră de scriitor. Ajuns – în mod natural – student la litere, îşi trimite scrierile pe la diverse publicații şi debutează astfel, la 21 de ani, în paginile unui fanzin obscur. Perseverează, de altfel nu ştia şi nu voia să facă altceva, şi în 1978 primește Marele Premiu al SF-ului francez pentru nuvela *Funnyway*. În sfârșit, după zeci de refuzuri, editurile încep să-l ia în seamă şi Denoel îi deschide porțile, publicându-i în 1980 romanul *Vue en coupe d'un ville malade*. Urmează alte 150 de romane.

În anii '80, Serge Brussolo a revoluționat prin stilul lui original și distinctiv literatura science-fiction franceză. Considerat de unii critici o enigmă imposibil de clasificat, Brussolo, un scriitor unic şi baroc, este creatorul unor universuri literare halucinante, construite cu ajutorul unei doze specifice de violență și sexualitate, care i-au adus un public format din cititori pe cât de fideli pe atât de pasionați.

Opera lui a fost la început publicată în fanzine. Primul lui text publicat a fost *L'Evadé*/Evadatul apărut în periodicul *L'Aube enclavée* în 1972. *Funnyway* (Funnyway, în Jurnalul SF nr.163), o altă nuvelă, publicată în 1978, a fost recompensată în 1979 cu Marele Premiu al Literaturii Science-Fiction Franceze/*Le Grand Prix de la Science-fiction Française*. Câțiva ani mai târziu, în 1981, Brussolo câștiga același premiu, însă la categoria roman, cu *Vue en coupe d'une ville malade*/Vedere în secțiune a unui oraș bolnav. Un alt roman, *Les Semeurs d'abâmes*/Semănătorii de abisuri (publicat în 1983) va fi recompensat cu Premiul Apollo în 1984. Un număr mare de romane au fost

publicate în colecția *Anticipation* a editurii Fleuve Noir și în colecția *Présence du futur* a editurii Denoel.

După ce inițial a scris numai science-fiction, Brussolo a abordat mai târziu alte genuri literare, precum romanul istoric sau cel aparținând genului thriller. Este, de asemenea, autorul unei serii de cărți pentru copii și tineret intitulată *Peggy Sue et les fantômes*.

Capitolul l

Nava vibra încetişor, înfigîndu-şi vîrful carbonizat în noaptea spaţiului. Trepidaţia alerga prin scheletul obosit, contorsiona conductele, făcea să fluiere niturile slăbite, să geamă tablele fuselajului.

Întinsă în cuşeta sa, Liza asculta plînsetul metalic ce urca din bătrîna carcasă asemeni unei melodii demodate ce nu mai poate fi auzită decît cu un sentiment de melancolie. Una din acele arii la modă ce va păstra etern gustul nostim şi siropos al amintirilor din tinereţe.

La exterior, în întunericul cosmosului, pe latura stîngă a navei greoaie şi butucănoase se lăfăia scorojită, obişnuita şi stupida emblemă a universităţii. Liza se simţea totuşi mulţumită în măruntaiele labirintului de sasuri şi cămăruţe, ba, s-ar putea spune, chiar în largul ei... ca într-o haină familiară sau în fotoliul preferat adîncit de îndelungate ore de lectură...

Era o navă demodată. Un vechi transportor de trupe, cu carburant lichid, care făcuse compania de la Ghan-Taar, reformat datorită perimării morale... Cu ani în urmă fusese scos la licitaţie, iar universitatea fanghiană din Santa-Catala îl achiziţionase aproape pe gratis. Drept urmare, nava ajunsese să ocupe parkingul zonei comerciale a facultăţii de ştiinţe, transformîndu-l în teren de zbor.

Nenumăraţi studenţi visaseră lîngă cele cîteva mii de tone înnegrite de razele cosmice şi de reintrările brutale în atmosferă. O mulţime de băieţi şi fete, studenţi în primul an de biologie, profitaseră de neglijenţa

paznicilor pentru a face dragoste, într-o seară de vară, în picioare, sprijiniţi de una din aripioarele navei, cu spatele zgîriat de buloanele fuzelajului.

Liza, asemeni altora, o fată cu plete lungi, blonde, cu trup subţire, cu sîni tari, obraznici, de adolescentă, scăpase ocheade languroase spre carapacele de ţestoasă ale cabinetelor de observaţie, spre turlele de oţel albăstrui marcate de fantele hublourilor, adevărate coifuri de cavaleri teutoni.

Îşi pierduse virginitatea asemenea altora, cu rinichii lipiţi de un rezervor de kerosen, fusta ridicată pînă la mijloc, pupilele fixate pe antenele radar ale postului de pilotaj şi mintea plină de imagini spaţiale.

... Iar acum, cinci ani mai tîrziu, se afla aici, cuibărită în inima maşinii, cu corpul îndurerat de acceleraţiile succesive pe care le suportase la traversarea atmosferei fanghiene.

Se numea Liza Angsthron, era doctor în zoologie şi avea douăzeci şi nouă de ani.

Nu ştia de ce, pe neaşteptate, decanul facultăţii o înscrisese pe lista personalului autorizat la zbor, smulgînd-o din sala de curs, pentru a o vîrî în salopeta cenuşie a cercetătorilor navigaţi. I se dăduse vag de înţeles că nava urma să întreprindă, sub acoperirea unei explorări geologice, o misiune de cea mai mare importanţă şi că era nevoie de aportul ei. Nu încercase să afle mai mult. Autoritatea administrativă îi provoca o teamă difuză şi întotdeauna preferase să se arate docilă. Pînă în prezent n-avusese de ce să regrete.

Aştepta, culcată în penumbra cabinei cu pereţi blindaţi, ca cineva să binevoiască a-i dezvălui rolul ce-i era destinat. Pentru moment era perplexă. Santa-Catala nu mai era de multă vreme o universitate de marcă. Alte şcoli mai competitive răzbiseră pe piaţa creierelor, anunţînd sfîrşitul vechilor reţele de formare intelectuală. După ce cunoscuse gloria şi bogăţia, Santa-Catala îşi dormea azi somnul prăfuit al universităţilor de

provincie. Nu, nu ştia spre ce ţel obscur o purta nava uzată, iar această ignoranţă îi umplea pieptul cu o nelinişte surdă...

Deodată o bătaie puternică în uşa celulei o smulse din visare. Tresări şi se aşeză pe marginea cuşetei cu stomacul crispat. Indexul necunoscutului bătu iar, cu nerăbdare, în panoul metalic.

Liza se ridică şi deschise uşa de tablă. Un tînăr cu capul ras aştepta pe culoar. O salută reglementar, apoi enunţă monoton:

— Comandantul Junia vă aşteaptă în sala de proiecţie. Trebuie să vă însoţesc.

Capitolul 2

Părea o cocoaşă verde pe întinderea albă şi decolorată a deşertului. Un munte ovoid, fără asperităţi, acoperit de o iarbă abundentă şi grasă. Un soi de „căpăţînă de zahăr” ce atingea o mie de metri înălţime, pe care vîntul o zbîrlea cu un pieptene invizibil, nebun.

Fremătînd, Liza îşi trecu mîna prin păr. Unghiile retezate scurt scîrţîiră neplăcut la contactul cu tunsoarea în perie ce-i dezvelea ceafa, ca pentru a o expune mai bine tăişului unei ghilotine imaginare. În argoul piloţilor, o astfel de coafură era numită „condamnat la moarte”. Pielea capului se distingea cu claritate sub frizura anemică, cu aspect de licheni, accentuînd paloarea obrazului cu pometi proeminenţi, asiatici şi fruntea înaltă, bombată, marcată de primele riduri fine caracteristice celui de-al treilea deceniu de viaţă...

Oamenii alergau pe gîlma verde, scurgîndu-se în ciorchini pe pante. Întreaga populaţie a muntelui părăsea înălţimile pentru a se răspîndi în cîmpie, băltoacă viermuitoare, informă, zguduită de spasmele unui exod de neînţeles. Liza miji ochii, atentă la diferitele faze ale fenomenului...

Deodată, muntele începu să tremure, să se clatine, să se balanseze de la stînga la dreapta, ca şi cum ar fi încercat să se smulgă din rădăcini pentru a porni în urmărirea fugarilor! De jur-împrejur, nisipul clocotea agitat de vîrtejuri furioase. În sfîrşit, apăru o labă! Un

membru anterior scurt şi gros, asemănător cu cel al unei ţestoase şi la fel de solzos. Rînd pe rînd, frămîntînd cîmpia, sfărîmînd rocile şi crustele de sare, răsăriră alte labe. Capul se ivi ultimul: o sferă formată dintr-un amalgam de plăci osoase şi coarne, pe care gura şi ochii rămîneau total invizibili... Îndărătul Lizei, Junia, o femeie masivă, comandantul navei, stinse proiectorul. Ecranul redeveni alb.

— Aşa-i că n-ai mai văzut o chestie ca asta? hîrîi Junia cu o voce aspră de tutun. Li se spune „animale-munţi". Se îngroapă pentru a hiberna lăsîndu-şi afară doar spatele. Pot rămîne o mie de ani aşa, înainte de a ieşi la suprafaţă.

— Dar iarba? întrebă Liza uluită.

Interlocutoarea izbucni în rîs.

— Păr, micuţo! Păr!

Urmă un moment de linişte. Ca şi restul navei, minuscula sală de proiecţie trăznea a ozon. Domnea o căldură de cuptor ce făcea insuportabil contactul cu îmbrăcămintea, iar Junia, prea puţin grijulie cu respectarea sacrosantei etichete militare, utiliza ca unic echipament o vestă de piele kaki, pătată de sudoare şi un slip de nailon alb, cu o transparenţă fără dubiu. Stînjenită de atmosfera de o intimitate lipicioasă, Liza ţinea ochii fixaţi obsesiv pe dreptunghiul gol al ecranului. Îşi păstrase combinezonul din pînză cenuşie de la începutul zborului, evitînd orice relaxare, luptînd chiar şi împotriva tentaţiei de a-şi deschide fermoarul pînă la buric. Trebui deci să facă un efort deosebit pentru a-şi mobiliza coardele vocale:

— De cînd e filmul?

Vocea ieşise sugrumată.

— De aproximativ o sută de ani. A fost făcut pe o planetă numită Almoha. Animalele-munţi formau adevărate turme. Cronicile pretind că populau deşertul, hibernînd o duzină de secole şi nu se trezeau decît pentru a muri. Azi rasa li s-a stins, iar Almoha a fost

distrusă. Animalele astea au devenit mit. Mai vrei să ştii ceva?

Liza înclină capul în semn de aprobare. Ecranul fu din nou invadat de alte forme mişcătoare: o hoardă de coline vii se deplasau pe întinderea unei cîmpii; lanţ de munţi în mers; turme de oameni minusculi fugeau din calea avansării lente a titanicului zid, abandonînd sate şi oraşe...

O altă secvenţă detalia distrugerea unui oraş fortificat. Animalul şarja, ţinînd capul plecat, fără ură, cu o degajare somnambulică ce contrasta în mod straniu cu spectacolul de Apocalips ce se năştea de sub paşii săi. Imobile, monumente, întărituri sucombau laminării pîntecului enorm. Creneluri, domuri, turnuri terminau în aceeaşi magmă de pietriş măcinat. Iar animalul orb îşi continua drumul, lăsînd în urma sa un siaj de ruine...

Filmul avu o sincopă; acum un grup de călăreţi încerca să blocheze înaintarea animalului, un tun mic, fără recul, era pus cu febrilitate în poziţie de tragere. Liza îşi rodea unghia degetului mare. Lipsite de sunet, imaginile aveau ceva ireal. Văzu arma săltînd pe loc, obuzul ridicîndu-se în văzduh, coborînd şi lovind cocoaşa pahidermului. Blana semăna atît de mult cu iarba încît avu impresia că proiectilul străpunsese creasta unui munte. Totuşi, aproape imediat, sîngele ţîşni din punctul de impact, greu, gros; pîraie stacojii se rostogoleau pe laturile – versanţii – bestiei pentru a păta bolovanii albi ai dărîmăturilor... Dîre lipicioase apărură în părul des... Liza simţi pe ceafă o palmă umedă.

— Chiar dacă erau lovite de obuze burduşite cu cianură, le trebuia mai mult de o săptămînă pentru a muri, şopti vocea aspră a comandantului. Nu se ştie mai nimic despre anatomia lor. Imediat ce-şi dădeau duhul, corpul li se descompunea cu o viteză fulgerătoare. Arhivele conţin doar scheme fanteziste, care aduc mai degrabă cu desene medievale decît cu schiţe ştiinţifice.

Suficient însă pentru ca fiziologia lor să rămînă o enigmă profundă...

Liza clătină capul în tăcere. Căldura grăsanei i se transmitea în ceafă, i se răspîndea în umeri, îi invada pieptul asemeni unui val de febră. Ar fi vrut să se scuture, să se debaraseze de mîna umedă şi arzătoare ce i se lipise de ceafă ca o moluscă urzicantă. Dar nu îndrăznea. O picătură de sudoare se rostogoli pe coama nasului fin, cu transparenţe de porţelan.

— Bîntuie şi unele legende, continuă şefa cu o voce din ce în ce mai ruginită. Se spune că la originea acestor animale s-ar fi aflat adevărate planete vii ce pluteau în spaţiu, cu capul şi labele retractate, eliminînd prin gurile lor o atmosferă artificială... Unele relatau despre „animale-luni", despre... balene cosmice! Zvonurile au atras atenţia ministerului cercetării. Reacţie normală. Imaginează-ţi un animal capabil să părăsească solul şi să efectueze o traversare a spaţiului galactic fără să-i pese de vid, de variaţiile uriaşe de temperatură, de radiaţiile mortale, de... O carcasă de mii de tone traversînd spaţiul de la o planetă la alta la fel de uşor ca un stol de rîndunici ce trec marea pentru a ierna în Africa! Asta presupune o organizare fiziologică de o incredibilă rezistenţă...

Liza înghiţi în sec; întrebarea pe care dorea s-o pună i se lipea de limba uscată. Ezită şi un moment se gîndi să renunţe:

— Vreţi să spuneţi că animalele astea sînt un fel de nave cosmice vii? Rachete din carne şi oase?

— Asta-i, micuţo! Exact! Chiar dacă pare o tîmpenie, asta sînt: nave cu fuzelaj din piele!

Nave cu ţevărie din organe şi muşchi care-şi extrag combustibilul dintr-un stomac! Îţi imaginezi? Fără canalizări, fire electrice, motoare, ci pur şi simplu vene şi nervi... Un corp suficient de puternic pentru a sfida orice capcană spaţială, pentru a scăpa de greutate, de

cîmpuri de atracţie şi care-şi obţine toată energia doar din propriul metabolism!

— Imposibil!

— Aşa s-a şi crezut la început, dar ulterior s-au înregistrat unele ciudăţenii: schelete gigantice eşuate pe planete care n-aveau cum să le dea naştere, ecouri neobişnuite înregistrate de sonde spaţiale... meteori capabili să-şi modifice singuri traiectoria şi chiar să facă stînga-mprejur! Pe scurt, un amalgam de indicii mărunte dar iritante. Au urmat adevărate bătălii teoretice în laboratoarele Confederaţiei, s-a vorbit chiar de „monstrul Loch Ness al spaţiului”! Apoi Ministerul Apărării a pus laba pe dosar... şi totul a devenit mult mai serios.

Liza tresări.

— Armata? De ce?

Grăsana ridică din umeri.

— Ia gîndeşte un pic, bleago! Ce s-ar întîmpla dacă s-ar reuşi descoperirea secretelor metabolismului unui astfel de animal (admiţînd bineînţeles, că există)? Care ar fi aplicaţiile tehnice?

— S-ar... s-ar putea face ceva în „beneficiul” oamenilor... cînd zic „oameni” mă gîndesc în primul rînd la militari. Greşesc cumva?

— Deloc. Daca se va reuşi cunoaşterea mecanismelor fiziologice ale animalelor-mutanţi se va putea imagina o avalanşă de mutaţii posibile...

— Cum ar fi cosmonauţi fără scafandri spaţiali? remarcă Liza. Indivizi capabili să se smulgă oricărei forţe de atracţie gravitaţională doar prin propria lor forţă musculară? Fiinţe ce şi-ar secreta singure oxigenul?

— Iată deci! O revoluţie totală! Omul debarasat definitiv de suportul mecanic! Omul liber şi nud, capabil să se mişte în spaţiu ca peştele în apă.

Devenise lirică. Liza nu se putu abţine să nu o doboare în plin zbor:

— Este imposibil. Pură utopie. O himeră...

Mîna de pe ceafa ei se crispă. Senzaţia de durere se accentuă.

— Decizia a fost luată sus, foarte sus. Ceea ce tu numeşti „utopie” pare să-i intereseze în mod deosebit pe conducătorii noştri.

— Dar pentru a construi pînă şi cea mai mică ipoteză ar trebui...

— Da?! murmură comandantul pe un ton dulce dar ameninţător.

Liza bîigui:

— Ar trebui... să se dispună de... de un subiect de experienţă...

Mîna Juniei îi părăsi ceafa: ruperea neaşteptată a contactului o îngrozi pe tînără precum anunţul unei iminente pedepse. O secundă se află în pragul panicii.

— Ai un loc rezervat în sala de informare, spuse ofiţerul, studiază istoricul animalelor-munţi. Ne vedem mai tîrziu...

Uşa dinspre culoar şuieră. Liza luă brusc poziţia pentru salutul reglementar, dar constată că era deja singură...

Colindă cîtva timp prin măruntaiele şerpuitoare şi obscure ale culoarelor fără să întîlnească pe nimeni. Pe alocuri, din reţeaua de ţevi şi cabluri ce tapisa pereţii, ţîşneau gaze sau jerbe scurte de scîntei. Majoritatea becurilor, moarte în cuştile lor de sîrmă, lăsau coridoarele cufundate în întuneric. Cu dinţii strînşi şi pielea zbîrcită de fantomele terorilor copilăriei, Liza continuă să înainteze. Într-un tîrziu, descoperi sala de informare. Se zăvori repede, scoţînd un oftat de uşurare. Se afla într-un fel de dulap metalic, total inconfortabil, echipat cu un ecran video şi o pereche de căşti demodate. A fost nevoită să tasteze trei coduri numerice înainte ca aparatul să accepte furnizarea informaţiilor. Nu exista nici o modalitate de identificare fonică digitală. Ca pretutindeni pe navă, nu puteai scăpa de supărătoarea impresie că manipulezi piese de muzeu.

Ordinatorul nu-i relevă nimic deosebit. Prin faţa ochilor i se perindară cîteva fotografii îngălbenite şi un fragment de film ce prezenta deriva lentă, prin deşert, a unuia dintre neobişnuitele animale. Documentaţia grafică a dosarului era constituită dintr-un teanc de scheme. Rătăcit printre ele, se afla desenul unei secţiuni din creatură aşa cum şi-o imaginau savanţii epocii respective în urma observaţiilor scurte şi rare. Reconstituirea, rezultată din studii şi schiţe executate în grabă cînd animalul, sub acţiunea procesului accelerat de descompunere, îşi pierdea rapid forma şi structura, lăsa zone de incertitudine. Pe măsură ce te depărtai de epidermă şi te apropiai de centru, imprecizia ipotezelor invada planşele anatomice luînd forma unor pete albe flancate de semne de întrebare. În faţa desenelor neterminate erai tentat să crezi că pahidermul, datorită lipsei de măruntaie localizabile sau de organe distincte, era format doar dintr-un înveliş gol, asemeni unor monstruoase puşculiţe cu pereţi sparţi...

Se termină şi ultima bobină. Liza era perplexă.

Imaginile din arhivă, demodate, confuze, nu aduceau nimic nou. Veneau din alte timpuri, din altă epocă, redeşteptînd o lume azi moartă: Almoha. O planetă artificială, ultima pusă în serviciu, ale cărei buloane erau acum împrăştiate în cele patru colţuri ale universului. Animalele-munţi nu supravieţuiseră cataclismului final. Asemeni licornilor, lui yeti sau a hidrei cu şapte capete, ele îmbogăţeau panoplia miturilor şi vrăjilor.

Tastă codul de ieşire. Ecranul se stinse clipind albastru, iar uşa se deschise. În momentul cînd trecea pragul, tînăra se ciocni de corpul masiv al Juniei, care aştepta lîngă intrare. În obscuritatea culoarului, silueta grăsanei avea o densitate ameninţătoare, o masivitate neliniştitoare.

— Ai văzut? întrebă aceasta fără să se clintească.

Liza clătină capul.

— Da... Şi nu înţeleg. Animalele acestea sînt moarte şi niciodată nu s-a aflat nimic despre fiziologia lor... Pentru continuarea cercetărilor este absolut necesar un exemplar perfect conservat; de exemplu, un cadavru prins în gheaţă.

— Am ceva mult mai bun, rînji Junia, am un animal în stare de hibernare, viu, ce pluteşte în spaţiu de un timp nedeterminat şi la care procesele vitale se desfăşoară în cea mai deplină armonie.

Liza făcu ochi mari, clipind des:

— Un animal-munte?

— Ţi-am zis: mai mult chiar! Cele care hibernau pe Almoha sînt simpli şoricei pe lîngă ăsta! Animalul are dimensiuni colosale, este la fel de mare ca un planetoid. Dacă vrei, e chiar o planetă vie.

— Sînteţi sigură?

Junia plescăi iritată.

— Ascultă, şopti mijindu-şi ochii, nu-s aici să te adorm cu basme. Acum trei ani, o expediţie geologică era cît pe-aici să se „strivească" de un animal ce deriva prin cosmos. O creatură făcută ghem ce-şi secreta propria atmosferă şi propria atracţie gravitaţională! N-au îndrăznit s-o abordeze şi, de frică să nu fie taxaţi drept nebuni sau mistificatori, o dată reveniţi pe Terra şi-au ţinut gura... A trecut mai bine de un an pînă cînd informaţia a eşuat pe biroul decanului universităţii Santa-Catala. Ar fi putut azvîrli dosarul sau l-ar fi putut clasa, în cel mai bun caz, la secţiunea datelor fanteziste, dar a decis să ridice mănuşa şi să încerce o uriaşă lovitură de poker. Și-a avu dreptate! Știi la fel de bine ca şi mine că universitatea noastră nu mai străluceşte de mult. În ochii statului am devenit cercetători neproductivi, capete găunoase care n-aduc nici un beneficiu şi devine tot mai clar că, într-o bună zi, ni se vor tăia creditele. Doar un contract cu statul, cu armata, ar mai putea să ne pună pe picioare, iar contractul ăsta numai animalul poate să ni-l mai obţină... Este suficient

să-i aflăm misterele, să ştim prin ce procese poate, un organism viu, rezista frigului demenţial din vidul interstelar şi să supravieţuiască fără protecţie, secretînd un halou vital şi un cîmp magnetic... Ţi-am mai explicat. Trebuie să ştim totul despre aceste... glande de oxigen, despre acest schelet care degajă o astfel de atracţie. Pe scurt, trebuie să rezolvăm enigma creaturii; o cere onoarea şi supravieţuirea noastră. Din fericire, nimeni altcineva nu l-a mai localizat. Este adevărat că animalul se deplasează în spatele unui cîmp de meteoriţi care-l ecranează şi bruiază cele mai bune sonde. Dar de un an, o echipă, de trei sute de cercetători, pregătită în cel mai mare secret, a fost depusă pe trupul creaturii. Toţi aparţin universităţii Santa-Catala. Îi conduce profesorul Mikofsky, specialist în chestii d-astea migratoare.

— Şi s-a obţinut vreun rezultat?

— Nu ştiu. Nu întreţinem nici o radio-legătură cu animalul. Aceasta din două motive: primul, nu vrem să riscăm interceptarea de către o antenă adversă; al doilea, se pare că undele nu reuşesc să străpungă cîmpul magnetic emis de animal.

— Nici o legătură? exclamă Liza îngrozită.

— Nu, nici una. Prietenii noştri au acceptat riscul acestei „izolări". Se află pe animal precum nişte naufragiaţi, fără măcar o sticlă la dispoziţie şi asta de douăsprezece luni. Acum este momentul stabilit pentru culegerea primelor rapoarte. Este sarcina ta. Te vom paraşuta pe creatură. Atmosfera, deşi mai săracă în oxigen, este totuşi respirabilă. Îl vei contacta pe Mikofsky şi pe ceilalţi şefi de echipă. Ai la dispoziţie douăzeci şi patru de zile pentru a strînge rapoartele de sinteză ale primelor constatări. La sfîrşitul perioadei vei fi preluată de o navetă automată. Dacă n-ai reuşit să-ţi termini treaba, naveta va pleca fără tine şi nu va mai reveni decît după multă vreme. Nu dorim să trezim atenţia nimănui învîrtindu-ne prea des prin această văgăună. Nava asta şi pseudo-raidul geologic nu sînt

decît faţadă: te depun la ducere, te iau la întoarcere, este tot ceea ce pot face. Între cele două treceri vor fi disponibile ceva mai mult de trei săptămîni, nici o zi în plus sau în minus. Ţine bine minte termenul! În caz contrar, va trebui să aştepţi o altă misiune alibi şi ştii bine că ne cam lipsesc creditele pentru astfel de expediţii...

— Aţi fi putut cere sprijin...

— Ba deloc! Totul trebuie făcut în cel mai mare secret! Nici nu se pune problema ca deştepţii vreunei facultăţi simpatizate de administraţie să vină să ne ia caimacul! Oricum, n-ai de ce te teme: animalul doarme de milenii digerîndu-şi grăsimea, precum toţi hibernanţii. N-are conformaţia unui prădător, iar scheletul şi oasele sînt vag umanoide. În plus pare viguros, sănătos şi robust. Vei fi inspectorul ministerului, super-profesorul trimis să adune ciornele savanţilor!

Liza făcu trei paşi la întîmplare, ameţită de tot ceea ce aflase.

— Această... creatura, murmură după un minut, este cufundată în întuneric?

— Iniţial da, dar acum în jurul ei gravitează o centură de proiectoare asigurînd un fel de „zi" permanentă. Au o autonomie de cinci ani, deci nici o problemă din acest punct de vedere.

Tînăra îşi trecu mîna peste faţă. Transpira din abundenţă.

— Aş... aş vrea să văd fotografiile, se bîlbîi. Se poate?

— Bine-nţeles, aprobă Junia, sînt în seiful din camera mea. Te însoţesc, dar cred că rişti să fii decepţionată.

* * *

Clişeul se dovedi nebulos. Aplecată deasupra dreptunghiului mare, plastifiat, Liza încerca să-şi facă o idee mai clară asupra hibernantului. Nu vedea însă

nimic altceva decît un halou ceţos înfăşurîndu-se ca un nor în jurul unei forme vag antropomorfe. Se putea ghici un fel de corp ghemuit în poziţie foetală, cu capul cuibărit între labele anterioare – braţe? – îndoite.

— Este o fotografie în infraroşu, preciza Junia. Evident, lipsită de claritate. Echipa Mikofsky a fost paraşutată cu un echipament important. Inclusiv alimente: suficiente tablete nutritiv-hidratante pentru trei ani. În schimb, nu le-am dat nici o armă. Nici o puşcă, nici cel mai mic pistolet! Nu vrem să ne asumăm riscul unui accident care ar deteriora iremediabil hibernantul... Te vor primi probabil cu răceală; în definitiv, soseşti în calitate de inspector... Îi ştii doar pe cercetătorii ăştia de înalt nivel: puţin megalomani, acceptă cu dificultate să fie supravegheaţi. Îţi va trebui multă diplomaţie. În plus, pentru a le stimula zelul, i-am făcut să creadă că lucrează pentru minister. Eşti de-a noastră, aşa că sînt convinsă că le vei întări această părere...

— Cînd trebuie să părăsesc nava?

— Peste douăsprezece ore. O navetă te va introduce în atmosfera artificială a animalului, iar de acolo vei sări conform procedurii clasice. O aterizare ar fi periculoasă, jeturile ajutajelor putînd răni mortal animalul sau să-i provoace arsuri grave. Pentru recuperare vom folosi tot o metodă artizanală: un elicopter, luat în mod special din muzeul aerului din Santa-Catala, va juca rolul de intermediar între suprafaţa bestiei şi sasul navetei de revenire. Alegerea ta pentru misiune a fost determinată şi de faptul că ai urmat un antrenament în timpul pregătirii militare, ce corespunde necesităţilor actuale... În plus, îl cunoşti pe Mikofsky, am văzut în dosarul tău că i-ai urmat cursurile un trimestru întreg, aşa că vei şti să-l manevrezi... Este un individ lunecos, uneori greu de abordat.

— N-o să mă recunoască! pufni tînăra. Eram peste cinci sute în amfiteatrul lui!

— N-are importanţă, concluzionă Junia, nu te trimitem acolo ca să-ţi depeni amintirile de studenţie... Profită mai bine de noaptea ce vine ca să te pregăteşti. Mergi la infirmerie şi administrează-ţi o doză de anti-oboseală. Echipamentul tău va fi destul de redus şi ca să n-ai dificultăţi pentru a ajunge la campamentul de bază, îţi vom da o hartă teoretică. Întrebări?

Liza clătină din cap, cu mintea îngreunată de potopul informaţional la care o supusese comandantul. Îşi repetă mecanic: „douăsprezece ore", ca pentru a se convinge de realitatea faptului.

În dreptul uşii, Junia – înfăşurată în bluza decolorată de transpiraţie – sugeră sfîrşitul întrevederii.

N-a dormit decît trei ore. Treceri alternative de la starea de veghe la coşmar, cu o regularitate de metronom. Figura lui Mikofsky, ţeasta sa cheală, mustăţile hipertrofiate au urmărit-o neîncetat suprapunîndu-se grotesc peste masa informă a creaturii adormite. La ora cinci un subofiţer veni s-o trezească. Îi puse în braţe un echipament de salt, o paraşută scoasă parcă dintr-un magazin de antichităţii şi o cască cu cureluşă din piele.

S-a îmbrăcat, forţîndu-se să-şi păstreze mintea goală, lăsîndu-se apoi condusă prin labirintul coridoarelor pînă la sasul unde aştepta naveta.

Era un aparat fără vîrstă, cu buloane încercănate de rugină. Urme de vopsea îi marcau aripioarele şi în mai multe locuri tabla avea umflături neliniştitoare ce văduviseră fuzelajul de fîşii mari de metal. Fără un cuvînt, Junia îi întinse un rucsac regulamentar. Tînăra îl luă, se caţără în vehicul aşezîndu-se lîngă pilot.

O sirenă anunţă evacuarea zonei de start, trapele fură asigurate, luminiţele bordului clipiră, Liza închise ochii. Ştia că sasul se va deschide, lansînd-o ca pe o bombă în vidul cosmic, dar nu ţinea să observe detaliile unei manevre ce-i mărea starea de nervozitate. Un şuierat anunţă deschiderea trapei; urmă un şoc, apoi senzaţia

de cădere liberă, asemănătoare cu cea dintr-un ascensor rapid; apoi o oprire elastică şi, în sfîrşit, o acceleraţie care-o lipi de scaun. Cînd redeschise ochii, hubloul privea spre o noapte imensă, pe care absenţa reperelor îl priva de adîncime, un soi de suprafaţă cărbunoasă pigmentată de vagi puncte luminoase avînd aspectul unui decor de teatru de proastă calitate. Vehiculul viră pe o aripă şi începu să coboare vertiginos în direcţia unui halou nebulos ce învăluia un miez întunecat. Liza simţi că inima îi bate mai tare. Obiectivul creştea rapid. De abia avu timp să remarce centura de proiectoare-satelit şi fierberea tumultuoasă a coconului atmosferei secretate de animal, că nava şi plonjă în stratul de nori. Fiinţa adormită era atît de mare încît îi fu imposibil să-şi facă o imagine de ansamblu. Remarcă totuşi curbura unui formidabil abdomen, lanţul crenelat al munţilor unei şire a spinării lungă de o mie de kilometri... Apoi solul veni în întîmpinare şi anatomia monstruoasă a hibernantului căpătă aspectul banal şi liniştitor al oricărui peisaj văzut de sus. Aplecîndu-se, Liza încercă senzaţia că survolează o pădure, o cîmpie acoperită cu iarbă, un...

Capitolul 3

Aerul trăznea a sudoare. În clipa cînd trapa se deschise, Liza fu sufocată de mirosul puternic, greu, animalic. Era ca şi cum o formidabilă răsuflare urca din sol, un fel de ceaţă unsuroasă ce-i năclăia limba cu un gust de sare şi acid acetic. Atîrnată deasupra golului, avu impresia că este gata să păşească în dormitorul unei fiinţe colosale, creatură de legendă zidită într-un somn la fel de greu ca şi propriile sale emanaţii. Frisonă.

Aparatul evolua destul de jos, astfel încît era imposibil să cuprindă întreaga siluetă a animalului. Vedea doar o zonă roz şi pustie care mărginea preerii cu iarbă, rară, maronie. Văluriri, coline moi, agitate din cînd în cînd de un spasm nervos sau o contracţie musculară.

„Dumnezeule!” gîndi, „văd ce vede o muscă care se aşază pe pieptul unui om adormit. Sînt pe cale de a deveni o muscă!”

Pilotul o bătu pe umăr. Liza vru să zică ceva, dar vîntul îi răpi cuvintele. Pentru a-şi lua un răgaz, verifică din nou curelele paraşutei. Pachetul gros îi atîrna pe burtă dîndu-i senzaţia că este o fetiţă care, jucîndu-se de-a femeia însărcinată şi-a strecurat o pătură sub rochiţă.

Închise ochii şi sări.

Curios, nu-i era frig. Cădea printr-o ceaţă umedă. Un abur cu duhoare de grajd sau dormitor comun! Unul dintre acele aere de intimitate ce se simt în vestiare, dormitoare sau duşuri.

I se părea că prăbuşirea durează de secole cînd, brusc, o smucitură violentă o trase în sus cîţiva metri. Cu

umerii zvîcnind de durere, aruncă o privire spre cupola paraşutei ce se umfla deasupra capului asemeni unei flori cu petale fragile. Jos, sub tălpi, cîmpia se apropia cu o viteză înspăimîntătoare, o cîmpie de un rozaliu plăcut, fără stînci, pietre, arbori.

Liza se ghemui, gata să primească şocul, lovi solul dar... săltă în aer pentru a se rostogoli cîţiva metri mai departe, încurcîndu-se în chingi. Sub palme „pămîntul" era cald, de o stranie elasticitate, un pic umed... Îngenunche, se debarasă de harnaşament şi de salopeta de zbor. Temperatura sugera atmosfera grea dintr-o seră. Liza hotărî să păstreze ca îmbrăcăminte doar o bluză maronie cazonă şi un slip regulamentar.

Se aşeză pe paraşuta adunată ghem, îşi şterse fruntea şi subţiorile. Conţinutul scăzut în oxigen al aerului făcea să-i vîjîie timpanele. Înghiţi în sec de cîteva ori, ridică bluza şi-şi apăsă plexul pentru a izgoni teama ce începuse s-o cuprindă. Cînd senzaţia de sufocare dispăru, observă amuzată că, în locul unde atinsese solul ceva mai devreme, „cîmpia" era acum marcată de un hematom uriaş. Se ridică, aşeză talpa pe carnea suplă, apoi o dezlipi, provocînd un plescăit uşor.

Hematomul tindea să devină violet. Ceva mai departe, Liza observă nişte formaţiuni asemănătoare unor flori sălbatice şi care, de fapt, se dovediră a fi un cîmp de aluniţe asortate cu cîţiva negi ciudat de roşii. Îşi reprimă tresărirea de scîrbă şi-şi îndreptă privirea spre orizont. „Cîmpiei" nude îi urma o „preerie" de puf maroniu, la început mai rară, îndesîndu-se apoi cu rapiditate. În depărtare putea ghici o junglă stufoasă, formată probabil din smocuri de păr sau blană. Brusc, în minte îi reveniră sfaturile comandantului.

„Se interzice focul. Nici arme, nici explozibil. Nimic ce ar putea să accidenteze intenţionat sau nu animalul!"

Liza se conformase întocmai. Rucsacul nu conţinea decît un pachet de raţii alimentare, o trusă pentru luarea de probe şi microanalizorul respectiv, un tub de

pastile hidratante împotriva setei, binoclul... Nici pistol, nici grenade.

Înaintă cîţiva paşi, strîngînd din dinţi. Îi era imposibil să facă abstracţie că merge pe o fiinţă vie: moliciunea solului, reţeaua albăstruie a vinişoarelor, întrezărită din loc în loc, mirosul de transpiraţie, tresăririle fugare ale giganticei epiderme iritate de tălpile intrusului, totul te obliga să-ţi imaginezi profunzimile de organe ce trăiau sub picioare. O masă de viscere ce sfida orice închipuire, mii de kilometri de intestine, vene, artere, fluvii de sînge rînd pe rînd înghiţite şi expulzate de o inimă avînd dimensiunile unei electro-centrale. O adevărată planetă din carne vie, un astru organic ghemuit, palpitînd şi colcăitor. Un tărîm viu, un relief, un decor căruia îi era suficientă o lovitură pentru a-i provoca o vînătaie!

Liza îngenunche din nou. Capul i se învîrtea, o cuprindea ameţeala. I se păru că vede tunelul uriaş al unei aorte suficient de largi pentru a trece o locomotivă, caverna unui stomac suficient de vast pentru a conţine un oraş de provincie şi împrejurimile sale, un...

Se forţă să se adune. Trupul îi era scăldat de o sudoare neplăcută. Se întinse pe paraşută, dar transpiraţia creaturii trecuse deja prin ţesătură. Se ridică dintr-un salt. Îşi puse sacul pe genunchi şi se forţă să mănînce. La o sută de metri mai departe, o crispare musculară agită cîmpia, care se acoperi imediat cu „pielea găinii”. Într-o secundă, pe întinderea rară şi netedă se formară gîlme vineţii, tari ca piatra. Uşor neliniştită, tînăra îşi strînse lucrurile, săltă rucsacul pe umeri şi începu să se îndepărteze de vînătaie. Oricum nu avea rost să rămînă la nesfîrşit în acelaşi loc. Dacă dorea să ajungă la bază, trebuia s-o pornească fără întîrziere.

Străduindu-se să-şi controleze respiraţia, porni hotărîtă spre o proeminenţă asemănătoare unui mamelon. Dar lipsa de oxigen o obligă să încetinească marşul după

numai zece minute, iar cînd ajunse, în sfîrşit, în vîrful mamelonului, era în pragul leşinului.

În pofida deosebitei puteri de mărire a binoclului, nu reuşi să descopere în jur nici măcar o urmă de viaţă. Pădurea smocurilor de peri acoperea totul asemeni unei jungle impenetrabile. Realiză îngrijorată că singura soluţie era s-o străbată...

Dar în momentul în care atinse liziera pădurii, mirosul de sudoare deveni practic de nesuportat. Fiecare fir avea grosimea unui bambus gros şi se înălţa pînă la trei-patru metri de sol, pentru a recădea moale, asemeni ierburilor acvatice ce mărginesc heleşteele. Liza avu imediat sentimentul că s-a rătăcit în labirintul mocirlos al unei orezarii. Mai mult decît în alte părţi, glandele sebacee îngropate sub piele secretau din abundenţă, iar solul era în întregime acoperit cu un mîl gras şi rînced în care piciorul se cufunda cu un zgomot obscen de ventuză. Liza îşi domină scîrba şi continuă să se strecoare printre „trunchiuri". Pilozitatea, inegal distribuită, trecea haotic de la smocuri la lăstăriş. Dacă în unele locuri blana putea fi parcursă la fel de uşor ca şi o plimbare prin pădure, în altele, „bambuşii" ţeseau un desiş impenetrabil de păr înnodat ce trebuia străbătut în patru labe sau căţărîndu-te. În scurt timp, Liza fu acoperită de grăsime din creştet pînă-n tălpi. Hainele şi rucsacul păreau să fi zăcut cel puţin o lună într-un vas cu ulei de măsline. De cîteva ori încercă să se ridice, dar alunecă de fiecare dată, cît era de lungă, într-o baltă de sebum. Gustul rînced îi acoperea buzele şi-i umpluse gura; stomacul se răzvrăti şi, pentru o clipă, îi veni să vomite tot ceea ce îngurgitase în ultimele cincisprezece zile.

În timp ce lupta cu greaţa, un zgomot îi atrase pe neaşteptate atenţia. Era tropăitul caracteristic făcut de o trupă în marş, produs de vreo zece indivizi ce se îndreptau chiar spre ea. Primul reflex a fost să-şi semnaleze prezenţa printr-un strigăt, dar exact în

secunda cînd deschidea gura, o teamă obscură, neformulată, o împiedică să-şi ducă la capăt intenţia. Anii îndelungaţi petrecuţi în preajma animalelor o învăţaseră să respecte avertismentele subtile ale instinctului; în loc să alerge în întîmpinarea mărşăluitorilor, alunecă pe burtă sub un smoc de peri aparent la fel de impenetrabil ca o tufă de mărăcini. Ghemuită, cu bărbia în grăsime, aşteptă cu teamă momentul cînd necunoscuţii urmau să treacă chiar pe lîngă ea. Aceştia îşi făcură brusc apariţia dintre „bambuşi”, dar se opriră în centrul unei mici zone descoperite pentru a discuta între ei cu voci scăzute. Erau şapte bărbaţi şi patru femei, de vîrste cuprinse între treizeci şi treizeci şi cinci de ani, cu toţii goi puşcă şi lucind de sudoare. Aveau plete lungi ce atîrnau pe umeri în fîşii unsuroase asemănătoare unor bucăţi de piele. Bărbaţii purtau bărbi mari şi zbîrlite şi aveau unghii foarte ascuţite. Dacă unul dintre ei n-ar fi purtat o pereche de ochelari cu rame subţiri aurite, Liza ar fi fost convinsă că se afla în prezenţa unei bande de primitivi. Neliniştea i se înteţi şi hotărî să fie cît mai prudentă. Întrunirea luă sfîrşit. Grupul se dispuse în cerc. Liza observă că mai mulţi bărbaţi remorcau colete lungi, cu aspect de giulgiu. Nu se înşela: marginile deznodate şi răsucite lăsau să se vadă trupurile pline de răni a trei tineri.

Tăieturile adînci ce le marcau busturile păreau opera unor arme arhaice: topoare sau securi. Ţinîndu-şi capul plecat şi mîinile încrucişate pe pîntec, omul cu ochelari auriţi îngînă o scurtă rugăciune. Ceilalţi îl imitară. Cu toţii aveau un aer speriat, neliniştit. Unii îşi înfrînau cu greutate dorinţa de a lăsa baltă înmormîntarea şi a-şi relua cît mai repede drumul. În sfîrşit, una dintre femei scotoci într-un sac şi scoase un fel de cuţit primitiv confecţionat dintr-un omoplat căruia îi fusese ascuţită o margine. Îngenunche în mijlocul „poienii” şi, cu ajutorul lui scobi în sol trei tăieturi lungi. Liza tresări violent,

gata să se dea de gol. De la începutul misiunii i se atrăsese atenţia că orice agresiune asupra animalului era strict interzisă, iar acum, la numai cîţiva metri de ea, cineva tăia epiderma creaturii ca pe o piele veche! Îşi muşcă buzele, cuprinsă brusc de teamă.

Necunoscuta continuă să rîcîie, încercînd să adîncească şanţul din stratul cornos. Cele trei tăieturi se transformară curînd în trei răni profunde, paralele, avînd fiecare circa doi metri. Ţesutul adipos, surpîndu-se, lăsa să se vadă o gaură gelatinoasă şi galbenă străbătută de cîteva vase de sînge. Nu se stîrni hemoragie, ci doar o vagă supuraţie provocată de limfă. Imediat, fugarii apucară cadavrele de mîini şi de picioare, depunîndu-le pe fiecare în cîte o groapă. Cu pupilele dilatate de uimire, întrebîndu-se dacă nu visa, nu-şi putea dezlipi ochii de la morţii strecuraţi, în modul cel mai normal parcă, între buzele unei plăgi gigantice.

„Groparul” introduse cu grijă „cuţitul” în sac, apoi se înarmă cu un ac gros din os. Îl legă de un mosor din lemn printr-un fir cu aspect artizanal. Aşezată în genunchi, se apucă imediat să coasă rana deschisă cu puţin timp înainte. Bărbatul cu ochelari se grăbi s-o ajute trăgînd de firul ce ţinea loc de catgut. Marginile tăieturii se apropiau treptat. Femeia lucra metodic, sigură pe ea. Acul se afunda, ieşea cu un fîsîit umed, adîncitura grăsoasă se închidea, înglobînd cadavrul în miezul spongios. În scurt timp, nu mai rămăsese decît o umflătură striată de zig-zag-ul cablului surfilat. După ce toate mormintele fură acoperite, bărbatul cu ochelari mai rosti o ultimă rugăciune şi micul grup îşi reluă, marşul ca şi cum o haită invizibilă i-ar fi adulmecat urmele...

Înainte de a-şi părăsi adăpostul, Liza, mai aşteptă vreo zece minute. Era uluită. Cu deosebită prudenţă, ca şi cum s-ar fi temut să nu deranjeze procesul de cicatrizare, se apropie de plăgi. Printre fire putea fi observat puţin ser, dar foarte diluat. Se gîndi la

cadavrele implantate în epiderma animalului şi o cuprinse ameţeala. În lipsa pămîntului, colonii îşi îngropau morţii între buzele unei răni gigantice. Obiceiul avea ceva magic şi, în acelaşi timp, terifiant. Se întrebă cîte cimitire de cicatrici va întîlni oare în drumul său...

... Şi mai mult o nelinişti însă degradarea fizică şi frica manifestată de fugari. În plus, cei trei tineri înmormîntaţi atît de ciudat pieriseră, era evident, în mod violent. Îşi amintea perfect aspectul rănilor, toate aflate în zone vitale şi administrate, după toate aparenţele, cu intenţia de a provoca un prejudiciu extrem...

În aer plutea teama şi mirosul de putrefacţie. Hotărî să-şi reia imediat drumul. Dacă într-adevăr fugarii erau urmăriţi de un pericol oarecare, atunci risca, mai devreme sau mai tîrziu, să fie şi ea o victimă.

Teama difuză ce-i apăsa pieptul înlăturase neplăcerile primului contact cu animalul. Acum, grăsimea, smîrcul de sebum şi duhoarea de sudoare nu-i mai păreau importante. Grăbi paşii, clipocind zgomotos prin orezăria de peri. Îi trecu prin minte că, poate, greşise ascunzîndu-se. Evitînd contactul, pierduse ocazia de a realiza o întîlnire rapidă... Da, poate, dar nu era cu adevărat sigură. Cum ar fi primit-o ceilalţi? Şi armele acelea, prelucrate din os, pe care le întrezărise în sacoşa celui care părea a fi şeful: tibii ascuţite ca ţăruşii, omoplaţi cu muchii tăietoare... Un întreg arsenal din oase a căror provenienţă nu putea fi decît umană, pentru simplul motiv că nici un animal nu trăia pe... animal!

Imaginea cicatricilor o bîntui iar. Era incapabilă să-şi elibereze spiritul de cele trei corpuri îngropate în linţoliul de grăsime. Cît timp va trece pînă cînd celulele însărcinate cu apărarea giganticului organism vor porni la atac, descompunînd intruşii ca pe oricare particulă străină? Probabil că se va produce o inflamaţie, puţin

puroi în jurul suturilor, apoi, o dată cadavrele dizolvate, procesul de regenerare va face restul. Firele vor cădea şi din cei trei asasinaţi nu vor mai rămîne decît trei cicatrici greu de distins în desişul unei coafuri uleioase...

Suspină.

* * *

Mergea ca o somnambulă de mai bine de o oră. Îngreunat de oboseală, corpul îi funcţiona orbeşte, aidoma unei maşini cu şoferul adormit ce-şi continuă totuşi drumul la discreţia denivelărilor care-i modifică încet traiectoria spre necunoscut. Prima chemare ricoşă pe creierul tinerei fără a provoca interesul nici unui neuron; au fost necesare încă trei sau patru repetări pentru ca pleoapele să clipească şi ca o luminiţă de inteligenţă să-i apară în pupile.

Se opri brusc, îngheţată de frică. O altă chemare se strecură de foarte aproape, în acelaşi timp neclară şi liniştitoare. Înţelese atunci că cineva încerca să-i cîştige încrederea. O capcană? Ezită: să mai aştepte sau să fugă?

O umbră se fofilă prin pădurea de păr. Un tînăr – gol asemeni celorlalţi, strălucind la fel de grăsime. Pletele blonde, ondulate, formaseră o aureolă năclăită. Era slab, cu o musculatură nervoasă, numai vene şi tendoane. Pe stern atîrna o plăcuţă militară de identificare. Un rucsac scofîlcit îi încovoia ceafa. Se apropia cu mîinile ridicate şi palmele deschise...

— Nu vă temeţi, rosti cu voce calmă, nu va fac nici un rău. V-am văzut aterizînd...

Avea o figură osoasă, sinceră, plăcută chiar. Doar ochii albaştri, prea deschişi la culoare provocau o senzaţie neplăcută.

— Cine sînteţi? întrebă repezit Liza încă în gardă.

— Mă numesc Goot, lucrez cu profesorul Mikofsky. Sînt ceea ce se numeşte aici un „mesager anatomic”...

— Un ce?

— Un mesager anatomic. Explorez teritoriul pentru a întocmi o hartă hormonală. Am părăsit baza acum două luni. Mikofski spunea că, pînă la urmă, nu se poate să nu fie trimis cineva care să pună ordine în porcăria asta. Am văzut paraşuta... Ce mi-am zis: „Ie-te-te, avea dreptate bătrînul!” Mi-a fost dificil să va localizez, alergaţi ca o săgeată!

— De unde ştiţi că sînt cea pe care o căutaţi?

Tînărul izbucni în rîs.

— Fără supărare, dar numai un nou venit se încăpăţînează să se plimbe îmbrăcat prin cocina asta. Lepădaţi boarfele, altfel, în cîteva zile, vor începe să putrezească pe dumneavoastră. Toţi am fost nevoiţi să facem la fel. Nimeni n-a putut suporta combinezoanele militare din nailon, este mult prea cald. E ca şi cum ai sta într-un cuptor înfăşurat într-un sac de plastic!

Liza clătină capul fără a lua totuşi vreo iniţiativă. Observă că unghiile tînărului erau şi ele tăiate foarte ascuţit. Îl întrebă de ce.

— Cînd trăieşti într-o lume de grăsime, în care fiecare lucru este alunecos, trebuie totuşi să poţi apuca obiectele, explică acesta fără ocolişuri. Veţi ajunge să faceţi la fel...

Un minut rămaseră tăcuţi, faţă în faţă, într-o linişte neplăcută. Goot tuşi jenat şi se hotărî să-şi dea jos sacul.

— Vă temeţi şi aveţi dreptate, spuse fără s-o privească pe Liza. „Sus” probabil că s-au întrebat ce se întîmplă pe-aici. Normal. Veţi vedea singură, peste tot se petrec chestii bizare. Totul a început acum circa şase luni... Mai întîi nimeni nu s-a îngrijorat, apoi...

— Apoi?

— Este cam tîrziu pentru a vorbi de asta; faptul că nu există noapte nu înseamnă că nu trebuie să dormim. Eu sînt obosit, dumneavoastră sînteţi obosită, deci propun

să ne odihnim, de acord? Să mergi pînă nu mai poţi nu foloseşte la nimic, mai ales că oxigenul cam lipseşte. Dacă vă epuizaţi vă va trebui o grămadă de timp pentru a recupera. OK?

Liza se prăbuşi pe sol. Stratul de sebum îi năclăi coapsele.

— OK!

Goot îngenunche şi deschise sacul. Liza întrezări o trusă de prelevări, fişe plastifiate, un set de marcatori. Tînărul luă o cutie de tablă din care extrase o bucăţică de carne uscată. Liza observă cu uimire cum duce la buze fîşia fibroasă, o umezeşte cu salivă, apoi o taie cu dinţii.

— Mîncaţi carne! exclamă fata. Ori sînteţi canibal, ori aţi luat-o din animalul pe care ne aflăm! Nu mai înţeleg nimic! Mi s-a spus clar că este strict interzis să se atingă cineva de el... Trebuia să folosiţi exclusiv raţiile de supravieţuire reglementare!

Goot ridică din umeri.

— „Normal”... „Normal”! rosti exasperat. Numai asta ştiţi! Nu v-aţi dat... seama că nimic nu s-a petrecut cum era prevăzut? A fost o primă catastrofă, o primă eroare, apoi totul s-a înlănţuit... Puţin după debarcare toată rezerva de tablete nutritive a fost distrusă. De fapt, n-a fost distrusă, ci mai degrabă digerată.

— Digerată? O masă alimentară reprezentînd echivalentul a trei ani de viaţă pentru trei sute de persoane?

— V-am spus, a fost o greşeală. Nu eram încă familiarizaţi cu morfologia animalului. Nu ştiam că are mai multe guri distribuite pe tot corpul şi că – deşi în stare de hibernare – diencefalul[2] era capabil să repereze proximitatea unei surse de hrană şi să ordone absorbţia sa...

---

[2] Segment al encefalului sub emisferele cerebrale, între telencefal și mezencefal; creier intermediar.

— Vreţi să spuneţi c-a înghiţit-o, dintr-o singură hăpăitură, fără să deschidă măcar un ochi?

Tînărul zîmbi.

— Da şi nu, de fapt lucrurile nu s-au petrecut chiar aşa. N-a deschis gura. Porii au secretat un suc digestiv care s-a răspîndit pe tot timpul nopţii în toată baza. Alimentele disociate, bolul alimentar lichid, au fost apoi absorbite de mucoase. Dintr-o dată ne-am trezit fără nimic, aşa că a trebuit să găsim o soluţie.

N-aveam de ales. Ori muream de foame, ori deveneam antropofagi... ori ne ciupeam raţia din animal. Pe alocuri lucrul este posibil pentru că stratul de grăsime este foarte subţire. Este suficient să decupezi superficial carnea. Rana se cicatrizează întotdeauna foarte repede şi animalul nu suferă mai mult decît dacă ar fi fost ciupit de un purice. Puterea nutritivă a ţesutului conjunctiv este destul de mare, iar gustul acceptabil. Am făcut-o de nevoie şi nu ca să ne distrăm. După trei luni însă...

— Însă ce?

Tînărul gesticulă, refuzînd să răspundă şi se culcă pe spate, cu ceafa sprijinită de rădăcina unui fir de păr...

— Mikofsky vă va explica mult mai bine decît mine, concluzionă mestecîndu-şi conştiincios pastrama. Ar trebui să încercăm să dormim. Azi am mers aproape zece ore, iar mîine va trebui să facem tot atîta cale. Dacă baza nu s-a deplasat, ne vom întîlni cu bătrînul peste patruzeci şi opt de ore. Zic să faceţi ca mine, sînteţi frîntă...

Şi închise ochii pentru a-şi sublinia dorinţa încetării oricărei conversaţii. Liza rămase aşezată cu mîinile pe genunchi, convinsă că tînărul se preface doar că doarme. De ce încerca să cîştige timp? Devenea tot mai clar că misiunea întîmpinase mari dificultăţi care declanşaseră conflicte nedorite, opunînd una alteia echipele însărcinate cu studierea terenului.

Deschise cu gesturi mecanice sacul şi luă două tablete nutritive concentrate. Simţea muşchii rigizi şi

tendoanele dure de oboseală. Începu să se maseze; grăsimea ce o acoperea uşura considerabil operaţia. Cînd, în sfîrşit, simţi că pulpele şi coapsele deveniră ceva mai suple, se întinse cu o strîngere de inimă în mocirla sebumului.

Medită un timp asupra straniei anatomii a creaturii. Ipoteza gurilor multiple avansată de Goot nu părea imposibilă. Animalele gigantice prezintă, majoritatea, tot soiul de bizarerii. Dinozaurii, spre exemplu, nu erau prevăzuţi cu două creiere, dintre care unul la mijlocul spinării? O creatură a cărei masă nu-i permite să facă stînga-mprejur cu uşurinţă, trebuie să-şi poată captura hrana într-un fel sau altul fără însă ca risipa de energie să anuleze beneficiile operaţiei.

Cufundată în speculaţii zoologice, adormi fără să-şi dea seama... Cîteva ore mai tîrziu fu smulsă din somn de o stranie senzaţie de căldură. O umezeală bolnăvicioasă umecta solul, propaga prin braţele şi picioarele sale febră,... Febră! Sări brusc în picioare, smulgîndu-se din grăsimea lipicioasă cu un dezgustător zgomot de sucţiune. Încovrigat, Goot nu-şi dăduse seama încă de nimic... Jur-împrejurul lor, din adîncurile creaturii urcau valuri de transpiraţie, perle de sudoare mari cît o portocală răspîndindu-se în craterele dilatate ale porilor. Îl zgîlţîi violent pe tînăr. Acesta tresări şi se ridică într-un cot, privind-o năuc. Picăturile de sudoare, sfere de cristal cu sticlă uşor tulbure, înfloreau într-un ritm accelerat. Era ca un cîmp ireal populat cu fructe sticloase şi gelatinoase, tremurătoare, ce sfîrşeau prin a plesni umplînd aerul cu o duhoare insuportabilă de acid uric, de W.C. gigantic. Liza tuşi, cu gîtul iritat. Sub tălpi, pielea devenise arzătoare. Goot se grăbea să adune bagajele.

— Ce se întîmplă? strigă tînăra fixîndu-şi harnaşamentul. Toată zona pare cuprinsă de febră.

— Chiar aşa şi e! gîfîi tînărul. Un puseu febril, o inflamaţie provocată de vreo agresiune. O rană uşoară,

poate chiar un început de infecţie... La dimensiunile animalului este nesemnificativ, dar pentru noi e ca o catastrofă naturală! Trebuie să ne grăbim. Emanaţiile sudorii ne vor ataca plămînii ca un gaz lacrimogen!

Liza porni în urma lui. Imaginea rănilor-morminte îi dansa sub pleoape. Băga mîna-n foc că de acolo provenea infecţia. Fuseseră necesare cîteva ore pentru ca edemul s-o ajungă, iar acum bîntuia ca un incendiu tăcut, cu flăcări nevăzute... Goot o prinse de mînă. Începură să alerge stîngaci, zigzagînd printre „bambuşi" şi „bule de cristal" pe care loviturile de picior le transformau în stropi. După un sfert de oră de cursă nebună, terenul deveni mai puţin fierbinte sub tălpile goale. Părăsiseră zona purpurie, a edemului, iar acum păşeau pe un sol roz şi umed.

— Gata! gîfîi Goot. De data asta n-a fost grav. N-o fi fost decît o simplă zgîrietură. O febră adevărată ar fi fost foarte periculoasă! Temperatura normală a creaturii este de patruzeci şi cinci de grade. În cazul unor puseuri febrile, se ajunge uşor la o sută treizeci – o sută şaizeci. Celsius! E ca şi cum ai băga mîna într-un ibric cu apă clocotită! Am văzut indivizi surprinşi de un acces de febră – li se ducea pielea de parcă ai coji un cartof fiert. Groaznic!

Liza aprobă în tăcere. Îşi aminti cu ironie amară portretul blajin al animalului pe care se chinuiseră să i-l descrie pe cînd se afla la bordul navei: o uriaşă jucărie vie, inofensivă şi ridicolă. Un fel de urs monstruos din pluş, cufundat într-un somn senin şi fără tresăriri. Abia debarcată, descoperise ca acest „ursuleţ" de coşmar era bolnav, că febrele sale deveneau pentru oamenii care-l parcurgeau adevărate ruguri imprevizibile şi mortale, că sudoarea sa putea să-ţi roadă căile respiratorii la fel de eficace ca o grenadă cu sulf! Pe scurt, excursia la grădina zoologică promisă se transforma, încetul cu încetul, într-o adevărată coborîre în infern...

Goot înainta ca un cercetaş. Din cînd în cînd, îngenunchia citind pe sol semne pe care tînăra nu le distingea; alteori măsura înălţimea perilor şi sensul de implantare. Liza ar fi vrut să ştie dacă tînărul era cu adevărat competent sau, pur şi simplu, urmărea doar să-l impresioneze pe „inspectorul" trimis de forurile superioare. Era gata chiar să-l întrebe, dar s-a abţinut la timp. Nu era încă momentul deschiderii ostilităţilor. Îşi dădea seama că proasta dispoziţie în care se afla nu se datora tînărului, ci minciunilor cu care o alimentaseră şefii...

După o oră de marş forţat, părul se rări treptat, căpătînd în final aspectul unui puf ras asemănător ierbii uscate. „Tundra" înţepa neplăcut tălpile şi, cîteva momente, Liza avu certitudinea că se deplasa pe bărbia aspră rasă neglijent a unui gigant. Din fericire, terenul redeveni neted. O piele de bebeluş cu aspect de cîmpie deşertică îi primi pe solul său catifelat şi uscat. Liza suspină cu uşurare.

Se apleacă pentru a pipăi solul. Degetele alunecară pe suprafaţa mătăsoasă şi delicată, elastică şi proaspătă precum epiderma unui nou-născut. Ţesutul părea de o vitalitate deosebită, ca şi cum reînnoirea celulelor s-ar fi produs cu o intensitate ieşită din comun. Era puţin surprinsă; în minte îi apăru o imagine jenantă şi grotescă: cea a unui bărbat al cărui trup, în plină maturitate, păstra, ici şi colo, zone infantile ce scăpaseră procesului general de îmbătrînire. Era un gînd idiot, dar era exact ceea ce simţea la contactul cu carnea, uluitor de tînără. Prea tînără... În cîteva ore de drum trecuse de la o piele de adult, la una de copil; era ilogic şi neliniştitor. Se răsuci căutînd privirea lui Goot. Acesta însă ridică din umeri, ca şi cum bizareria „peisajului" nu merita întreruperea drumului. Drept urmare Liza se simţi şi mai neliniştită.

Problema se agravă, cînd în depărtare se contură un cîmp de pete întunecate. La început, tînăra crezu că era

vorba de o aglomerare de aluniţe. Îşi înţelese greşeala doar cînd degetele picioarelor intrară în contact cu primul disc maroniu. Nu era o formaţie pigmentară obişnuită, ci, pur şi simplu, acele pete maronii, uneori negre, care pot fi observate pe mîinile bătrînilor numite popular „flori de cimitir"... Se cutremură, cuprinsă de panică. De jur-împrejur pielea animalului era deshidratată, strălucitoare ca pojghiţa cicatricilor unor arsuri. O reţea de riduri se pierdea la orizont, trasînd în carne şanţuri granuloase şi profunde. Păşind nesigur, trecu de nebuloasa petelor maronii pentru a-şi tortura gambele prin ridurile moi ale unei epiderme fleşcăite. O epidermă de străbunic de trei ori centenar, ce nu poate fi întîlnită decît la pensionarii azilelor de bătrîni.

— Puteţi să-mi explicaţi cauza acestei... cîrpăceli? întrebă fata arţăgos. E un adevărat balamuc! Parcă-i un mozaic pe care cineva s-a distrat alternînd pielea de nou-născut cu cea de septuagenar! Animalul ăsta e tînăr sau complet senil?! Parcă fiecare bucăţică din corpul său s-a hotărît să facă opinie separată şi să se dezvolte în cea mai deplină anarhie... Dumnezeule! Doar n-o să-mi spuneţi acum că şi ăsta e un fenomen fără importanţă! N-am văzut în viaţa mea aşa ceva! Cazuri de senilitate precoce, sau de infantilism prelungit, da, dar... Dar niciodată o astfel de harababură celulară!

Goot o întrerupse cu un gest de nerăbdare. Cu ochii mijiţi, scruta încordat desişul pădurii.

— Vine cineva, şopti brusc, ascultaţi cum foşnesc perii! Sîntem complet descoperiţi! Repede! Trebuie să găsim o ascunzătoare!

— Dar de ce vă temeţi? Teoretic, pe suprafaţa animalului ăsta nu-s decît membrii echipei de cercetări! Ce tot insinuaţi? De cînd ne-am întîlnit n-aţi făcut altceva decît să evitaţi orice răspuns direct. Eu...

Dar nu mai putu să continue. Goot o apucă de mînă obligînd-o să fugă. „Terenul”, moale, brăzdat de reţeaua ridurilor, era foarte dificil. De două ori fu pe punctul de

a se dezechilibra şi de a se întinde pe jos cît era de lungă. Tînărul respira cu gura larg deschisă şi nările dilatate. O tentă albăstruie îi cuprindea treptat faţa.

— Opriţi-vă! îngăimă Liza. Sînteţi vînăt de tot!

— Şi dumneavoastră. Lipsa de oxigen...

Arătă cu degetul spre o excrescenţă turtită, aflată două sute de metri mai încolo, un fel de mamelon uscat cu aspect de pară ofilită.

Liza se opuse clătinînd din cap.

— E prea departe, n-o s-ajung niciodată.

— Atunci, culcaţi-vă repede...

Liza se conformă, gata să leşine; inima bătea să-i spargă pieptul. O secundă, privirea i se întunecă. Cînd reuşi să vadă din, nou, Goot se afla lungit şi el pe sol. Încordîndu-şi picioarele şi braţele, încercă să îndepărteze cele două buze ale unui rid adînc ca o minusculă crevasă.

— Ajutaţi-mă! o imploră în şoaptă. Dacă vom reuşi să ne strecurăm înăuntru...

Liza îşi stăpîni un tremur de silă; frica tînărului era contagioasă. Împingînd la dreapta şi la stînga, încercă la rîndu-i să desfacă cele două buze de carne moale. În sfîrşit, crevasa se deschise dezvelind un şanţ din care răbufni un val de umiditate rîncedă. La indicaţia însoţitorului, sări înăuntru. Abia atinse fundul că pereţii elastici se şi apropiară asemeni coridoarelor ce populează coşmarurile şi care se strîmtează treptat în jurul tău. Era gata să urle de frică. Dar zidul gras şi umed o strivi înainte să poată deschide gura. Se zvîrcoli. Inutil. Era făcută sandwich între două maluri de piele ca două saltele vii. O clipă fu sigură că se va sufoca.

— Calmaţi-vă! şuieră Goot de undeva, din dreapta. Ţineţi-vă capul sus...

Îşi răsuci faţa spre cer. Cîteva raze de lumină se strecurau printre cele două falduri lipite. Un pic de aer... Inspiră profund. Ascunsă într-un rid! N-ar fi crezut niciodată că aşa ceva era posibil!

Un zgomot de alergare răbufni de afară, strigăte de furie şi suferinţă, mîrîituri neidentificate. Brusc, o cuprinse frica. Ipoteze groteşti îi năpădiră imaginaţia: paraziţi! Creatura fusese colonizată de o armată întreagă de paraziţi! Ploşniţe uriaşe, purici, căpuşe, care acum se aruncau asupra oamenilor... Da, asta trebuia să fie!

Imediat îşi aminti de rănile întrevăzute pe cadavre, în timpul ceremoniei mortuare. Crezuse că se datorau bardelor sau cuţitelor, cînd, de fapt, era pur şi simplu vorba de ace sau mandibule!

Închise ochii, abandonîndu-se îmbrăţişării pereţilor de carne umedă zicîndu-şi că era pe cale să înnebunească.

După o vreme, Goot se hotărî în sfîrşit, să se mişte. Trebuiră să lupte încă o dată împotriva inerţiei vîscoase a cutei de piele şi să se ridice cu dificultate spre lumină ajutîndu-se de picioare, genunchi şi degete. Scoţînd capul la aer, Liza avu acut senzaţia scăpării dintr-un uter de femeie gigantică. Goot o apucă de gleznă.

— Nu vă sculaţi! Dacă aveţi binoclu, ar fi bine să-l folosiţi.

Liza se rostogoli pe o latură şi căută în rucsac. Cercetînd apoi împrejurimile, observă imediat patru cadavre ce zăceau în centrul cîmpiei, aproximativ în dreptul unei parcele afectate de îmbătrînire. Un bărbat şi trei femei. Goi şi acoperiţi de sînge. Omul era răsturnat cu faţa în sus, pe nas atîrnîndu-i o pereche de ochelari cu rame aurite. Liza strînse dinţii: erau fugarii întîlniţi mai devreme.

— Goot, murmură fără să-l privească, cine i-a ucis, de ce? M-am săturat de eschivări, vreau să ştiu tot!

Tînărul se tîrî spre ea. Fără să-i acorde vreo atenţie, scrută împrejurimile, asemeni unui cîine la pîndă.

— Cine i-a ucis? repetă absent. Ce-i care-i urmăreau. Un trib de sălbatici care, în lipsa cavernelor, se adăpostesc în riduri. De obicei pot fi întîlniţi mult mai la

est, dar probabil şi-au schimbat locul. Va trebui să fim foarte atenţi...

— Sălbatici?... Ce vrei să spui?

— Nu-i o invenţie de a mea, ridurile pot fi uşor amenajate în peşteri locuibile. Pentru a menţine pereţii distanţaţi sînt suficiente cîteva proptele.

— Puţin îmi pasă de caverne! Nu mai faceţi pe idiotul! Cine sînt sălbaticii? Existau deja pe animal cînd aţi debarcat?

Goot a ridicat brusc mîna făcîndu-i semn să tacă.

— Acolo, şopti abia auzit, puteţi vedea unul chiar la marginea „pădurii”... Nu va uitaţi prea mult la el, s-ar putea ca strălucirea lentilelor să ne dea de gol...

Liza îşi potrivi binoclul la ochi. O fiinţă ciudată scotocea printre perii unui tufiş. Faţa şi bustul erau cele ale unui copil de cincisprezece ani, plin de vitalitate, cu musculatura dezvoltată. Sub pielea lucioasă, pectoralii se încordau şi se destindeau ca două sălbăticiuni ce căutau să se intimideze reciproc. Totuşi, de la mijloc în jos putea fi observată o stranie modificare: carnea devenea cenuşie, încreţită, picioarele firave şi descărnate. Părul pubian era alb, iar penisul încovrigat ca al unui bătrîn... Liza înghiţi în sec, făcînd un zgomot neplăcut. Vedea un individ hibrid, adolescent deasupra buricului, bătrîn dedesubt!

— Dar în expediţie..., îngăimă holbîndu-se.

Goot îi luă binoclul.

— Nu, nu erau copii... Aveţi dreptate. Fiinţa pe care aţi văzut-o nu e altul decît profesorul Clinton Wave, în vîrstă de patruzeci şi unu de ani, absolvent al universităţii din Santa-Catala, specialist în etnologie endocrină.

În curînd, de la mijloc în sus va fi un nou-născut... şi un centenar în rest. Aţi înţeles? Suferă un dublu proces: întinerire şi îmbătrînire, simultane, dar afectînd cîte o parte distinctă a corpului. Celulele ce formează zona inferioară a trupului au încetat să se mai multiplice. Nici

nu se mai reînnoiesc, antrenînd astfel o senilitate accelerată. Din contră, cele din jumătatea superioară se reproduc continuu, provocînd o evidentă întinerire... Este efectul de „cîrpăceală” de care îmi vorbeaţi mai devreme...

— Dar... cînd s-a declanşat mutaţia?

— Simultan cu a celorlalţi. Cînd au început să mănînce din carnea animalului. N-aţi observat că nu sînt altceva decît reflexul exact al „pămîntului” care-i poartă? Întregul „trib” al lui Clinton Wave este construit după acelaşi model, uneori doar cu o inversare a distribuţiei: bătrînii sus, tineri în jumătatea inferioară... Cîţiva sînt ceva mai puţin atinşi. Există doi sau trei bărbaţi cu braţe de bebeluşi, femei de patruzeci de ani obligate să se deplaseze de-a buşilea pentru că au picioare de copil de trei luni...

— E... e îngrozitor... Deci carnea animalului are o influenţă mutagenă capabilă să modifice fiinţele deja constituite?

— Este mai mult decît o simplă ipoteză. Este aproape un postulat; a îngurgita „pămîntul” pe care vă aflaţi duce inevitabil la a prelua caracteristicile...

— De acord, s-ar putea să aveţi dreptate. Dar de ce tot acest măcel?

Goot îşi trecu mîna peste faţă. Căpătase dintr-o dată un aer foarte obosit.

— Pentru că, în clipa de faţă, întreaga anatomie a creaturii nu este altceva decît un teritoriu cuprins de război...

Capitolul 4

Se căţărau, lipiţi de sol, escaladînd cît puteau de repede gîlmele de carne ce încadrau parantezele de riduri. Liza închise ochii pentru a nu mai vedea pielea albită, fleşcăită, în plină degenerescenţă. Insula de senilitate, teritoriu al morţii apropiate, plantat ca un far în chiar mijlocul trupului gigantic, exercita asupra ei o fascinaţie extraordinară. Era ca o bucată de pînză cîrpită, un pătrat de ţesut vechi pe un veşmînt nou. Un fragment de redingotă cusut pe o cîrpă de spălat vase...

Cufundată în gînduri, se lovi de flancul mamelonului, iar şocul, chiar dacă fusese nesemnificativ, se răspîndi de-a lungul glandei scofîlcite pînă în sfîrcul al cărui vîrf se ridică încet, ca un coş violet. Goot, ajuns la jumătatea pantei, îi făcu semn să se grăbească. Liza ocoli colina şi începu să escaladeze versantul, simţindu-şi coatele şi genunchii în flăcări.

Apropierea celor doi generă un frison în areolă, care se boţi şi se întări. Ajunşi în vîrf, se sprijiniră de sfîrcul tumefiat şi începură să cerceteze cîmpia.

— Dacă intenţionează să ne încercuiască, îi vom vedea apropiindu-se, spuse încruntat tînărul. Anunţaţi-mă dacă zăriţi vreun rid care se întredeschide. Se pot ascunde oriunde şi se pot deplasa din crevasă în crevasă. Unii au săpat chiar tuneluri ce leagă ridurile între ele. Cu puţin noroc, pot ajunge la baza mamelonului fără să fi scos măcar o singură dată nasul afară...

Liza se chinuia cu curelele sacului pe care unsoarea le făcuse de nestăpînit. Degetele îi alunecau pe stofa

îmbibată de grăsime, incapabile să asigure cea mai slabă priză. Goot se grăbi s-o ajute. Unghiile tăiate ascuţit făcură minuni. Liza pescui şase tablete hidratante, trei dintre acestea oferindu-le însoţitorului.

— Acum trebuie să-mi spuneţi absolut tot, mormăi fata între două îmbucături. Este în joc propria mea piele, încercaţi să uitaţi că sînt un „spion” al Ministerului Cercetării…

Goot clătină capul a lehamite.

— De fapt, nu prea sînt multe de spus, rosti înfundat. După dispariţia rezervelor alimentare a trebuit să începem totuşi munca de observaţie. Drept urmare, Mikofsky a separat misiunea în şapte echipe a treizeci de oameni. Fiecare grupă de studii avea în sarcină o anumită zonă din animal: trunchiul, abdomenul, spatele, membrele inferioare şi superioare. Pe scurt: blocul iniţial s-a divizat. Consemnul era simplu: ridicarea unei hărţi anatomice cît mai completă posibil, efectuarea de prelevări şi analize, fără a provoca însă vreun prejudiciu animalului. După trei luni, toate echipele trebuiau să revină la bază, fiecare cu bucăţica sa de mozaic, rezultatele urmînd a fi puse la un loc pentru o primă schiţă geografică. Ştiţi probabil că magnetismul forţei de atracţie artificială împiedică propagarea undelor electromagnetice. Cum nu se punea deci problema menţinerii unui contact radio permanent, au trecut aproximativ o sută de zile fără ca vreuna din grupele de explorare să aibă cea mai mică legătură cu celelalte…

Eu rămăsesem la bază împreună cu Mikofsky mai bine zis la „P.C.-ul de coordonare”, cum îl numeam noi pompos… După cea de-a patra lună de tăcere am început să fim cam neliniştiţi. Trei sferturi din misiune dispăruse şi nimeni nu ştia ce se întîmplase! De data asta, Mikofsky a decis să trimită curieri pe care i-a botezat „mesageri anatomici”, buni alergători, avînd sarcina de a stabili legătura cu cei izolaţi. Dar mulţi n-au

mai revenit. În ceea ce mă priveşte, am văzut suficiente lucruri care să-ţi facă părul măciucă...

Liza îşi căută o poziţie mai comodă. Sfîrcul îşi recăpătase aspectul iniţial, moale, fleşcăit, lipsind-o de sprijin.

— Peste tot se petrecuse o adevărată simbioză alimentară şi fiziologică, reluă Goot privind în gol. Diverşii hormoni ce alimentau teritoriile explorate transmiseseră oamenilor caracteristicile lor esenţiale. Au acţionat asupra lor aşa cum acţionau asupra creaturii! Modificîndu-i, aşa cum modificau maşina organică a animalului...

— Vreţi să spuneţi că au devenit cu toţii nişte... monştri?

— Nu. Nu toţi. Mai întîi, n-am reuşit să-i cataloghez încă pe toţi; apoi, am impresia că, în unele cazuri, simbioza s-a efectuat într-o manieră... psihologică. Am văzut cercetători care şi-au pierdut conştiinţa propriei individualităţi... care se identificau într-atît cu animalul încît se credeau unul din organele acestuia! Îşi apără cu sălbăticie teritoriul împotriva oricărui intrus, botezîndu-i pe străini „microbi” şi aruncîndu-se asupra lor aidoma oricărei leucocite puse în prezenţa unei bacterii... Nu exagerez deloc, îi fagocitează[3], îi devoră asemeni „fraţilor” lor, globulele albe. Am asistat la scene de canibalism înfiorătoare. Nimic nu-i poate face să raţioneze, par să fi abandonat orice comportament uman. Nu mai sînt altceva decît celule, simpli atomi ce lucrează pentru supravieţuirea unui mare tot... Alţii au suferit o metamorfoză biologică, similară acestor creaturi, bătrîne şi bebeluşi în acelaşi timp şi care acum sînt poate pe punctul de a ne încercui...

— Dar dumneata? obiectă Liza. Şi Mikofsky? Doar luni de zile v-aţi hrănit din animal şi totuşi se pare că n-aţi păţit nimic...

---

[3] A îngloba, digerând, bacterii sau alte corpuri străine.

— Aşa e. Cred că există un fel de „zone neutre”, unde aportul hormonal nu ne afectează organismul. După părerea mea, baza se află instalată pe una dintre ele. Cum am cărat cu mine raţii de carne uscată prelevate din zona P.C.-ului, am putut, pe tot parcursul misiunii mele, să mă dispensez de a-mi tăia porţia din teritorii nefaste. Mi-a prins bine…

Liza îşi muşcă nervoasă buza inferioară. Era uluită; o senzaţie de plutire îi cuprindea treptat creierul.

— Iar asta nu-i tot, reluă Goot. În timpul peregrinărilor mele am observat două-trei lucruri suficient de îngrijorătoare. Animalul, care era sănătos în momentul sosirii noastre, manifestă acum semne evidente de dezordine fizică. Afecţiuni localizate, ca această zonă senilă infantilă, zone de infecţie, de eczeme, de secreţii adipoase care nu existau înainte… Este inexplicabil şi periculos. Cînd v-am văzut aterizînd, tocmai încercam să ajung la Mikofsky. Nu ştiu ce va hotărî...

— Ar trebui să luăm contact cu bolnavii, să încercăm să-i adunăm şi să-i îngrijim.

— Uşor de zis, greu de făcut! V-am avertizat: nu numai monştrii şi cei care se consideră prelungiri ale animalului, dar nimeni nu ne va face viaţa uşoară!

Tăcu, urmărind atent tresăritul unui fald al pielii aflat ceva mai la vale. Spasm nervos sau cineva se deplasa în subteran? Imposibil de spus. Liza căută reflex în jur, provocînd rîsul ironic al tînărului.

— Inutil! Nu veţi găsi absolut nimic care să poată fi folosit ca armă improvizată. Nici ciomag, nici piatră. Renunţaţi la vechile obiceiuri – aici nu vă aflaţi pe o planetă oarecare. Păşiţi pe burta unui animal care hibernează!

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Dac-am avea măcar o puşcă de vînătoare!

— Chiar n-aţi avut nici o armă cînd aţi debarcat?

— Nici măcar umbra unei praştii! Ministrul Cercetării ţinea prea mult la jucăria sa, aşa că a preferat să rişte numai pielea noastră...

Sări brusc în picioare, arătînd cu degetul spre cîmpie.

— Priviţi!

În apropierea cadavrelor ce marcau centrul constelaţiei petelor de bătrîneţe, un rid se desfăcu larg. Trei perechi de braţe ţîşniră din caverna orizontală, înşfăcară corpurile inerte şi le traseră în adîncurile pliului umed care se închise apoi moale.

— Asta vom păţi dacă ne mai plimbăm pe aici! concluzionă lugubru tînărul. Trebuie să părăsim cît mai repede zona senilă. V-aţi revenit? Credeţi că veţi putea alerga aproximativ un kilometru?

— Am de ales?

— OK, pornim!

Înşfăcară sacii, apucară bine curelele, apoi îşi dădură drumul pe coasta mamelonului ţinînd coatele sus şi inspirînd profund aerul rarefiat al micro-atmosferei. Imediat, Liza se simţi acoperită de sudoare. Lipsa de oxigen îngroşa sîngele. Prost irigaţi, muşchii se sufocau în acumularea de acid lactic, declanşînd în coapse şi gambe crampe tăioase... Strînse din fălci, gata să-şi sfarme dinţii. La fiecare pas, picioarele goale se cufundau în carnea relaxată a solului, provocînd un zgomot greţos de sucţiune. Alerga: sărea peste gropi, crevase, escalada ridicăturile. Gura îi fu năpădită de spume, iar faţa îi deveni violet. Şi, culmea-culmilor, se împiedică de un neg şi se prăbuşi. Nu se răni, dar timp de un minut rămase lungită pe sol, incapabilă să mai găsească vreo picătură de energie în picioarele rigide. Remarcă, stupid, că unghiile îi deveniseră albastre, iar vinişoare subţiri explodaseră sub pielea coapselor. În clipa cînd dădu să se ridice, o mînă o înhaţă de gambă, trăgînd-o înapoi... Vru să urle, dar din gîtlej nu-i ieşi decît un sunet ridicol, fără ecou. Un rid se deschise, lăsînd să se strecoare afară un bătrîn cu braţe

descărnate, dar mîini avide. Degetele sale greblară pulpa Lizei, săpînd lungi dîre însîngerate. Paralizată de groază şi oboseală, tînăra nu mai avea nici măcar vlaga să se zbată. Se lăsă tîrîtă spre despicătură, ca o păpuşă dezarticulată. Din gaură ţîşni încă un spectru. Capul de bebeluş era aşezat pe un bust de centenar... Rîgîi, regurgită şi începu şi el să tragă. Din umezeala ascunzişului urcau la suprafaţă scîncete de copii de-a valma, cu chicoteli de bătrîni. Crevasa zigzagată se desfăcu mai mult, dînd la iveală o duzină de hibrizi îngrămădiţi unii peste alţii. Douăzeci de mîini se întinseră spre Liza, păianjeni artritici amestecaţi cu încheieturi durdulii.

Vederea viermuielii avu darul s-o reanime. Zvîcni din picioare, lovind agresorii direct în piept. Nici unul nu rezistă contraatacului. Doi monştri se dezechilibrară, căzînd peste braţele întinse. Liza se ridică. Plămînii o ardeau iar capul îl simţea greu şi dureros datorită proastei irigări a creierului. Nu mai vedea nimic, nu mai auzea nimic decît clocotul sîngelui în tîmple. Înaintă orbeşte, zece, douăzeci, treizeci de metri. O durere surdă îi cuprindea treptat pieptul, răspîndindu-se şi în braţul stîng. Împiedicîndu-se de un alt neg, se prăbuşi din nou. De astă dată nu mai avu curajul să se ridice. Rămase în amorţeală, aşteptînd cu resemnare îmbrăţişarea piticilor... O mînă i se aşeză pe ceafă.

— Gata, s-a terminat, şopti vocea lui Goot. Am trecut...

Capitolul 5

Traversară o nouă „pădure” şi escaladară un pliu adipos foarte alunecos folosind metode specifice patinajului. Apoi, după ce fură pe punctul de a rămîne blocaţi în încurcătura de peri ai unei savane creţe, ajunseră în apropierea unei mirişti rozalii ocupată de o duzină de corturi mari, însemnate cu matricole militare.

În locul ţăruşilor, capetele pînzei erau menţinute de „sol” cu cîrlige mari, fixate în stratul cornos al epidermei.

Metoda, deşi eficientă şi probabil nedureroasă, declanşa prin pielea Lizei furnicături neplăcute.

„Baza”, cum se încăpăţîna s-o numească Goot, părea sinistru de pustie. Alei blocate de containere răsturnate, două corturi prăbuşite, fără ca cineva să se gîndească a le remonta. Peste tot era împrăştiat material de laborator a cărui sticlărie spartă înţesa carnea animalului cu cioburi tăioase. Domnea o linişte grea, un somn îngheţat de sat-fantomă sau oraş bombardat.

— Cîţi rezidenţi sînt? întrebă fata pe ton scăzut.

Goot privi în jur dezorientat.

— De obicei, cel puţin treizeci... Nu mai înţeleg nimic.

Fără a se mai întinde la vorbe, fiecare începu să cerceteze cîte o parte din corturi, căutînd eventuale cadavre. Nu descoperiră însă nici o urmă de luptă sau masacru, ci, peste tot, doar semnele unei dezordini extreme. Teancuri de dosare risipite şi călcate în picioare, dischete cu înregistrări magnetice transformate în pulbere. În ultimul adăpost Liza

descoperi însă un bărbat chel şi corpolent, aşezat la un birou, de unde privea absent în gol. Sub calviţia lucitoare se contura o figură cu trăsături fine, plină de inteligenţă, încadrată de tufişul enorm şi ţepos al unei mustăţi negre hipertrofiate. Purta o bluză albă, descheiată, sub care, producînd o combinaţie grotescă, trupul era complet gol. Pîntecul se revărsa peste coapse, strivindu-i organele genitale şi ascunzîndu-le aproape total. Liza îşi dădu seama cu întîrziere că în faţa ei se afla Mathias Gregori Mikofsky, marele specialist în epidemie migratoare a Universităţii din Santa-Catala. Făcu un pas, smulgîndu-l pe colos din posaca-i reverie. Mikofsky se ridică dintr-un salt, răsturnînd masa şi scaunul.

— Cine sînteţi? horcăi. Nu faceţi parte din echipă, de unde aţi apărut?

Atras de izbucnirea vocii, Goot intră şi făcu o scurtă prezentare. Savantul clătină din cap mai bine de o jumătate de minut, ca şi cum cuvintele asistentului îi pătrundeau cu dificultate în creier. Pînă la urmă, figura i se destinse într-un zîmbet.

— Goot! Te-ai întors! Dumnezeule! Credeam că voi rămîne singur...

— Dar unde-s ceilalţi?

Mikofsky ridică braţele spre cer.

— Au plecat ca toţii! Unul după altul. O adevărată epidemie. Imediat după plecarea ta, au revenit doi sau trei mesageri anatomici. S-au apucat să descrie ceea ce au văzut: ziceau de comunităţi extraordinare! De cazuri magnifice de simbioză! O comunicare totală cu animalul, o percepţie interioară a mecanismelor organice provocînd beatitudinea. Pe scurt, un talmeş-balmeş mistic care ne-a făcut la început să zîmbim... apoi a reuşit să semene îndoiala în suflete. Întreaga echipă se plictisea, se aşteptau rezultate care nu mai veneau, laboratoarele lucrau în gol. Unora a început să le treacă prin cap că jocul se desfăşura în altă parte, fără ei. A

urmat un fel de goană după aur, marcată de dezertări zilnice. Efectivul se subţia văzînd cu ochii, plecau spre nord, spre sud, care încotro, cum avea chef... N-am putut face nimic. Au fost contaminaţi chiar şi cei mai buni: Clinton Wave, Horace Dunn, micuţa Osaka... calul ăla de Judith Labourasse... Dumnezeule! Tu, tu ce-ai văzut? Paradisul? Grădinile Edenului? Dacă-mi debitezi o reclamă turistică, te sugrum!

Tînărul se prăbuşi pe un pat de curele.

— Cred c-aţi fost martorul unei operaţiuni de intoxicare în toată regula, şefule! şopti. Poate chiar în ambele sensuri ale cuvîntului... Vreau să spun: intoxicaţie psihologică şi alimentară!

— Alimentară?

— Da, vă explic îndată. Vă amintiţi, dacă mesagerii nu au adus cumva alimente cu ei, la întoarcere? Carne uscată prelevată în timpul misiunii lor?

— Posibil. Nu mănînc niciodată la cantină. Ştii foarte bine că mă chinui să ţin regim. Sînt atît de pofticios că trebuie să evit pînă şi să văd mâncarea. N-am participat la ospeţele colective, am mîncat, ca de obicei, ceea ce am prelevat personal.

— Probabil că asta v-a salvat, altfel aţi fi luat-o pe urmele celorlalţi. În toate zonele pe care le-am parcurs, încărcătura hormonală a fiecărei fărîme musculare era puternic mutagenă... Am adus eşantioane, le puteţi verifica. Liza mi-e martor, nu aiurez: peste tot este infernul! Intenţionat sau nu, rămîne de clarificat, mesagerii au amestecat această carne periculoasă cu rezervele comune. Rezultatul: nici o mutaţie evidentă, doar o chemare violentă spre teritoriul „de origine”, un soi de atracţie magnetică cu fiece zi mai puternică... Trebuiau să ajungă, cu orice preţ, la zona de unde fusese prelevat alimentul. Asemeni unui braţ tăiat care s-ar căţăra să-şi regăsească încheietura – este o imagine aproximativă, dar care ilustrează destul de bine situaţia...

Mikofsky extrase din buzunarul cămăşii o pereche de ochelari cu lentile rotunde, pe care începu să le şteargă meticulos. Acţiona mecanic, urmărind parcă să cîştige timp. Cu buza agitată de ticuri nervoase, digeră informaţia.

— Ai reuşit să trasezi o hartă hormonală? întrebă în cele din urmă. O repartiţie a zonelor mutagene şi a caracteristicilor lor?

— Da, dar una parţială. În două luni n-am parcurs decît trei sau patru „parcele” din animal, suficiente însă ca să ţi se zbîrlească pielea. Vreţi s-o vedeţi?

— Cît mai repede! Ştiu că sînteţi obosiţi, dar n-avem timp decît să respirăm. Trebuie să ne punem pe treabă imediat. Liza... de acord?

Tînăra surîse. Brusc i se păru că, toată viaţa, nici nu-şi dorise altceva...

* * *

Totalitatea elementelor adunate de Goot era fantastică. Liza petrecu aproape douăsprezece ore cu ochii înşurubaţi în ocularul cauciucat al analizatorului portabil. Alături, Mikofsky lovea claviatura unei console, asemeni unei dactilografe nebune. Goot aduna cartelele perforate, aranja listările, sintetiza rezultatele. Vibraţia ordinatorului în funcţiune se transmitea obiectelor, făcînd eprubetele să clincăne în suporţi. Liza tăia, rîcîia şi aduna eşantion peste eşantion, în timp ce blocul de analiză îşi scuipa continuu banda perforată. Concluziile căpătau un contur din ce în ce mai uluitor: patru cincimi din zone erau improprii consumului. Pe anumite arii puterea hormonilor era atît de virulentă, încît douăzeci de porţii de hrană erau suficiente pentru a provoca organismului uman transformări grave! O hartă fantasmagorică îşi desenă încet geografia de coşmar: regiunea pectorală, scăldată de testosteron, declanşa la bărbaţi accese ireversibile de pilozitate, acoperindu-i cu o blană groasă, o hipertrofie a organelor sexuale, echivalentă cu mărirea de şase ori a „volumului iniţial”, precum şi o modificare a coardelor vocale, implicînd, din păcate, practicarea curentă a mugitului! Unele zone, cum era depresiunea lombară şi bazinul ombilical, secretau din abundenţă un derivat al cortizonului capabil să te transforme, în şaptezeci şi două de ore, în obez... Altele asigurau condamnarea la impotenţă, la furie perpetuă, la rut permanent, la febră, la frig... În paralel cu verdictul analizelor, suprafaţa animalului se

modela într-un sinistru joc în care fiece căsuţă impunea o nouă mutaţie.

Din cînd în cînd, Liza simţea cum privirea i se înceţoşează. Se odihnea cîteva minute, pentru a-şi relua apoi înfricoşătoarea enumerare: tulburări provocate de hormonul de creştere, gigantism, dezvoltarea caricaturală a extremităţilor (mîini, picioare), deformarea oaselor feţei... Inhibiţia lobului antehipofizar: nanism... atrofie, apoi dispariţia organelor sexuale!

... Ursitoarea, blestemată îşi revărsa cîntecul asupra Lizei, ţesîndu-şi coconul de nebunie cu încăpăţînarea unui animal vicios. Trebui să se agate de masă pentru a nu cădea pradă ameţelii. În cîmpul vizual apăru mina păroasă a lui Mikofsky. Ţinea o ceaşcă plină cu cafea aburindă.

— Profitaţi cît mai avem puţină apă, murmură savantul, aşezînd pe analizor vasul de carton.

Liza bîlbîi un „mulţumesc" lipsit de vlagă, apoi sorbi, conştiincioasă ca o şcolăriţă, lichidul sintetic cu gust nedefinit.

— La ce concluzie aţi ajuns? întrebă, urmărind cu degetul serpentina bandei perforate.

Mathias Mikosfky îşi trecu palma peste obraz. Era tras la faţă şi avea privirea tulbure.

— Nu sînt decît mutaţii de prim nivel, şopti, altfel spus, cazuri „benigne". Sînt sigur că la faţa locului, pe teren, situaţia este mult mai gravă...

— Vă gîndiţi la o expediţie?

— Nu putem rămîne aici, cu braţele încrucişate. Nimic nu dovedeşte că aceste transformări sînt ireversibile. Supuşi unei alimentaţii normale, s-ar putea ca mutanţii să-şi recapete aspectul iniţial.

— Chiar credeţi?

— Sîntem nevoiţi să o credem! Vom merge pe teren, cu provizii de carne sănătoasă şi-i vom supune pe cei bolnavi la o cură intensivă. În plus, nu trebuie să uităm

tulburările pe care Goot le-a constatat la animal; mă îngrijorează, trebuie să le înlăturăm înainte de a lua amploare...

Rămase un minut cu ochii pironiţi asupra ceştii pe jumătate golite, părînd absorbit într-un curios proces de autohipnoză, apoi se scutură ca smuls dintr-un vis.

— E tîrziu, şopti, lăsîndu-şi mîna pe umărul tinerei, trebuie să mergem să dormim. Mîine vom aduna tot echipamentul necesar. Mă duc să mă culc.

Părăsi cortul-laborator călcînd greoi, ca un urs rănit, lăsîndu-i pe Goot şi Liza singuri în mijlocul cercului format de ordinatoare. Tînărul trase o înjurătură, apoi întrerupse contactul imprimantei cu o lovitură exasperată de pumn.

— Haideţi, mîrîi, să vă arăt amplasamentul grupului sanitar. Puţiţi...

Liza ridică o sprînceană, surprinsă de neaşteptata înverşunare. Goot se îndreptă spre ieşire, aşa că trebuia să se ridice şi să-l urmeze. Traversară o alee, apoi pătrunseră sub un cort uriaş.

Tînăra scoase un fluierat... Pe un covor din cauciuc negru era instalat un complex ultramodern de duşuri cu circuit închis. Fiecare cabină transparentă funcţiona cu un rezervor de treizeci de litri. Apa uzată era aspirată printr-o gaură de evacuare, recirculată şi tratată, apoi pompată pentru o nouă utilizare. Te puteai spăla de o sută de ori cu acea apă fără a te teme de microbi. Cînd filtrul bactericid era saturat, imediat ce atingeai robinetul se aprindea un bec de avertizare. Era suficient să schimbi cartuşul cu unul nou şi aparatul redevenea operaţional. Se aflau acolo vreo zece cabine, iar oglinzile lor reflectau toate aceeaşi imagine: aceea a unei femei tăvălite în untură rîncedă, ale cărei slip şi bluză păreau să fi fost folosite pe post de cârpe pentru zece mecanici timp de o lună. Goot se aşeză pe un scăunel.

— Aruncaţi-vă boarfele în incinerator, ordonă acesta, pe policioara duşului aveţi răzătoare şi săpun. Lăsaţi uşa deschisă, ca să putem vorbi.

Liza ezită o secundă, apoi renunţă la ultima rămăşiţă de pudoare. Îşi smulse bluza şi se chinui să-şi scoală chilotul unsuros. Imaginea pubisului înecat în seu nu aprinse nici o luminiţă de interes în ochii însoţitorului. Pătrunse în cabină şi răsuci robinetele. Nu numai că jetul nu avea presiune, dar trupul îi era atît de acoperit de grăsime încît nu simţea deloc impactul cu apa. Luă un raclor[4] şi începu să se frece energic.

— Decizia lui Mikofsky nu vă prea entuziasmează! strigă cu ochii plini de săpun.

În pofida gîlgîitului vanei de golire, îl auzi pe tînăr mîrîind.

— E nebun! Complet nebun! N-are nici cea mai mică idee despre ceea ce ne aşteaptă... Vă daţi seama că ne obliga să pătrundem în teritoriul mutagen cu o cănuţă plină cu carne uscată? Dacă, dintr-un motiv sau altul, ne vom trezi fără rezervele noastre sănătoase nu ne rămîn decît două variante: ori murim de foame, ori ne luăm porţia din animal. În ultimul caz, mutaţia este asigurată în maximum o săptămînă!

— Trebuie făcut totuşi ceva...

— Da: să aşteptăm aici pînă vine naveta să vă recupereze şi să plecăm împreună!

Liza a scos un sunet ininteligibil. Apa, prea rece, nu reuşea să îndepărteze stratul de sebum. Rîcîia cu energie, zebrîndu-şi pîntecul şi coapsele cu dîre lungi.

— Ştiţi, observă între două smiorcăituri, pînă acum misiunea voastră a fost un eşec. Bilanţul rămîne subţirel: un plan vag, trasat în timpul unui singur raid, care omite cele mai interesante teritorii; o echipă ştiinţifică, în plină regresie mentală şi fizică... Nu cred

[4] Dispozitiv mobil folosit pentru curățarea nămolului depus pe fundul decantoarelor, fără scoaterea din funcție a instalației. 2. Instrument cu care se raclează; răzuitor.

că ministrul va fi prea încîntat. Dumneata şi Mikofsky riscaţi enorm să vă terminaţi cariera spălînd podeaua holului facultăţii de unde veniţi. Nu vreau să mă alătur acestui rateu. Aşa că-l voi susţine pe Mathias să urmeze varianta explorării.

— Sînteţi nebună! Teoriile dumneavoastră ariviste ne vor arunca, direct în gura lupului! Doar aţi gustat farmecul tribului „bebeluşilor bătrîni", nu v-a ajuns? Nu vă e deloc frică?

— Ba bine că nu, dar mă tem şi mai mult de oamenii ministerului. Sînt capabili de orice. Iar Mikofsky cred că-mi seamănă...

Liza opri apa şi porni jetul de aer. Suflul fierbinte o învălui, uscînd rapid umezeala de pe trup. După ce ventilatorul încetă să mai funcţioneze, părăsi cabina, adună veşmintele unsuroase şi le aruncă în fanta incineratorului. Un rictus de necontrolat îi strîmbă gura, făcînd-o brusc, să-şi dea seama că tremura de oboseală.

— Aş vrea să dorm, îngînă. Puteţi să-mi arătaţi un cort, un dormitor, un hamac, orice, dar ceva în care aş putea să mă întind şi să închid ochii?

Goot îi făcu semn să-l urmeze şi o conduse spre un fel de hangar de pînză ocupat cu o mulţime de paturi de campanie.

— Cu adevărat încîntător! îl ironiza tînăra. Parcă ar fi sala comună a unui spital din secolul XIX.

— Sistemul a fost ales de comun acord, eschivă Goot, bănuiesc că spectacolul cuplurilor ce făceau dragoste îi distra pe suferinzii de insomnie. Puteţi să vă alegeţi ce pat doriţi, cearceafurile se auto-sterilizează la fiecare douăsprezece ore, aşa că-i exclus riscul bolilor venerice... Chiar vreţi să dormiţi ştiind că peste cîteva zile poate că vom fi monştri?

— Aveţi un program mai bun?

— Da: să facem dragoste...

Liza ridică la întîmplare o cuvertură. Pînza era fină şi proaspătă. Înfoie perna cu o lovitură de pumn, apoi se culcă pe burtă.

— Goot, eşti un băiat simpatic, îngînă cu nasul înfundat în învelişul de burete. Fă ce vrei cu pîntecul şi sexul meu, sînt prea obosită ca problema să mă mai preocupe. Nu-ţi cer decît un singur lucru: nu mă trezi la orgasm.

Nu mai auzi răspunsul, somnul o cuprinse în mijlocul unui gînd.

Cîteva ore mai tîrziu, cînd se trezi, era singură în dormitor. Băltoaca lipicioasă dintre coapse îi arăta că Goot îşi pusese ameninţarea în practică. Ridică din umeri, îi trecu prin minte că aşa-i trebuise şi readormi instantaneu...

* * *

Mathias Mikofsky avea un aer întunecat. Cu un minut mai devreme, mormăind cuvinte neclare se strecurase la comanda benei mobile, plină ochi cu carne uscată. De atunci, manevrînd nervos volanul, încerca să scoată maşina din labirintul corturilor. Liza examină vehiculul; era o platformă pe pernă de aer, un fel de container echipat cu o cabină minusculă. Funcţiona cu un generator nuclear, avînd deci o autonomie practic nelimitată. Savantul dărîmă două adăposturi ce se prăbuşiră cu încetinitorul asemeni cupolei unui circ căruia îi cedase stîlpul central, orientă botul aparatului spre „pădure” şi tăie contactul. Tînăra observă că, datorită gabaritului, bărbatul se mişca destul de greoi, sub abdomenul enorm şi neted, penisul pălind retras şi infantil. Liza îşi mută plivirea.

— O veste rea! mîrîi bărbatul, ajungînd lîngă ea. Aţi trecut pe la laborator?

— Nu...

— Astă-noapte seismograful a intrat în funcţiune şi nu-mi place deloc ceea ce se vede pe bandă! Laba stîngă-faţă a animalului a fost zguduită de un spasm foarte puternic. Un şoc cu amplitudinea 7. Echivalentul unui violent cutremur de pămînt la scara noastră. S-a rupt un os! Probabil humerusul, dar telescopul electronic n-a înregistrat pasajul vreunui meteorit. Deci n-am fost loviţi de nici un corp ceresc în derivă, nici asteroid, nici satelit-fantomă! E ca şi cum membrul s-a rupt spontan!

Liza digeră ştirea. Goot îşi făcu apariţia încărcat cu instrumentele de măsură, pe care le azvîrli peste maldărul de carne uscată, cu o evidentă proastă dispoziţie.

— Nu înţeleg, spuse tînăra, conştientă că proferează un adevăr la mintea cocoşului.

— Nici eu! reluă Mikofsky. Motiv pentru care trebuie să mergem la faţa locului. Cine a mai pomenit un braţ în repaus care se rupe fără un motiv exterior! Am luat toate aparatele de înregistrare transportabile, astfel că de data asta nu vom reveni fără rezultate...

Goot emise un nechezat zeflemitor.

— Pentru că încă mai credeţi că vom reveni! Deliraţi! Magnetofoanele dumneavoastră nu vor avea timp decît să capteze un singur lucru: ultimul nostru suspin!

Şi, după ce scuipă pe bara paraşoc a benei, făcu stînga-împrejur.

Capitolul 6

Traseul ales de Mikofsky era clar: traversarea pectoralului mic în diagonală, escaladarea deltoidului şi coborîrea pe biceps, cu speranţa că panta nu va fi prea abruptă.

La început, Goot şi Liza călătoriră cu bena, aşezaţi pe grămada de carne uscată; după cîtva timp însă, avertizorul de suprasarcină începu să clipească pe panoul de bord din cabină, semnalînd o încălzire anormală a maşinăriei. Cum nu se punea problema renunţării la o parte din material şi hrană, cei doi se văzură nevoiţi, pentru a uşura transportul, să continue drumul pe jos. Tentativa de a se odihni cu rîndul eşuă şi ea: prea gras şi greoi, Mikofsky rămînea de fiecare dată mult în urma vehiculului, devenind astfel evident că singurul loc convenabil pentru el era acela de şofer…

Din fericire, drumul se dovedi liniştit, ajungînd la poalele deltoidului fără a fi întîlnit nici un mutant. Totuşi, de două ori, trecură pe lîngă cîte un cimitir de plăgi supurante, mărturie a gropilor încă proaspete şi a unor lupte recente. La fiecare optsprezece ore, aşezau barja pe sol, opreau turbinele şi-şi scobeau un culcuş în grămada de pastramă din care mestecau cîteva bucăţele înainte de a-i fura somnul.

Sus, în vîrful musculaturii, situaţia se înrăutăţi însă. Goot observă cîteva umbre care-i cercetau din spatele tufişului format de un puf unsuros, apoi se loviră de un parapet făcut din peri groşi cît trunchiurile de copac. Lucrarea artizanală proteja valea ce dădea spre biceps.

Edemul enorm deforma de jur-împrejur solul, sugerînd că se aflau destul de aproape de locul fracturii. Ici şi colo, carnea era atît de fierbinte încît era imposibil să pui piciorul pe ea. Goot şi Liza identificară zone unde temperatura depăşea o sută douăzeci de grade Celsius. Căldura făcea să vibreze aerul, iar relieful ondula în flux constant, tăind respiraţia.

Forţînd la maxim ventilatorul aeroglisorului, Mikofsky reuşi în cele din urmă să ridice bena deasupra zidului. Tinerii, în schimb, căutară mult pînă să găsească o trecere prin împletitură. Văduvite de rădăcină, firele de păr aveau tendinţa de a se descuama, fărîmiţîndu-şi teaca într-o mulţime de aşchii tăioase ce zgîriau profund spatele şi umerii, dacă făceai greşeala să te freci de ele. Ajunşi de cealaltă parte, se treziră nas în nas cu un bărbat înveşmîntat ciudat, avînd vreo jumătate de duzină de saci de dormit fixaţi în jurul membrelor cu ajutorul unor fîşii împletite grosolan. Această armură grotescă îi dădea aspectul unui biberon cu vîrful năclăit de sudoare. Văzînd-o pe Liza, începu să se retragă cu o expresie îngrozită.

— E Peter! exclamă Goot, ieşind în patru labe din spărtură, ce l-o fi apucat? Hei, Peter!

Dar cel strigat continuă să bată în retragere.

— Nu vă apropiaţi! zbieră pe neaşteptate. Nu mă atingeţi... Sînt fragil... Sînt foarte fragil. Urmaţi-mă de la distanţă şi nu vă atingeţi de nimeni... Fără strîngeri de mînă, fără îmbrăţişări, nimic... Nici un contact! Aţi înţeles?

Goot şi Liza îl asigurară că aşa vor face. Peter îi conduse cu infinită grijă în mijlocul unei mici poiene unde se găseau vreo zece indivizi. Mikofsky era deja acolo.

— Este echipa numărul patru, şopti Goot. Dumnezeule! Lipsesc două treimi din ea!

Cu sprîncenele arcuite de surpriză, Liza observă că, aidoma ghidului, majoritatea supravieţuitorilor erau

înfăşuraţi în carapace confecţionate din burete, din pînză sau diverse alte materiale. Ceva mai departe se aflau două femei, goale, făcute balot între două saltele gonflabile, ca două sandvişuri umane. Mikofsky se ridică şi arătă spre un bărbat slab, cu părul tuns perie, lungit pe un pat cu apă, gîlgîitor.

— Patrick Cornwell, murmură prezentîndu-l, responsabil cu sectorul patru. Tocmai îmi explica ce s-a întîmplat... Continuă, Patrick, fata asta reprezintă ministerul.

Cornwell suspină cu precauţie. Liza a observat imediat cu uluire că anumite părţi ale corpului său păreau anormal de moi... ca şi cum le-ar fi lipsit scheletul... Dacă la piciorul drept, în pofida slăbiciunii sale, puteau fi distinse contururile complicate ale oaselor tarsiene şi metatarsiene, stîngul, în schimb, atîrna lamentabil, asemeni unei caricaturi de cauciuc aparţinînd unei păpuşi gonflabile cu supapa prost închisă. Cornwell surprinse privirea tinerei:

— Deficienţă a osteoblastului[5], şopti cu o voce neutră, celulele osoase nu se mai reproduc. Straturile de oseină[6] sînt tot mai subţiri, porii se dilată la maximum. Tibia, radius, rotula, toate sfîrşesc prin a se măcina... Sîngele le dizolvă... Ca o bucată de cretă cufundată în oţet, scheletul se desface, se transformă în pulbere, iar membrele într-un sac de muşchi inutili! Mutaţia începe cu extremităţile, continuă cu trunchiul, descompune cutia toracică... Plămînii nu mai pot pompa aerul, te asfixiezi. Priviţi piciorul meu stîng: dacă aveţi chef, puteţi să-l faceţi colac ca pe un furtun obişnuit! Vechea poveste cu omul fără oase, omul de cauciuc... dar nu mi se mai pare deloc nostimă. Peter se află abia în stadiul de fragilitate... un bobîrnac echivalează cu o fractură, o cădere te transformă în puzzle... În ceea ce mă priveşte,

[5] Celulă osoasă tânără, care produce oseina.

[6] Substanță organică din clasa proteinelor, care formează partea organică a oaselor.

alunec treptat spre stadiul de nevertebrată. Peste puţin timp, fălcile mi se vor descompune; lipsiţi de suport, muşchii feţei nu vor mai putea să acţioneze gura; voi fi mut... Voi fi asemeni unei bălţoace vii, un fel de pachet de organe viermuitoare...

— Dar cum s-a întîmplat? întrebă Mikofsky. Alimentaţia?

— Da, într-un timp record. Decalcifiere, dispariţia sărurilor de calciu... Clasic!

— Deci animalul este bolnav, constată Liza şi, într-un fel, v-aţi molipsit. Membrul care s-a rupt spontan „azi noapte" a cedat sub propria-i greutate. Iar braţul pe care ne aflăm este pe cale de a-şi dilua şi el scheletul şi a-şi pierde astfel armătura...

— S-ar putea.

Mikofsky se încruntă.

— S-ar părea, Patrick, că aveţi unele îndoieli! observă pe un ton egal. Există vreo altă posibilitate?

Cornwell înghiţi în sec prudent, temîndu-se parcă să nu i se frîngă gîtul.

— Lucrurile nu-s chiar atît de simple, profesore, şuieră, poate că a fost îmbolnăvit... Este relativ uşor: era suficientă inhibarea hormonului de creştere şi...

— Dumnezeule! îl întrerupse Mikofsky. Cine ar fi avut interesul?

— Destui, încă de cînd au început mutaţiile s-a produs un fel de... schismă. Unii care, fiziologic sau mental s-au asimilat animalului, au vrut să-l apere, să împiedice transformarea lui într-o victimă a „colonizării ştiinţifice". Alţii, în schimb, erau convinşi că salvarea nu putea veni decît prin distrugerea animalului. Între cele două extreme se aflau cei care nu doreau decît să supravieţuiască păstrîndu-şi integritatea corporală şi psihologică. Ultimii au început să se bată pentru a pune stăpînire pe teritoriile neutre, sănătoase care, asemeni zonei unde este instalată baza, furniza o hrană non-mutagenă... O a patra grupare a emis ideea că ar fi

posibilă extinderea suprafeţei regiunilor consumabile activînd procese de creştere, stimulîndu-le artificial... Şi s-au pornit să mărească animalul, ca şi cum ai extinde o casă: hipertrofiind cutare sau cutare membru... Era, credeau ei, singurul mijloc de a opri războaiele de cucerire! Bineînţeles, extremiştii au reacţionat violent. Unii s-au ridicat împotriva manipulărilor susceptibile să provoace infirmităţi ireversibile, ceilalţi au respins compromisul propus de „moderaţi", proclamînd încă o dată necesitatea lichidării, pur şi simplu, a animalului... Încăierările s-au înmulţit, la fel şi morţii. De atunci, fiecare clan încearcă să urmeze propria cale, siguri de corectitudinea ei. Astfel, „asimilaţii", adică mutanţii, distrugînd non-mutanţii; partizanii extinderii bătîndu-se cu invadatorii sau accelerînd creşterea pe bucăţele, a animalului, provocînd simultan devitalizarea sa; „lichidatorii" urmărind să slăbească organismul prin intervenţii chimice sau chirurgicale. Ultimii irită nervii provocînd spasme ce căpătau aspectul unor adevărate cutremure de pămînt... Este foarte posibil ca ei să se afle la originea fracturii de aseară. Cunoscînd carenţa osoasă a zonei, sînt uşor de prevăzut consecinţele unei crize de spasmofilie.

Mikofsky îşi tamponă fruntea nervos. Chelia strălucea toată de sudoare.

— Cine conduce aceste acţiuni? întrebă brutal.

— „Asimilaţii" s-au răspîndit în mai multe triburi necoordonate. Sînt sedentari şi nu părăsesc niciodată zonele pe care le apără. Majoritatea se consideră leucocite şi au supărătoarea tendinţă de a confunda „străinii" cu bacterii! „Lichidatorii" sînt conduşi de Isi Jasmin, negresa care era gata să obţină în '98 premiul Nobel. Despre ceilalţi nu ştiu nimic...

— Unde s-a baricadat?

— N-am nici o informaţie, dar cred că undeva între hipofiză şi tiroidă... Este o zonă de unde poate trage toate sforile biologice ale animalului... Da, pe acolo

trebuie să fie: gîtul, ceafa. Partizanii creşterii îi fac probabil viaţa destul de grea...

Mikofsky se ridică trosnindu-şi rotulele. Cornwell îi aruncă o privire invidioasă.

— Dumnezeule! hîrîi. Ce n-aş da să fiu reumatic, artritic în ultimul grad! Aş fi măcar sigur că am un schelet!

— Vom lăsa destulă hrană sănătoasă, rosti profesorul. Este posibil ca mutaţia să se întrerupă, poate chiar să regreseze la cei mai puţin afectaţi, dar nu sînt sigur de nimic. Este doar o teorie. Vă urez succes...

— Şi eu. Aveţi de făcut o călătorie împuţită, bătrîne! Au înnebunit cu toţii... Cele mai strălucite creiere ale Universităţii Santa-Catala! Unii nici măcar nu-şi mai merită numele de om!

Goot şi Liza porniră spre benă. Pe laturile acesteia erau acum sprijinite două lopeţi.

— Vezi, exclamă posac tînărul, n-am exagerat! E mai rău decît îmi imaginam. Isi Jasmin! E la fel de tare ca Mikofsky, dar mai puţin ezitantă! Dacă s-a decis să distrugă animalul, poţi fi sigură că va reuşi! Planeta asta de carne va putrezi sub tălpile noastre, iar noi ne vom plimba pe suprafaţa unui cadavru mare cît Luna!

Tînăra ridică din umeri şi, folosind o lopată începu să descarce carnea din benă. Era cel puţin la fel de neliniştită ca Goot, dar prefera să-şi strunească imaginaţia. Se opri din lucru doar în momentul cînd simţi sîngele pulsîndu-i în tîmple. Între timp, oamenii-biberon făcuseră cerc în jurul benei aruncînd priviri avide.

— S-ar putea ca o hrană sănătoasă şi injecţii cu calciu concentrat să dea ceva rezultate! spuse visător Peter.

— Da, da, cu siguranţă..., bolborosi ca un ecou grupul femeilor sandviş împachetate în saltele gonflabile.

— Pe naiba! şuieră Goot printre dinţi.

Liza abia se stăpîni să nu-l pleznească. Cum Mikofsky se oprise din lucru, fata sări din maşină alăturîndu-i-se.

— E groaznic, îi şopti Peter. Ca să-ţi îngropi prietenii îi pliezi ca pe nişte haine ce vrei să le bagi în valiză... În fine, în ceea ce mă priveşte, n-am ştiut niciodată să fac o valiză, nevastă-mea se... Eu le rulam ca pe un covor...

După ceremonia de rămas-bun, se îndreptară spre zidul de păr, traversîndu-l. Mathias Mikofsky stătea ţeapăn la volan, privind, cu ochii mijiţi, drept înainte. Mărind pasul, Liza ajunse în dreptul cabinei.

— Vă îngrijorează ceva? strigă, încercînd să domine zgomotul ventilatorului.

Grăsanul rînji sugestiv.

— Nu mă mai miră afecţiunile de care suferă animalul, mîrîi pe sub mustaţă. Dilatînd arbitrar cutare sau cutare zonă, vor s-o facă şchioapă, guşată şi cocoşată. Gigantismul artificial al anumitor zone va antrena inevitabil devitalizarea altora. Cînd un sector are spectrul unui organism atins de senilitate precoce, înseamnă că fluxul de hormoni de întreţinere şi creştere a fost deviat de pe traseul normal. Pentru a obţine un cîştig de suprafaţă nu există decît o soluţie: umflarea... şi lungirea membrelor. Ăştia sînt pe cale de a fabrica un monstru!

— Ce intenţionaţi să facem?

— Să vindecăm cît mai mulţi mutanţi, să le creăm posibilitatea de a ajunge la bază şi s-o facem pe Isi Jasmin rezonabilă. Este cea mai periculoasă. Dacă reuşeşte să omoare animalul, ne curăţăm cu toţii! Atmosfera şi gravitaţia artificială vor dispărea văzînd cu ochii! Vom fi sufocaţi, îngheţaţi şi aspiraţi în spaţiu cu mult înainte de a reuşi să ne îmbarcăm pe o navetă de salvare... Aveţi posibilitatea de a emite un S.O.S.?

— Nu, nici una, îmi pare rău! Sîntem în aceeaşi oală. Undele nu trec prin stratul oxigenat emis de epidermă... Din păcate, nu există nici o posibilitate de a arunca o sticlă în mare.

— Atunci trebuie s-o neutralizăm cît mai repede pe Isi Jasmin. Sînteţi martor că am fost obligat să iau această

decizie pentru a asigura supravieţuirea echipei mele şi cea a subiectului de studiu. Autorităţile superioare nu vor avea motive să mă considere vinovat.

Profesiunea de credinţă o dată rostită, bărbatul se cufundă într-o stare de meditaţie posacă din care Liza nu avu curajul să-l scoată. Rămînînd în urmă, îl auzi pe Goot rîzînd ironic.

— Supravieţuirea echipei! hîrîi tînărul. Nu mai spune! Are tupeu, nu glumă! În sfîrşit, întîlneşte ocazia visată de a termina un rival ştiinţific... De cîtva timp, Isi Jasmin îl cam eclipsa. Se pusese chiar problema numirii ei la conducerea misiunii... Vom plăti oalele sparte de gelozia dintre „creiere”!

* * *

Exact în mijlocul părului din regiunea pectorală, se văzură nevoiţi să-şi devieze brusc traseul, evitînd în ultimul moment o hoardă de indivizi atinşi de gigantism, dintre care majoritatea nu păreau animaţi de cele mai bune intenţii.

Acromegalia[7] le deformase atît de mult oasele feţei încît nici Goot, nici Mikofsky nu se dovediră capabili să recunoască măcar unul dintre foştii colegi de laborator. Exodul lor fusese determinat probabil de un puseu febril apărut subit în teritoriul pe care-l ocupau, căci mulţi aveau arsuri grave la picioare şi la tălpi. Plăgile umflate, supurante le împiedicau mult mersul, făcîndu-i să renunţe de-a porni în urmărirea vehiculului. Mikofsky încercă totuşi să înfiripe un dialog, dar era cît pe ce să fie linşat cu lovituri de fragmente osoase a căror provenienţă era indiscutabil umană. Bena îşi reluă deci drumul pînă la marginea muşchilor subcostali. Acolo găsiră două cadavre ale căror centri mezencefali de

[7] Creștere exagerată a extremităților corpului și a scheletului facial, datorită unei hipersecreții a hipofizei.

termoreglare erau deterioraţi sub influenţa, probabil, a vreunor intervenţii bacteriene sau hormonale. Primul suferise accese de febră atît de violente încît sfîrşise prin a lua foc, transformîndu-se într-o mumie chircită de gudron, păpuşă tragică şi carbonizată cu trăsături neidentificate. Al doilea avea pielea albăstruie şi căpătase duritatea pietrei, iar nările erau înfundate cu gheaţă.

Mikofsky hotărî să nu-şi întrerupă drumul. Drept urmare, ocoli vîrful sternului şi porni la asaltul marelui pectoral stîng. Goot şi Liza, simţindu-se epuizaţi, cerură o zi de repaos total.

Nemulţumit, profesorul nu avu totuşi de ales, dar rămase la volan, înfrînîndu-şi cu greu nerăbdarea. Liza adormi instantaneu. Nu se trezi decît opt ore mai tîrziu. Picioarele, fesele şi şalele o dureau groaznic – deşi se masă timp îndelungat, nu reuşi să obţină vreo ameliorare semnificativă. Atunci cînd Goot îi propuse o injecţie dopantă, nu avu curajul să-l refuze. Tînărul i-o administră cu dexteritate. După cîteva minute, Liza îşi simţi coapsele şi gambele destinse total; observîndu-i uşurarea, Goot o plesni peste fese, rîzînd ca un medic satisfăcut.

— Dacă eşti în formă, ia-ţi binoclul, comandă el şi hai acolo sus, să încercăm o localizare. Nu vreau să continuăm drumul orbeşte şi să dăm nas în nas cu vreun trib plecat după pradă. Nu vom avea mereu norocul să nimerim peste ologi!

Arătă spre trunchiul unui fir de păr a cărui extremitate atîrna moale la doi metri deasupra solului.

Tînăra ridică din umeri:

— Cum vrei să ne căţărăm pînă-n vîrf? În mod sigur, se va plia sub greutatea noastră! Doar dacă...

Înţelese. Goot zîmbi.

— Doar dacă excităm muşchiul, concluzionă tînărul, cel care provoacă erecţia firului de păr în caz de frică sau frig intens!

Scotoci în sac, extrase un burghiu medical şi începu să dea o gaură, de grosimea degetului mic, chiar la baza „trunchiului”. Aerul se umplu imediat cu un miros de corn ars. Terminîndu-şi treaba, injectă în bulb lichidul din două fiole mari.

— Suficient pentru a declanşa un tetanos perfect, în cincisprezece minute! gîlgîi Goot. O capodoperă!

Efectul soluţiei nu se lăsă mult aşteptat: o aureolă de carne boţi solul, trasînd un cerc zgrunţuros în jurul firului care se îndreptă cu învelişul gemînd. Liza aplaudă. Luîndu-şi binoclul, porni asaltul coloanei scuamoase, uimitor de rigidă. Ajunse destul de repede pînă la jumătate. Cînd simţi că trunchiul oscilează sub greutatea sa, se opri şi duse binoclul la ochi. Domina blana cu peste trei metri, putînd observa astfel întreaga pădure pectorală. Manevrînd reglajul, încercă să localizeze gîtul şi capul, dar o ceaţă caldă învăluia regiunile respective cu un halou tulbure, compact, pe care puterea de mărire a lentilelor nu-l puteau străpunge. Se concentră atunci asupra împrejurimilor. La zece kilometri în amonte se ridica vîrful zdrenţuit al unui crater din care se revărsa lavă. Circa treizeci de persoane fugeau dezordonat din calea scurgerii ucigaşe, călcîndu-se în picioare unii pe alţii în mijlocul periei unsuroase a unei savane de tuleie. Liza căscă ochii uluită, crezînd că este victima unei halucinaţii. Dar nu avu timp să-şi aprofundeze examinarea: trunchiul începu să-i tremure între coapse, amintindu-i înmuierea iminentă. Zece metri mai jos, Goot gesticula făcîndu-i semne să revină. Nu-şi dăduse seama că urcase atît de sus; agăţîndu-se cu genunchii de asperităţile tecii, începu să coboare. Imaginea vulcanului dansa sub pleoape imposibilă, nebună...

Firul se încovoia din ce în ce mai mult, regăsindu-şi poziţia iniţială, de trestie curbată; Liza trebui să-şi grăbească deplasarea. Degetele îi sîngerau. Scăpă o

priză, alunecă circa un metru şi-şi zdreli adînc pielea abdomenului.

Strîngînd din dinţi, încercă să nu intre în panică, să-şi păstreze controlul gesturilor. Reuşi să sară exact în clipa cînd firul se plie sub greutatea sa. Contactul cu solul se dovedi a nu fi prea dur, carnea animalului absorbind cea mai mare parte a şocului. Goot o ajută să se ridice.

— E-n regulă? Contracţia a încetat mai devreme decît credeam, am crezut c-o să cazi!

Îi povesti ceea ce văzuse: vulcanul în erupţie, lava sticloasă corodînd pielea, săpînd răni şi crevase, goana disperată a sinistraţilor care se zbăteau în pînza de păianjen a mărăcinişului creţ... Goot o ascultă, incredul, cu sprîncenele ridicate. Brusc îşi pierdu răbdarea, o prinse de umăr şi o scutură cu brutalitate:

— Baţi cîmpii! Nu poate fi un crater, ne aflăm pe un animal, n-ai înţeles nimic?

Se degajă cu o smucitură. Incidentul îl smulse însă pe Mikofsky din amorţeală; se apropie în grabă, dezechilibrat de pîntecul enorm şi ceru explicaţii. Liza fu obligată să relateze încă o dată „viziunea”. Savantul păru şi el deconcertat. Tînăra se ambală.

— Din ceea ce se putea observa, fugarii veneau spre noi. Cred că vor ajunge aici cam într-o oră! Vom vedea atunci dacă am visat...

La ideea viitoarei confruntări, Goot se strîmbă şi începu să cerceteze cu febrilitate jungla de peri care-i înconjura. Mikofsky ridică fatalist din umeri:

— Nu vom putea evita la nesfîrşit contactul, mormăi pe sub mustaţă, altfel nu vom mai înainta niciodată! Urcaţi-vă în benă. După ce l-am aprovizionat pe Cornwell, cantitatea de carne s-a micşorat, aşa că, la nevoie, cred c-aş putea ridica barja la vreo doi-trei metri. Iar dacă vă veţi culca pe burtă, veţi fi feriţi de eventualele proiectile. Dacă-i necesar, aruncaţi din lest... de preferat aparatele mai puţin importante!

Se îndreptară spre vehicul escaladîndu-i cu o grabă febrilă marginile acoperite cu buloane. Mikofsky îşi reluă locul în cabina de comandă, zăvori portierele şi parbrizul. Uruind din ventilatorul ambalat la maximum, maşina părăsi solul, duzele scobind un şanţ în preeria de puf. Goot şi Liza se culcară pe mormanul de carne uscată, cu nasul în dreptul buzei metalice a benei, scrutînd peisajul ca doi puşti curioşi ascunşi după creasta unui zid.

Mikofsky alegea drumul cu precauţii inutile; vacarmul produs de turbină le trăda prezenţa pe o rază de trei kilometri jur-împrejur, făcînd superfluă orice tentativă de apropiere tăcută. În momentul cînd tocmai depăşeau pata negricioasă a unui neg, dintre „bambuşi" ţîşniră primii fugari. Erau complet goi, buimaci, acoperiţi de sudoare. Liza reuşi să numere zece bărbaţi şi tot atîtea femei. Conducătorul părea a fi un sexagenar scheletic. Goliciunea sa albicioasă contrasta ciudat cu ochelarii cu rame de baga ce-i călăreau nasul. Pe craniul strălucitor erau lipite cîteva fire de păr roşcovan. El ridică braţul într-un gest autoritar, provocînd oprirea imediată a celor care-l urmau.

— E Sven Harusson, şopti Goot, un suedez. Conducea a patra grupă de explorare...

Liza examină atent trupurile sinistraţilor; în pofida eforturilor, nu izbuti să descopere nici cel mai mic semn de mutaţie. Mica trupă gîfîitoare părea să se bucure de o totală integritate fizică. Doar feţele trădau o năuceală, ce putea fi totuşi pusă pe seama şocului catastrofei.

Mikofsky făcu semn bătrînului agitîndu-şi un braţ în afara cabinei.

— Sven! strigă. Sînt eu, Mathias, mă recunoşti?

Suedezul se retrase însă grăbit, cu pupilele dilatate de ură şi exaltare. Braţele descărnate, ridicate deasupra capului, tremurau ca nişte curpeni. Se răsuci spre însoţitori, emise un scîncet prelung animalic şi sări pe

piedestalul improvizat de un neg ca şi cum ar fi urcat la tribună.

— Fraţi leucocite, îl auzi Liza urlînd, răul este din nou aici! Bacteriile invadatoare îşi masează trupele la graniţă! Patria noastră, acest organism viu al cărui soldaţi microscopici sîntem, aşteaptă sacrificiul nostru! Să digerăm invadatorul patogen! Cei care vor cădea în luptă vor fi forma puroiului glorios al eroilor necunoscuţi...

Goot îşi ascunse faţa în palme:

— Nu, nu-i adevărat! îl auzi tînăra gemînd. Acum se cred globule albe!

Fata frisonă.

— Ăştia, bîigui ea, ăştia vor să ne mănînce...

Se ridică într-un genunchi. Jos, trupa excitată se desfăşura cu intenţia vădită de a ataca barja. Bărbaţi şi femei deschideau şi închideau cadenţat gura, răsfrîngînd buzele pentru a-şi arăta dinţii. Mandibulele clămpăneau cu violenţă producînd un zgomot înfricoşător de fildeş crăpat. Cei mai apropiaţi se aruncară asupra fustei de cauciuc ce înconjura aparatul, încercînd s-o sfîşie cu unghiile. Sven Harusson supraveghea asaltul, scoţînd modulaţii ascuţite aproape insuportabile. Liza se simţea ca paralizată; imaginea cercetătorilor blindaţi cu diplome pornind la atac asemeni unei haite de lupi înfometaţi îi declanşa în minte pîlpîiri de nebunie...

— Ucide! Ucide! striga suedezul. Fagocitaţi duşmanul microbian! Voi sînteţi purificatorii, voi sînteţi cei care înfrîng boala... Ucide!

Mikofsky se scutură; smulgîndu-se stării hipnotice provocate de surpriză, împinse manşa ambalînd motorul la maximum. Vehiculul reacţionă aproape după un minut, cînd perna de aer reuşi să-l ridice la trei metri deasupra solului. De bună rămăseseră agăţaţi cinci sau şase atacatori ceva mai încăpăţînaţi.

— Nu vă temeţi de moarte! îi îndemnă Harusson cu glas răguşit. Puroiul este sîngele sfînt pe care şi-l poate dori o globulă albă... Singura justificare... Singura dovadă a sfîrşitului său glorios în luptă! Ucide!

Puroiul... Liza simţi o strîngere de inimă. După ce fuseseră personalităţi ale lumii ştiinţifice, după ce se acoperiseră de onoruri, de gloria recunoaşterii internaţionale, acum nu mai năzuiau decît la puroi. La această supuraţie pestilenţială, mărturie a luptei organismului împotriva agentului infecţios, numai la această scurgere putredă în care se amestecă într-un talmeş-balmeş bacterii şi leucocite cufundate într-o magmă de celule moarte...

Pe marginea benei îşi făcu apariţia un rînd de degete, urmate imediat de mai multe feţe schimonosite de rînjete ameninţătoare. Clămpănitul fălcilor era insuportabil. Goot se rostogoli pe o latură împingîndu-şi fără ezitare piciorul drept în figura unui bărbos de vreo patruzeci de ani. Acesta încasă lovitura fără să clipească, scuipă cîteva bucăţi de dinţi şi încercă să se caţăre peste marginea metalică. Liza simţi că cineva o prinse de gambe trăgînd-o în gol. Vrînd să se răsucească, se prăvăli pe burtă. Imediat, acel cineva îi sări în spinare, îndesîndu-i capul în maldărul de carne uscată. Se sufoca. Strigătele lui Sven îi parveneau ca prin vată. Îşi strînse picioarele, încercînd să se debaraseze de adversar, dar necunoscutul rezistă cu încăpăţînare. Percepea cu claritate gîfîitul bărbatului lipit de omoplaţii săi şi-i simţea saliva curgîndu-i pe ceafă. Se zbătu, inutil însă; zvîcnirile sale nu reuşeau decît să provoace erecţia luptătorului-leucocită al cărui sex se întărise apăsînd fesele tinerei. Şi, în clipa cînd credea că va fi violată, simţi cum îi muşcă violent umărul. Urlă. Dinţii se înfipseră în carne asemeni colţilor unui animal care încearcă să smulgă o bucată pentru a o amesteca şi înghiţi. De data aceasta durerile îi dădură forţa de a reacţiona. Îşi răsturnă atacatorul cu

o formidabilă zvîcnitură din mijloc, apoi îi lovi carotida cu pumnii. Un gînd dureros şi grotesc îi fulgeră prin minte: „Sînt pe punctul de a ucide un sălbatic, cu şase licenţe, cu trei doctorate, medaliat a patru sau cinci universităţi... şi care se crede o globulă albă!”

Goot, înarmat cu o lopată, lovea fără să aleagă, strivind falange, turtind cranii păroase, crestând figuri. Atacatorii cedară unul cîte unul, rostogolindu-se în gol. Liza se debarasă de agresorul său, ce nu mai dădea nici un semn de viaţă şi se repezi în ajutorul lui Mikofsky. O fată cu priviri de nebună sărise pe treapta cabinei; folosind o tibie umană ca pe un ciocan, încerca să spargă geamul lateral pentru a intra în postul de comandă. Parbrizul instalat era pe punctul de a zbura în ţăndări, iar profesorul se crampona de volan, cu faţa lucind de sudoare... Liza sări pe capotă şi, gata-gata să-şi piardă echilibrul, se agăţă în ultima clipă de far. Ciocanul improvizat îi răni fruntea şi obrazul; dar strînse din dinţi, se lipi de parbriz şi o lovi pe nebună cu muchea palmei între sprîncene. Aplicată greşit şi deci nepericulos, lovitura se dovedi totuşi suficientă pentru a o dezechilibra pe apucată care, bătînd aerul cu osul, se rostogoli de pe treaptă scoţînd un ţipăt de spaimă.

Mikofsky strivi pedala de acceleraţie, generînd protestele turbinei. Atmosfera, deja irespirabilă, se umplu de un miros sufocant de cauciuc ars, dar vehiculul ţîşni zece metri înainte înfigîndu-se ca o pană în zidul elastic al perilor zbîrliţi. Liza escaladă acoperişul cabinei şi ajunse în benă.

— Am scăpat de ei! exclamă Goot. Dumnezeule! Parc-a fost un abordaj în toată regula!

Tînăra se lăsă în genunchi, îşi pipăi umărul îndurerat şi îşi privi mîna plin de sînge. Fusese muşcată atît de adînc încît erau probabil necesare cel puţin douăzeci de puncte de sutură! Înjură... La o sută de metri în urma barjei, „luptătorii globulari” păreau să fi renunţat la

urmărire. Glasul lui Sven Harusson se topi treptat într-un murmur ininteligibil.

— Voiau să ne mănînce, spuse Liza, să ne fagociteze în numele canibalismului biologic! Și-au pierdut în întregime personalitatea şi individualitatea! E un caz de simbioză psihologică pur şi simplu înfricoşător.

— Este ceea ce vom păţi dacă mai continuăm expediţia asta ridicolă! mîrîi tînărul. Ar fi mai bine să-ţi foloseşti influenţa pentru a-l convinge pe bătrîn să ne-ntoarcem. Data viitoare s-ar putea să nu mai fim atît de norocoşi!

Liza ridică din umeri strîmbîndu-se de durere. Un lichid cald şi lipicios i se prelingea pe şira spinării.

— Nu pe acolo! urlă pe neaşteptate, în apropiere, o voce necunoscută. Nu pe acolo, că daţi de vulcan!

Cu inima bătînd nebuneşte îşi dădură seama că cel care o atacase şi pe care-l crezuseră mort, se tîra acum în patru labe prin mormanul de carne uscată. Un hematom enorm îi împodobea carotida. Părea să-şi ţină ochii deschişi numai cu mare dificultate. Scuipă o spumă însîngerată şi se ridică agitînd braţele.

— Vulcanul! strigă din nou. Isi Jasmin l-a făcut! L-a făcut pe teritoriul nostru ca să ne gonească... Mai întîi a fost doar o gaură minusculă, apoi una cît o monedă de zece cenţi, apoi a ajuns repede cît o farfurie, cît o tavă... cît o chiuvetă. Toată zona s-a ridicat transformîndu-se într-un con vulcanic. Trebuie să ne întoarcem, acolo nu-i decît moartea!

Se ţinea în echilibru pe marginea benei, clătinîndu-se periculos deasupra golului. Liza întinse mîna pentru a-l ţine, dar omul scoase un urlet şi sări din vehicul. „Ierburile înalte” îl înghiţiră instantaneu.

— E o idioţenie! vocifera Goot. Nu poţi crea un vulcan pe un organism viu!

Tînăra se abţinu, considerînd că ar fi fost inutil să declanşeze o nonă polemică.

— Priveşte! se mulţumi să spună arătînd solul.

Scurgeri sticloase de lavă răseseră pielea curăţind stratul cornos şi rădăcina multor peri care se prăbuşiseră ca nişte arbori. În unele locuri, şanţurile erau atît de profunde încît dezveliseră vasele sanguine superficiale a căror reţea cedase. Fluxul coroziv devora blana, deschizînd plăgi dureroase şi pustiitoare din care răsăreau doar cîteva insule de epidermă încă intactă. În mijlocul acestui teritoriu devastat se căsca un crater cu margini zdrenţuite, albicioase; un vulcan al cărui con se ridica pînă la aproape zece metri înălţime. Goot deschise gura fără a fi însă capabil de scoate un singur cuvînt. Fruntea Lizei se acoperi de sudoare. Aeroglisorul plutea deasupra lavei. Era de ajuns un mic incident, o pană a ventilatorului suprasolicitat pentru ca perna de aer comprimat să dispară... aruncîndu-i pe sol în mijlocul mareei acide.

— Nu-i un vulcan, murmură fata cu buzele uscate, e doar un ulcer... Un ulcer uriaş. Nu mi-aş fi închipuit! Goot, tu ce crezi?

Tînărul tuşi, vizibil neliniştit.

— Mikofsky a dat-o în bară, articulă cu greutate, sîntem mult sub coaste... probabil pe peretele abdominal, la baza plămînului stâng. E mai rău decît un ulcer. Aproape sigur este o perforaţie a unuia dintre cele trei stomacuri... O perforaţie „la lumina zilei”... E groaznic!

— E vreun risc ca animalul să moară?

— Nu... nu, nu cred. Să se anemieze, da. Să se slăbească. La trezire, sarcinile vor fi preluate de celelalte pungi stomacale Momentan hibernează şi nu se hrăneşte decît din rezervele stratului de grăsime. Rămîne totuşi riscul unei hemoragii...

— Crezi că-i o manevră a lui Isi Jasmin?

— Posibil. Sînt tot felul de modalităţi pentru a provoca o perforaţie: o otravă, un produs caustic...

Figura Lizei se lungi de uimire.

— Ar fi trebuit trei camioane cisternă! La dimensiunile creaturii, calculele nu se fac cu lingura de supă… Aici n-a fost niciodată debarcată o asemenea cantitate de substanţă toxică!

Tînărul se încruntă. Mikofsky ezita asupra deciziei ce trebuia luată, iar vehiculul rătăcea la întîmplare printre smocurile de păr încă intacte, în urletul turbinei suprasolicitate.

— Dacă ventilatorul cedează ne-am ars! constată Goot cu o voce neutra. Scurgerile astea corozive cu aspect de lavă nu-s altceva decît suc gastric, acid clorhidric, pepsină[8] super-concentrată! Barja va fi integral digerată în mai puţin de un sfert de oră! La dimensiunile animalului, e normal ca toate secreţiile să fie de o mie de ori mai puternice decît cele normale… În definitiv, aveai dreptate: e un vulcan, un vulcan din carne şi sînge!

Liza îndrăzni o privire peste parapet. Jos, cîteva glande sudoripare încercau să lupte împotriva sinistrului deversînd sute de litri de sudoare, fără însă ca valul de lichid sărat să reuşească oprirea periculoaselor mucozităţi ce radiau în jurul craterului asemeni unei pînze de păianjen. Vaporii emişi de sucurile digestive iritau ochii şi gîtul. Goot începu să tuşească violent, imitat fiind imediat de Liza. Prin pînza de lacrimi care-i acoperea ochii, fetei i se păru că întrezăreşte o formă umană culcată pe una din insulele de epidermă încercuite de „lavă”…

— Acolo! strigă spre Goot. E cineva acolo!

Lovi puternic cu palma în tavanul cabinei, atenţionîndu-l astfel pe Mikofsky. După cîteva clipe, acesta deschise geamul crăpat. Condusă cu o singură mînă, barja glisă periculos. Turbina gemea pe o tonalitate tot mai ascuţită, aidoma unui aspirator în pragul sufocării.

---

[8] Enzimă secretată de mucoasa gastrică și activată de acidul clorhidric, care hidrolizează proteinele.

— La stînga! repetă fata. Pe insula triunghiulară... Pare un corp întins pe jos!

— Un codaş, probabil, spuse Goot nerăbdător. Mai mult ca sigur că vaporii de clor l-au asfixiat deja, nu mai putem face nimic pentru el! N-are rost să mai întîrziem; ventilatorul riscă să cedeze...

— Îl văd! strigă Mikofsky. Încercaţi să-l prindeţi cu lasso-ul, repede, s-a aprins avertizorul!

Liza scotoci cu febrilitate prin maldărul de carne, în căutarea unui cablu. Găsi o frînghie şi improviză imediat un nod alunecător. Mikofski apropie vehiculul de bucata de piele atacată de acid din toate direcţiile. Turbina avu un rateu, tuşi, iar aparatul pierdu un metru în altitudine. Liza gîfîia, un nod îi bloca gîtul iar sfîrcurile i se ridicaseră, întărite de frică. Trupul inert părea al unei tinere, cu părul negru tuns perie şi pielea întunecată de metisă. Zăcea goală, pe o latură, avînd mîinile legate la spate cu o frînghie ce-i înconjura mijlocul. Fusese evident abandonată intenţionat, sacrificată, ca şi cum Sven Harusson sperase – prin această ofrandă – să liniştească mînia „vulcanului”...

Liza îşi dădu seama că lasso-ul nu era bun de nimic. Trebuia să sară pe insulă, să elibereze prizoniera şi să urce împreună înapoi... Avea să reziste barja pînă atunci?

— Dă-mi un scalpel, îi ceru lui Goot. Cînd îţi spun, ne tragi sus!

Tînărul se execută fără entuziasm. Ţinînd cuţitul între dinţi, tînăra încalecă marginea şi-şi dădu drumul în lungul flancului benei. Emanaţiile acre îi asaltară bronhiile/ iar privirea i se înceţoşă. Agăţîndu-se de buloane, coborî pînă la burduful de cauciuc ce înconjura aparatul şi se pregăti să sară... Se afla la trei metri de sol; dacă pielea elastică o respingea, risca să cadă drept în mijlocul „lavei”. Mikofsky se agita în cabină, cu figura plină de sudoare. Rostogolindu-şi ochii bulbucaţi îi arătă tabloul de comandă. Becul de semnalizare a

supraîncălzirii declanşa un reflex pîlpîitor pe fruntea-i netedă. Nu mai putea întîrzia. Liza se ghemui, sări... Căderea i se păru extraordinar de lungă. Cînd picioarele atinseră solul, simţi cum pielea se lasă aidoma unei trambuline sau a unei saltele de plajă, apoi epiderma comprimată se dilată din nou, azvîrlind-o în aer. Moartă de frică, bătu aerul cu mîinile şi picioarele, incapabilă să controleze traiectoria. Lovi din nou „pămîntul", ricoşă şi alunecă spre valul de acid ce asalta ridicătura cu un sfîrîit rău prevestitor. Suprafaţa insulei se micşora văzînd cu ochi.

Liza îşi înfipse unghiile în carnea groasă, deschizînd răni ce ar fi provocat invidia oricărui animal de pradă, apoi muşcă epiderma, ancorîndu-se ca un parazit avid de sînge. Alunecarea mortală încetă atît de brusc încît şocul era pe punctul să-i smulgă falca. Cu infinite precauţii, începu să urce panta pe care sebumul şi sudoarea o transformaseră în patinoar. Gîfîia, urmărită îndeaproape de clipocitul umorilor ce disociau proteinele şi lipidele cu o viteză fantastică. Cu genunchii de cîrpă se prăbuşi lîngă prizonieră. Pierduse cuţitul, probabil la ultimul ricoşeu şi pentru a desface legăturile nu mai avea practic la dispoziţie decît unghiile şi dinţii.

— Nu vei reuşi! strigă mulatra, ghicindu-i intenţia. Sînt din nailon!

Mai exista o soluţie: să ceară să i se arunce frînghia, Goot s-o tragă sus pe necunoscută... şi să aştepte să-i azvîrle din nou funia pentru ca, la rîndu-i, să se caţăre în benă. Rămînea ca „insula" să supravieţuiască suficient pentru a permite o manevră atît de lentă.

Se ridică şi făcu semn tînărului aplecat pe marginea platformei. Recepţionă sulul de cablu direct în figură şi o secundă se clătină, ameţită de lovitură. Cu fluturi negri sub pleoape, o legă pe tînără de frînghie, semnalizînd trăgînd de cablu şi susţinu trupul ciocolatiu pînă cînd smuciturile lui Goot îl desprinseră de la sol.

Ridicîndu-se în aer, cu mîinile şi gambele în continuare legate la spate, negresa lovi fusta de cauciuc a vehiculului şi-şi zdrobi omoplaţii de buloanele ce acopereau bena.

Liza se străduia să-şi controleze respiraţia. De jur-împrejur, lichidul ulcerant rodea boţul de carne, reducîndu-i spaţiul vital cu fiecare secundă. Prin minte i se perinda compoziţia substanţei sticloase: acid clorhidric, pepsină... Va începe cu arsuri profunde pe tot corpul, pielea se va strînge ca sub un jet de vitriol, ochii se vor usca în orbite... Nu va fi decît o fantomă jupuită de vie pe care durerea o va face să alerge la întîmplare printr-un gheizer de stropi acizi.

Sus, Goot trăgea, cu muşchii gata să-i pleznească. Cu mari dificultăţi reuşi, în sfîrşit, să aducă prizoniera în benă. Mai trecu încă un minut interminabil pînă cînd frînghia şuieră din nou prin aer. Liza întinse mîna, dar, chiar în clipa cînd degetele erau gata s-o prindă, vehiculul făcu un salt depărtîndu-se cu zece metri! Mikofsky se agita în cabină, cu figura înroşită de pîlpîirile becurilor de alertă. Sirena de suprasarcină ţiui strident şi maşina mai pierdu un metru din altitudine. Acum aproape că atingea scurgerile, picături sfîrîitoare poposind pe fusta de cauciuc. Liza ţopăia pe loc, fără să-şi dea seama. Frica fusese înlocuită de un fel de incredulitate stupidă, în timp ce un glas interior îi repeta undeva, sub ţeastă: „Nu se moare aşa, nu-i posibil, o fiinţă omenească nu are dreptul să cunoască un astfel de sfîrşit...”

O contracţie neaşteptată zgudui cîmpia răvăşită, stîrnind o hulă de lavă ce nu întîrzie să formeze un val înspumat. Îşi dădu seama că, de astă-dată, movila va fi înecată. Mikofsky manevra cu disperare să se apropie de insulă, barja oscilînd acum la numai trei metri de tînără. Liza nu mai putea aştepta. Lipindu-şi gambele, începu să sară pe loc, folosindu-se de elasticitatea cărnii grase ca de o trambulină. Era o nebunie, dar nu vedea

nici o altă soluţie pentru a traversa şanţul ce o separa de vehicul. Frînghia lui Goot nu mai era bună de nimic căci maşina se găsea aproape la nivelul „valurilor”, adică sub înălţimea la care se afla tînăra, dar separată de ea printr-un rîu de lichid ulcerant lat de cinci sau şase metri. Liza îşi continua grotescul dans, cîştigînd cu fiecare salt un plus de înălţime. Cînd se află la un metru de sol se aruncă înainte, cu braţele în cruce. O fracţiune de secundă întrezări figura lui Goot albită de spaimă şi mîinile sale întinse. Dar ratã priza şi se agăţă de marginea tablierului, izbindu-se violent cu pîntecul şi genunchii de flancul benei. Ameţită, simţea cum metalul aluneca sub degetele unsuroase. Avu impresia că se găseşte atîrnată de jgheabul unui acoperiş, la treizeci de etaje deasupra solului. Dar Goot o prinse de încheieturi şi cu două opinteli o trase sus. Fata se prăvăli cu nasul în carnea prăfoasă...

— Am luat-o! strigă tînărul pentru a fi auzit de Mikofsky. Bagă gaz, am recuperat-o!

Vibrînd din toate încheieturile, barja alunecă spre babord, într-un miros groaznic de ulei ars.

Liza se răsuci pe o latură. Coapsa îndurerată atinse umărul metisei, încă legată. Nailonul se înfundase adînc în pielea cafenie, lăsînd dîre însîngerate.

— Mulţumesc... murmură necunoscuta cu o voce răguşită. Mă numesc Saba Ermal, sînt biolog... fac parte din grupul lui Isi Jasmin...

Liza tresări. Îi făcu semn tînărului să-i dea un alt scalpel, apoi se adînci în examinarea nodurilor care imobilizau membrele prizonierei.

— Sînteţi o... „lichidatoare”, remarcă pe un ton de conversaţie mondenă. Ce treabă aveaţi atunci cu Harusson şi cu „globulele” sale „albe”?

— Voi aţi provocat porcăria asta? strigă furios Goot arătînd ulcerul. Felicitări. Sînteţi cu adevărat sonaţi! Nu mă mai miră că v-au vrut devorată de propria dumneavoastră operă!

Saba ridică fruntea, cu sprîncenele arcuite şi nările dilatate de furie.

— N-avem nici o vină în declanşarea bolii! Din contră, am detectat-o de la început. Isi Jasmin m-a trimis la Harusson să-l avertizez şi să-l rog să părăsească zona. Nebunii ăştia m-au primit însă ca pe o... bacterie! M-au considerat responsabilă de ulceraţie. Jumătate din ei voiau să mă mănînce imediat, cealaltă jumătate să mă arunce în vulcan pentru a-i calma furia. Mi-a fost imposibil să-i fac să raţioneze, nu s-au clintit decît în ultimul moment...

Goot pufni ostentativ, neîncrezător şi scotoci în trusa medicală. Barja alunecă din nou printre ierburi, de astă-dată la cincizeci de metri de un sol sănătos. Liza oftă uşurată. Tînărul începu să-i sutureze neglijent rana de la umăr. Fata îşi muşcă buzele pentru a nu ţipa. În sfîrşit, Mikofsky aşează vehiculul pe sol, tăie contactul şi se extrase din cabină. Şiroia de sudoare din creştet pînă în tălpi şi gol cum era, cu pîntecul proeminent, îmbrăcat doar cu enorma sa mustaţă – avea aerul unui băutor de bere ce iese din aburii unei saune.

— Ne oprim aici! anunţă aşezîndu-se pe acoperişul postului de comandă. Maşina e cam obosită, are nevoie de o revizie. Toată lumea e teafără?

Tustrei aprobară. Saba se prezentă, provocînd o cută de nemulţumire pe fruntea savantului. Întîlnirea cu unul din discipolii lui Isi Jasmin nu părea să-l umple de bucurie. În timp ce Saba îşi enumera încă o dată argumentele, Liza îi înfăşură mîinile şi gambele cu bandaje cicatrizante.

— Mi s-a repetat mereu că Isi Jasmin vrea să ucidă animalul, mîrîi Mikofsky, iar aici nu văd altceva decît o nouă dovadă a comportării ei aventuroase. Omorîrea animalului ar însemna pentru noi curată sinucidere. Mă întreb dacă nu cumva această intenţie distructivă nu este de fapt – sub o altă formă – la fel de patologică ca încercările de asimilare ale sărmanului Harusson?

— O rivală bolnavă şi nebună! V-ar conveni, nu? strigă Saba ridicîndu-se în genunchi. Întotdeauna aţi dispreţuit-o, aţi invidiat-o! Dumneavoastră sînteţi cel nebun! Nu v-aţi da în lături de la nici un compromis. Pun pariu că aţi fi un recrut perfect pentru adepţii extinderii teritoriilor!

Mikofsky ridică mîna întrerupînd vorbăria şi, culegînd o bucată de carne, începu s-o mestece. Goot şi Liza îl imitară. Numai Saba refuză hrana şi se închise într-o muţenie ostilă, echivalînd cu o declaraţie de război.

* * *

După ce bărbaţii adormiră, Liza se lăsă pe sol şi se ascunse într-un tufiş de peri, pentru a-şi rezolva necesităţile. O durea tot corpul. Muşcătura de la umăr, hematoamele ce-i marcau genunchii, zgîrieturile ce-i zebrau pîntecul... La fiecare mişcare abia reuşea să-şi reţină suspinele. Revenind la vehicul se sprijini de un trunchi. Saba îşi făcu apariţia dintr-un boschet şi se grăbi s-o ajute, apucînd-o de braţ.

— Mikofsky se înşeală! şopti febril la urechea Lizei. Isi Jasmin nu-i nebună. În orice caz nu e mai nebună decît cei care acceptă simbioza degradantă cu animalul! Îmi place mai mult să mor în pielea mea de femeie decît să trăiesc în cea a unei „globule albe”, ca Harusson! Ea nu poate accepta degradarea, asimilarea progresivă... Dacă ne contopim cu animalul regresăm puţin cîte puţin: indivizi responsabili vom cădea la rang de organ, de celulă, de muncitori biologici fără creier, concepuţi doar pentru a îndeplini o singură sarcină, mereu aceeaşi. Știi ce făceau „soldaţii” lui Harusson pentru a curăţa ulceraţia? Tăiau anumiţi membri ai echipei şi le luau carnea, pe care o coseau deasupra găurii, înţepînd epiderma animalului, aşa cum o gospodină peticeşte o izmană ruptă! Ai auzit bine: hălci de bărbaţi sau femei,

tăiate şi cusute cu fir de sutură pe burta monstrului ăsta adormit de mii de ani. Am văzut-o şi mi se face rău cînd îmi amintesc. Au asasinat zece dintr-ai lor înainte de a renunţa, pentru că gaura devenise prea largă... Toţi o vom sfîrşi la fel, contaminaţi de hrană!

— Există totuşi zone nutritive perfect sănătoase, obiectă Liza. Teritoriul pe care se află baza, de exemplu...

Saba ridică din umeri.

— Sărmană idioată! Teritoriul pe care se află baza e la fel de mutagen ca orice altă parte a creaturii! Doar acţiunea sa este mai lentă. Isi Jasmin a examinat eşantioanele mult mai atent decît moluscă asta de Mikofsky: nu există zone neutre, ci doar cu efect lent... Dacă alţii se transformă într-o săptămînă, nouă – celor „norocoşi" – ne trebuie doi-trei ani pentru a ajunge la acelaşi rezultat ireversibil! În vinele tale şi în ale mele curge deja otrava animalului! Cînd mesteci carnea asta, pe care o crezi sănătoasă, nu faci altceva decît să-ţi înghiţi – bucăţică cu bucăţică – viitoarea ta metamorfoză. Examinează-ţi atent corpul, sînt sigură că vei descoperi o anomalie. Plimbă-ţi nasul pe pielea lui Goot sau Mikofsky (nu ştiu cu care te culci) şi trage concluziile la fiecare sfîrşit de lună... Vei vedea! Uneori este o transformare psihologică: idei fixe, manii, fobii, obsesia asepsiei[9], dezinfecţiei... dorinţa de a atinge solul din ce în ce mai des. Sînt avertismente care nu înşeală. Crede-mă, Isi Jasmin are dreptate: mai bine murim acum, întregi, decît să ne transformăm în caricaturi. Acest deziderat este de altfel o evidentă dovadă de sănătate mentală, de integritate morală perfectă; să mori ca un om, nu ca... „globulă albă"! Cine poate susţine contrariul? Mikofsky? E un laş! Ascultă-mă, Liza, îţi vorbesc despre binele tău. Dacă eşti de acord, vom

[9] Metodă de sterilizare a instrumentelor chirurgicale, a locului unde se face operația etc. cu ajutorul căldurii, ultrasunetelor etc.; absență a microbilor în urma aplicării acestei metode.

fugi împreună, ne vom alătura trupelor lui Isi Jasmin şi vom acţiona pentru a ucide hoitul ăsta!

Luată prea repede, Liza clătină din cap. Nu dorea să se opună direct; de altfel vorbele exaltatei erau departe de a fi absurde, mai ales în privinţa inexistenţei suprafeţelor sănătoase. Ceva era putred: regiunile „imaculate”, providenţiale, nu rimau deloc cu logica biologică a unui organism, fie chiar atît de surprinzător ca hibernantul cosmic. Nu existau decît două posibilităţi; l) Mikofsky se înşelase; 2) minţise cu bună ştiinţă, cu scopul de a evita o panică generală...

— Ei, ce zici? şopti metisa nerăbdătoare.

— Trebuie să mă mai gîndesc, obiectă Liza, lucrurile evoluează prea repede pentru mine... Divulgările tale... Minciunile lui Mikofsky. Am nevoie de un răgaz.

— Ai dreptate, momentan nu putem face nimic. Va trebui să traversăm teritoriile adepţilor expansiunii. Sînt periculoşi. Vom reuşi, poate, dacă ne vom deplasa sub protecţia bătrînului. Este un moderat, un molîu, nu cred că-l vor opri. Mai degrabă îl vor consulta asupra unor aspecte tehnice. Rămîne totuşi şeful expediţiei şi, în plus, se ştie că este inamicul jurat al lui Isi Jasmin, ceea ce-i un punct bun pentru noi. Nu ne rămîne decît să ne agăţăm de el pînă trecem, apoi...

Liza ciuli urechile:

— Zici că partizanii expansiunii se afla în faţa noastră?

Saba făcu un gest vag.

— Îi vei vedea mîine. Un cantonament din corturi, plasat în vîrful unui şancru. O greţoşenie!

Capitolul 7

Saba nu se înşelase. A doua zi, la prînz, aeroglisorul ieşi zgîlţîindu-se din pădurea de peri pentru a se găsi în faţa unui munte de carne netedă şi goală: un fel de mugure uriaş şi straniu ce amintea neplăcut de gîlma de ţesut fibros a unei tumori în expansiune. Nodulul atinsese deja înălţimea unei coline cu pante repezi, iar coama era împodobită cu o mulţime anarhică de corturi mari, cenuşii, ce-şi întreţeseau cablurile pentru a se agăţa de epidermă cu cîrlige de mari dimensiuni. Din confuzia extremă se născuse un adevărat oraş de pînză, o cetate fremătătoare unde adăposturi individuale, în stil „canadian", se învecinau cu cortul-hangar conceput să adăpostească două sute de persoane. La baza mamelonului, vreo zece bărbaţi şi femei derulau pe sol fîşii mari dintr-un fel de stofă roşie şi grea, cu reflexe umede. Privind prin binoclu, Liza constată că straniul covor sîngeriu era cusut pe pielea animalului descriind un cerc perfect în jurul colinei. Femei goale, dar cu mănuşi pe mîini, înţepau continuu epiderma cu gesturi mici, trăgînd de firul de sutură, asemeni croitoreselor profesioniste în plină activitate. Pîndari, poate gardieni, supravegheau împrejurimile cu ochii mijiţi de atenţie. Cu toţii erau înarmaţi cu suliţe de lemn – beţe de cort? – la extremitatea cărora erau agăţate un fel de steaguri confecţionate din bucăţi de stofă purpurie. Aceste flamuri informe atîrnau în falduri grele, parcurse din cînd în cînd de scurte convulsii. Observînd aeroglisorul, santinelele dădură un scurt semnal, iar croitoresele îşi

părăsiră imediat lucrul, retrăgîndu-se în dezordine, abandonînd în grabă aţa şi acele. Liza observă că, acum, ciudatele drapele erau ţinute orizontal, asemeni halebardelor, ca şi cum cîrpele roşii ar fi constituit arme capabile de a intimida un eventual adversar. Surprinsă, se răsuci spre Goot, aşteptînd o explicaţie, dar acesta săltă din umeri într-un gest de perfectă ignoranţă. Tot Saba le veni în ajutor:

— Sînt mucoase de absorbţie nutritive. La toate animalele pluricelulare ele se află, în general, în interior: stomac, intestine... Dar, datorită dimensiunilor sale, creatura mai are, în afara viscerelor obişnuite şi suprafeţe de absorbţie externe! Ele sînt sub forma unor zone întinse acoperite cu papile mai mult sau mai puţin turgescente[10] care secretă un lichid capabil să disocieze cu o viteză fantastică proteinele şi grăsimile. Produsul rezultat este vehiculat de sînge, contribuind la procesul general de alimentaţie. De fapt, am putea spune că este vorba pur şi simplu de stomacuri la lumina zilei. Dacă, din întîmplare, o pasăre doar atinge zona, se trezeşte imediat lipită, apoi digerată. Partizanii expansiunii ştiu foarte bine că anumite celule – cultivate adecvat – pot să-şi continue diviziunea la infinit şi să trăiască chiar separate de organismul din care făceau iniţial parte. S-au folosit de strania însuşire pentru a stimula dezvoltarea acestei mochete roşii, cu care se străduiesc să tapiţeze marginile zonei ocupate de ei. Au ţesut mucoasă stomacală aşa cum ar ţese covoare! E uşor: este suficient să stimulezi diviziunea celulară pornind de la cîteva fragmente prelevate de ici-colo. Rezultatul: cîrpe vorace şi canibale, de care vă sfătuiesc să vă ţineţi departe! În mod cert, bariera a fost făcută pentru a se proteja de Isi Jasmin, de ale cărei incursiuni se tem foarte mult...

Liza reglă binoclul, examinînd atent ciudatul covor sîngeriu desfăşurat la poalele colinei. În pofida măririi

[10] În stare de turgescență; umflat.

asigurate de lentile, îi era greu să vadă în el altceva decît simple bucăţi de stofă.

Gardienii încercuiră vehiculul, ţinînd drapelele canibale pregătite. Pentru a fi recunoscut, Mikofsky opri motorul şi ieşi pe scara aparatului. Identificîndu-l, santinelele deveniră mai puţin ostile şi după cîteva secunde de ezitare, fanioanele se ridicară, unul după altul. Liza simţi că i se ia o greutate de pe piept.

— Am avut dreptate, şopti Saba în ceafă. Mikofsky va fi paşaportul nostru!

Li se ceru politicos dar ferm să părăsească aeroglisorul şi să nu-şi ia cu ei altceva decît o rezervă alimentară individuală suficientă pentru trei-patru zile. Apoi grupul porni în direcţia colinei, iar Liza avu prilejul să observe, în trecere, ciudatul covor al cărui traseu sîngeriu părea un drum de onoare în jurul muntelui de carne. Văzut de aproape, arăta ca un burete sau ca un prosop de baie. Pe scurt, nimic ameninţător. Falsa banalitate cu iz de capcană vicleană îi provocă o profundă stare de nelinişte.

Urcînd panta spre cetatea de pînză, constată că epiderma pe care călca era tînără şi proaspătă ca a unui bebeluş. Frăgezimea ei roză îi aducea în minte imagini de scutece şi leagăn. Îi fu imposibil să nu se gîndească la fesele rumene pe care televiziunea le etala în prim plan, pentru necesităţile publicitare ale cutarei sau cutărei pipiţe.

— Diviziune rapidă a celulelor şi evacuarea accelerată a deşeurilor de nutriţie, murmură Saba intuindu-i gîndurile. Această parcelă organică creşte şi întinereşte în dauna alteia, care se atrofiază şi moare în locul ei. E ca şi cum o mînă sau un picior ar începe să crească peste măsură, absorbind singur toate rezervele corpului căruia îi aparţine...

— O mînă-vampir?

— Dacă vrei. Comparaţia nu-i idioată. Reflectă destul de bine ceea ce se petrece în momentul de faţă pe

animal. Două sau trei insule, aidoma celei pe care ne aflăm, parazitează total schimburile energetice ale creaturii adormite, epuizînd-o. Pentru a creşte într-o astfel de manieră disproporţionată, nu există decît soluţia dirijării spre ele a rezervelor nutritive acumulate în hibernant. Consumul de proteine, grăsimi şi hidraţi de carbon este probabil enorm! Practic, colinele astea sînt tot atîţia foetuşi răsăriţi pe suprafaţa animalului... Peste cîteva luni vor fi zece, cincisprezece, douăzeci de embrioni artificiali, echivalentul a tot atîtor sarcini! Rezervele adunate în vederea hibernării prelungite se vor topi rapid, metabolismul se va încetini, iar creatura va deceda chiar înainte de a-şi recăpăta cunoştinţa...

— Probabil că Isi Jasmin e realmente încîntată...

— Deloc! Respinge degradarea şi pentru unii şi pentru alţii. Nu vrea să devenim nişte mutanţi, dar se opune şi transformării animalului în propria sa caricatură grotescă! Din acest motiv este stupid să fim acuzaţi de a fi la originea tulburărilor ce afectează organismul hibernantului; este ceva împotriva principiilor noastre. Vom omorî animalul, dar o vom face curat!

Ajunseseră la periferia campingului. Santinelele îi împinseră printr-o reţea de străduţe, trasată de aliniamentul neregulat al corturilor care se încălecau într-o indescriptibilă harababură de cabluri. În jurul cîrligelor ce fixau foile de cort şi streşinile, carnea se cicatrizase perfect şi nu prezenta nici cea mai slabă urmă de supuraţie.

— Unde ne duc? se nelinişti Liza.

— Probabil că la Huges Berthalem, răspunse metisa fără să-şi mişte buzele, el e şef aici. Un vlăjgan scheletic cu ochelari albaştri, foarte „retro”. Îşi zice biolog. Isi Jasmin crede că locul lui ar fi mai degrabă într-o fabrică de alimente pentru cîini... Nu-ţi face griji, nu mă cunoaşte.

Fură introduşi sub o cupolă de-a dreptul sufocată de un incredibil talcioc. Era simultan arhivă administrativă şi

laborator. Huges Berthalem trona asupra acestui cîmp de bătălie, gol pe sub o bluză albă, murdară, împărţind ordine ce nu admiteau replică. Ochelarii cu lentile rotunde, violet închis, se clătinau periculos pe coama nasului osos şi coroiat. Era mai tînăr decît Mikofsky, dar la fel de chel. Văzîndu-şi superiorul, gura ca o tăietură rectilinie i se crispă într-o grimasă de iritare. Dar rictusul de neplăcere i se topi şi un zîmbet comercial îi întinse trăsăturile uscate. Liza rămase în urmă şi nu răspunse prezentărilor decît printr-o uşoară înclinare a capului. Era uşor de ghicit că brusca lor apariţie îl incomoda pe Berthalem. Se temea oare că Mikofsky ar fi putut să-i conteste autoritatea? Liza se trezi rugîndu-se în gînd ca grăsanul să nu comită vreo imprudenţă verbală. Urmară cîteva momente de incertitudine, apoi obişnuinţele sociale îşi spuseră cuvîntul şi se improviză un toast însoţit de cîteva cutii cu bere călîie. Berthalem declamă cu o voce ascuţită, rezumînd activitatea depusă, ca şi cum s-ar fi aflat la tribuna unui congres. Pe Liza începu s-o doară capul. Se aşează pe un teanc de dosare, sprijinindu-şi spatele de un zid de sonde.

— Nu există decît puţine teritorii sănătoase, psalmodie bărbatul cu ochelarii albaştri, datoria noastră este deci de a dezvolta aceste zone privilegiate, astfel încît să poată primi cît mai multă lume posibil. Această linie de conduită rezultă din simpla logică a supravieţuirii şi a o contesta este nu numai ridicol, dar şi criminal. În cîteva luni am creat ceea ce numim „o insulă de creştere alimentară” capabilă de a asigura subzistenţa a circa o sută de persoane, lucru indiscutabil, o reuşită de netăgăduit. Accelerînd diviziunea celulară se provoacă o stare de tinereţe permanentă. Aici poţi să-ţi prelevezi fără teamă hrana din sol şi să tai bucăţi mari de carne proaspătă, căci vitalitatea ţesutului este atît de mare încît rana se închide după cîteva ore! Singurul remediu al mutaţiilor este dezvoltarea şi multiplicarea unor astfel de insule. Îi vom primi şi pe mutanţi şi-i vom supune

unei cure de carne sănătoasă. Sînt convins că o alimentaţie normală va face să regreseze metamorfozele celor mai puţin atinşi. Este şi punctul dumitale de vedere, dragul meu Mikofsky, deoarece am înţeles că transportaţi cu voi resursele bazei!

Din asistenţă se auziră cîteva rîsete discrete. Personalul laboratorului se înghesuia servil în jurul lui Berthalem, ca pentru a sublinia alegerea făcută. Mikofsky înţelese că era inutil să conteste tezele ex-subordonatului său şi, făcînd o piruetă, bătu în retragere. Aparenta cedare îl umplu de uşurare pe bărbatul cu ochelari albaştri.

— Propun să marcăm această alianţă ştiinţifică printr-un mare banchet! urlă cu vocea-i de falset. De acum, marele Mathias Mikofsky este de-al nostru şi împotriva lui Isi Jasmin! Împotriva obscurantismului! Diseară, adunarea şi petrecerea în cortul comun, s-a hotărît!

Anunţul sărbătorii reuşi să dezgheţe atmosfera, laborantele scoaseră chiote vesele şi o sticlă de scotch – apărută ca prin minune – circulă între cei de faţă. Liza se mulţumi doar să-şi înmoaie buzele în alcool, spre deosebire de Goot, care-l sorbi ca o sugativă, cu evidentă plăcere.

— În vederea a ceea ce va urma, sugerez invitaţilor noştri să se odihnească niţel. Să li se dea un adăpost confortabil!

Era o modalitate ca oricare alta de a scăpa de ei. Conducîndu-i spre ieşire, Berthalem ridică încă o dată paharul:

— Împotriva lui Isi Jasmin! îl auzi Liza zbierînd. Împotriva obscurantismului!

Dar Saba nici măcar nu clipi.

Fură cazaţi într-un cort comun, mare cît un hangar, împărţit de folii translucide din plastic în mici „camere” echipate doar cu un pat din curele şi un recipient sanitar. Impresia generală era cea a unei săli comune dintr-un ospiciu al secolului XIX. O perdea montată pe o

şină groasă permitea închiderea fiecărei celule, dar sentimentul de intimitate rezultat era aproape identic cu cel din cabina de probă a unui mare magazin, sîmbătă după-amiaza...

Goot, beat criţă, se lăsă întins pe un pat, iar Saba şi Mikofsky dispărură fiecare în cîte o celulă. Liza rămase singură împreună cu tînărul care bolborosea din ce în ce mai incoerent. Într-un tîrziu înţelese că dorea să facă dragoste şi se lăsă mîngîiată fără să simtă nici cea mai vagă tulburare. Cu privirea rece, cu creierul treaz, profită de abdomenul tînărului pentru a-i cerceta trupul nervos pe care şerpuiau vene şi tendoane. Cuvintele Sabei îi răsunau sinistru în memorie: „Plimbaţi nasul pe pielea lui Goot sau Mikofsky şi trage concluziile la fiecare sfîrşit de lună. Sînt sigură că vei descoperi cel puţin o anomalie!”

Începu să exploreze atent carnea străbătută de frisoane folosind vîrful limbii şi buricele degetelor, insistînd mai ales asupra părţilor inaccesibile privirilor proprietarului: spatele, şalele, partea internă a coapselor, scrotul... Goot sfîrşi prin a-i ejacula în gură fără ca ea să fi descoperit cel mai mic semn al unei metamorfoze. Surprinsă, înghiţi sperma sufocîndu-se şi părăsi încăperea nervoasă, furioasă pe sine. La capătul culoarului trona o cabină de duş; se închise înăuntru şi se abandonă jetului de apă. Goot era tînăr; poate că organismul lui rezista mai bine asaltului celulelor mutagene. Ar fi trebuit să-l aleagă pe Mikofsky, ale cărui cinci decenii trăite din plin îl desemnau drept un excelent subiect de studiu. Se întrebă dacă ar fi avut suficient curaj. În timpul facultăţii întreţinuse numeroase relaţii sexuale, dar întotdeauna cu băieţi sau fete de vîrsta ei. O singură dată se lăsase dusă de o prietenă la un bordel de copii unde – pentru o sumă modestă – îşi oferise un puşti de vreo zece ani. Despre această aventură păstra însă o inexplicabilă impresie de murdărie.

Se scutură. Cine minţea, Saba sau Hugues Berthalem? Cine se rătăcise în labirintul teoriilor greşite? Era oare singura care se bucura de integritate mentală în mijlocul psihopaţilor intoxicaţi de carnea animalului? Dacă da, pentru cît timp încă?

Scuipă o gură de apă unsuroasă, trase perdeaua şi întinse mîna după prosopul agăţat de un cuier. Deodată, ceva se crispă în ea. Fără a încerca să înţeleagă, făcu un salt înapoi, încrucişîndu-şi braţele peste sîni într-un gest reflex de apărare. Brusc, i se păru că din halatul de baie se degajă o ameninţare. Îi trebuiră mai multe secunde ca să-şi dea seama că pînza din care era făcut semăna cu fîşiile de mucoasă arborate de gărzi în loc de drapele... Întinse degetele timid, imaginîndu-şi deja cele mai viclene capcane. Nu, era totuşi o stofă inofensivă. Hotărî să nu mai întîrzie, se şterse rapid şi părăsi cortul comun cu un sentiment vag că scăpase din ceva abominabil. Faptul în sine i se păru ridicol, aşa că începu să respire pentru a alunga nodul de spaimă ce persista dureros sub stern.

Străduţele chinuite ce şerpuiau între corturi erau înţesate de trecători cu priviri goale. Peste oraşul de pînză fleşcăită plutea o atmosferă de plictiseală. Nimeni n-o băga în seamă. Atentă să nu se împiedice de cablurile ancorate de sol, ajunse curînd în mijlocul unei pieţe minuscule. Circa treizeci de gură-cască formaseră un cerc de curioşi ca cele ce pot fi văzute în general în jurul circarilor sau negustorilor ambulanţi. Li se alătură şi, făcîndu-şi loc cu coatele, se strecură în primul rînd. Ceea ce văzu îi smulse o strîmbătură de greaţă... În sol fusese practicată o despicătură suficient de mare pentru ca un om să se poată culca în ea ca într-o cadă de baie. În rană, ale cărei margini fuseseră cusute, zăcea un tînăr din care nu mai rămăsese afară decît craniul complet ras. Tăietura începuse să se cicatrizeze vizibil, închizîndu-l în căuşul umed ca într-o teacă din care nu va mai putea să iasă. Liza încercă să se retragă, dar

gestul atrase atenţia unei spectatoare. Femeia, cu un coc cărunt şi sîni fleşcăiţi, se apropie încetişor, apucînd-o de mînă.

— Expresia ta îmi spune că eşti nouă, nu-i aşa? murmură pe tonul ce este folosit cînd te adresezi unui copil idiot. Nu-ţi fie teamă! Renunţă la acest aer de dezgust! Este un visător... Un iniţiat! Nu are nevoie de compătimire! În urma unui accident, a rămas fără toate membrele. Cînd se afla însă pe masa de operaţie a ridicat brusc capul şi i-a spus marelui Hugues Berthalem: „Fără pansamente, fără cusături, e inutil... Să se sape o groapă în carnea animalului şi să fiu imediat transportat acolo! Simt că mă cheamă o forţă, nimic din toate astea nu s-au petrecut întîmplător". I s-a îndeplinit dorinţa şi a fost cusut în rană cu cioatele membrelor încă sîngerînde... Toţi credeau că va muri... Ei bine, nu! A doua zi declara: „Rănile mi s-au sudat de carnea animalului, sînt una cu el"! Şi era adevărat! Coatele prinseseră rădăcini în pielea creaturii, transformîndu-l într-un fel de prelungire umană a hibernantului! De atunci, sîngele Celui-Care-Doarme curge în el, îl hrăneşte, îl ţine în viaţă... A adoptat ciclul animalului, dormind ca el. Uneori visează. Asta se întîmplă o dată sau de două ori pe zi, iar cuvintele sale sînt profetice! A intrat în simbioză cu marele organism! Sîngele care irigă creierul animalului irigă şi creierul său, iar visele şi gîndurile vehiculate de globule capătă în capul său cuvinte omeneşti! Va glăsui, iar animalul va glăsui prin gura sa!

Liza încercă să se depărteze, dar unghiile bătrînei i se înfipseră în carne. Somnambulul deschise gura şi îşi încordă gîtul. Capul tuns, palid, ce răsărea din umflătura violetă a cicatricei, avea ceva înspăimîntător.

— Sînt siamezul, îngăimă necunoscutul cu ochii închişi, Cel-Care-A-Prins-Rădăcină! Ascultaţi-mi glasul, este cel al pămîntului care vă poartă... Nimeni să nu mai nutrească visul utopic de a pleca, căci nimeni nu va mai

veni să ne caute. Am fost uitaţi, nici o memorie nu mai păstrează amintirea existenţei noastre... De aici înainte nu vom mai avea altă patrie decît cea care trăieşte sub tălpile noastre... Vom rămîne aici pînă vom muri şi copiii noştri şi copiii copiilor noştri vor trebui să venereze creatura aşa cum v-o cer s-o faceţi! Niciodată nu va mai exista un altundeva!

Debitul verbal se acceleră, spuma îi invadă figura. Deschise ochii o secundă, dezvelind pupilele dilatate. Un fior trecu printre cei prezenţi.

— Sînt siamezul, repetă pe ton de incantaţie, Cel-Care-A-Prins-Rădăcină! Ascultaţi! Visele creaturii curg prin mine, sentimentele sale îşi împrăştie căldura prin venele mele. Inima mea poate să se oprească, dar a sa va bate pentru mine! Nu mai mi-e teamă de moarte. La pieptul ei nu mai cunosc întunericul, în carnea sa nu mai cunosc singurătatea. Fraţii mei, surorile mele, ea ne iubeşte!

Ultima afirmaţie aprinse în adunare o scînteie de isterie. Bărbaţi şi femei începură să se legene de pe un picior pe altul, clătinîndu-şi capul de la dreapta la stînga, mormăind ca o litanie cuvintele Celui-care-Visează.

— Ne iubeşte! urlă din nou acesta. Mi-o strigă corpul ei gigantic! Eu sînt ea, ea este eu!

Se iscă un vînt de nebunie. Bătrîna o cuprinse pe Liza de umeri şi o sărută violent pe gură. Înainte ca tînăra să aibă timp să protesteze, buzele feminine fură înlocuite de buzele unui bărbat, în timp ce un cor în transă repeta mecanic: „Ne iubeşte! Ne iubeşte!” Participanţii se rostogoliră pe sol, îmbrăţişîndu-se la întîmplare. Liza întrezări două perechi care făceau dragoste cu furie. Se prăbuşi la rîndu-i în mijlocul unui nod viermuitor de braţe şi picioare încurcate.

— Ascultaţi bătăile inimii ei! gîfîia halucinatul din adîncul rănii sale. Bate! Bate! Toc, toc, toc... Este un metronom gigantic care vă ritmează mişcările! Uniţi-vă,

reproduceţi-vă, înmulţiţi-vă! Fiii şi fiicele voastre se vor naşte pe o carne plină de dragoste!

Liza se zbătea să scape, dar mîini necunoscute o prinseră de glezne desfăcîndu-i picioarele la limita suportabilului. Lovi un bărbat în tîmplă, altul în burtă. Deodată în jurul ei se făcu gol. Saba sărise în grămadă, deschizîndu-şi drumul cu lovituri de bîtă. O apucă pe Liza şi o trase în cea mai apropiată străduţă. Nimeni nu le urmărea. După o sută de metri, Liza se sprijini de stîlpul unui cort. Era plină de transpiraţie şi acoperită de vînătăi...

— Individul ăla, bîlbîi Liza, îngropatul... E o escrocherie?

Metisa negă din cap.

— Nu, deloc. Chiar este cusut în creatură. Cioatele s-au grefat pur şi simplu în ţesutul animalului, lucru greu de explicat, dar nu-i totuşi nici o şarlatanie. În privinţa elucubraţiilor sale, îl priveşte!

— Ceea ce predică vine totuşi în perfect acord cu teoriile lui Berthalem: am fost uitaţi, alungaţi orice nostalgie, să ne bucurăm de lumea ce ne-a fost dăruită! Să procreăm în fericire!

— Este partea cea mai neliniştitoare a afacerii: tabletele nutritive aveau şi rol de anticoncepţionale; fără ele, femeile au pierdut şi unicul mijloc valabil de protecţie de care dispuneau. La început s-au abţinut de la orice contact sexual, dar timpul trecea şi... La un an după accident, Isi Jasmin evalua la peste cincizeci numărul sarcinilor în curs! Cincizeci de femei aproape de termen la o populaţie de trei sute de indivizi este enorm. Și nimeni nu este în stare să prevadă ce vor fi aceşti copii. Foetuşii, extrem de fragili, sînt foarte sensibili la substanţele mutagene. Te poţi aştepta la orice...

Liza, simţind că erau observate, răsuci capul şi întîlni două sau trei priviri furişate, neliniştitoare. Se întrebă dacă nu cumva intervenţia Sabei, poate prea violentă,

nu deşteptase unele suspiciuni. O apucă pe metisă de mînă cu intenţia de a se pierde în mulţime, dar străduţele erau acum prea goale pentru a mai oferi o protecţie satisfăcătoare. În lipsă de altceva, se îndreptară spre adăpostul colectiv. La apropierea „serii”, cortul se umpluse de un murmur greu, de confesional, ce urca din celulele ocupate. Hotărîră să părăsească holul şi să-l viziteze pe Mikofsky. Grăsanul era aşezat pe pat, mestecîndu-şi mustaţa cu un aer posac.

— Vor veni să ne ia la banchet, mormăi în loc de salut. Mărturisesc că invitaţia avea un aer de obligativitate destul de neplăcut...

— Vă temeţi de ceva? se nelinişti Liza.

— Cred că sîntem oficial invitaţi şi oficios[11] prizonieri. Berthalem nu ne va mai lăsa niciodată să coborîm. Au pus chiar aeroglisorul sub pază.

— De ce le e frică?

— Nu ştiu. C-o să prevenim autorităţile, că armata o să vină să-i gonească de pe „planeta vie”... Tipii ăştia mă duc cu gîndul la pionierii îndrăgostiţi de pămîntul pe care-l defrişează. Sau la o bandă de emigranţi exaltaţi, hotărîţi să-şi uite vechea patrie. Este totuşi cam stranie această stare de toropeală ce alternează cu crize bruşte de isterie colectivă.

— O simplă manifestare a otrăvii conţinută în animal, îl întrerupse Saba, un mic preludiu al viitoarei mutaţii...

— Zona asta este sănătoasă! protestă Mikofsky. Perfectă pentru alimentaţie!

Metisa ridică din umeri. Gura cu buze groase se strînse într-o mimică de ironie acidă.

— Chiar credeţi, sau doar vă faceţi curaj? Rosti cu dispreţ.

---

[11] Care reprezintă, reflectă, susține punctul de vedere al unui guvern, al unui partid, al unei grupări etc. fără a avea un caracter oficial.

* * *

Festinul se desfăşură sub cupola unei săli vaste, plină cu mese şi scaune dispuse la întîmplare. Cîteva ghirlande de becuri multicolore împrăştiau o lumină de veghe mortuară, principala sursă de lumină fiind grătarele pe care se perpeleau bucăţi mari de carne. Fumul umplu repede cortul, contribuind şi el la estomparea formelor. Sticlele de alcool şi de vin gros şi acru, despre care se spunea că era sînge fermentat, treceau din mînă în mînă.

Vacarmul rîsetelor şi ţipetelor acoperea muzica zdrăngănitoare emisă de difuzoarele atîrnate de stîlpul principal. Liza rătăcea prin marea de oameni, ameţită de zgomotul şi de agitaţia frenetică. Din cînd în cînd, cîte o mînă o atingea pe sîni sau pe sex, dar rămînea atît de indiferentă încît solicitanţii trebuiau să renunţe şi să-şi încerce norocul în altă parte... De abia intrată în cort, şarpele uman al unei farandole o despărţi de însoţitorii săi. De atunci se străduia să-i regăsească, alunecînd prin bălţile de vin coagulat, lovindu-se de trupurile cufundate în cea mai feroce dintre frecări. Hugues Berthalem trona asupra dezmăţului, cu gîtul ţeapăn şi sexul moale. Lentilele violet dădeau impresia unor ochi de insectă. Era înconjurat de bărbaţi îmbrăcaţi în salopete roşii, ce aveau figuri imobile şi capetele rase. Liza se obişnuise atît de mult cu nuditatea că prezenţa indivizilor în ţinută sîngerie îi păru insolită, chiar ridicolă. Prin aspectul lor, veşmintele aminteau de combinezoanele piloţilor – foarte largi – utilizate în aviaţie. Stofa din care erau croite (un fel de pînze buretoasă) avea totuşi ceva neobişnuit. Liza era pe punctul de a face stînga-mprejur cînd realitatea o făcu să tresară violent, vărsîndu-şi paharul...

Croite dintr-o pînză buretoasă!

Se întoarse. Nu mai avea nici o îndoială. Lumina flăcărilor aprindea pe echipamentul bărbaţilor reflexe umede: reflexe de mucoasă îmbibată cu salivă...

Liza îşi muşcă degetele. Combinezoanele erau confecţionate din bucăţi de ţesut stomacal identic cu cel care tapisa poalele colinei! Probabil că materialul era activ numai pe o parte, cealaltă putînd să intre fără probleme în contact cu epiderma umană. În lipsa armelor clasice, Berthalem imaginase un mijloc de apărare dintre cele mai stranii: armura-canibal! Era suficient ca braţele înmănuşate în roşu să se încolăcească în jurul victimei ca, în contact cu pielea, veşmîntul să-şi depună sărutul său devorator! Tînăra făcu eforturi disperate să-şi stăpînească dorinţa bruscă de a o rupe la fugă. Orice luptă corp la corp cu gorilele lui Berthalem devenea imposibilă. Să înfrunţi cu mîinile goale aceste costume vii echivala cu a te şterge cu un burete îmbibat în vitriol!

Teroarea o paralizase; trebui să lupte din răsputeri ca să-şi recapete controlul asupra picioarelor. Acum nu-i mai era deloc greu să înţeleagă cum reuşise Berthalem să ţină în frîu micul său grup: teroarea inspirată de costumele canibale era suficientă pentru a înăbuşi orice încercare de revoltă. Cei care nu împărtăşeau filozofia „inovatoare” a maestrului trebuiseră să înveţe să-şi ţină gura. În plus, opoziţia dintre „apatici” şi „isterici” devenea şi ea mai clară. Nu apatia stingea privirile, ci resemnarea...

Era suficient ca bărbatul cu ochelarii fumurii să fi pus pe picioare un „corp de elită”, o legiune cu uniforme înfometate, pe care nu le puteai atinge fără a fi rănit, dar pe care erai mîndru să le porţi pentru că inspirau cea mai abjectă dintre frici, cea care doarme în inconştientul tuturor: frica de a fi devorat!

Trebuia să iasă, să scape din acest con de umbră sufocantă şi umedă! Făcîndu-şi loc cu coatele, începu să-şi croiască drum spre pata de lumină ce marca intrarea.

Era absolut necesar să-i prevină pe Mikofsky, Goot şi Saba. Să fugă imediat de pe această colină împuţită!

Orbită de strălucirea zilei, se agăţă de un cablu. Se împletici, provocînd rîsetele unor cheflii care-şi imaginaseră probabil că era beată moartă. Vinul şi dezgustul îi umpleau capul cu o ameţeală fumurie.

Străduţele oraşului de pînză erau practic pustii. Ici şi colo, cîţiva întîrziaţi alergau spre cortul central, puţin îngrijoraţi că-şi marcaseră, prin întîrzierea la banchet, un punct de vedere diferit. Treptat, orăşelul căpătase aspectul unui camping-fantomă cu străduţe tăcute. Liza se depărtă, făcu un ocol pentru ca, în cele din urmă, să nimerească pe locul unde se afla Cel-care-Visează! Omul continua să doarmă cu gîtul înrădăcinat în umflătura violetă a uriaşei răni. Trecu pe lîngă el în vîrful picioarelor, înnebunită la ideea că s-ar putea lansa brusc în acele vociferări somnambulice al căror secret se pare că-l deţinea. Din loc în loc, gărzile asigurau o pază aparent nepăsătoare, ţinînd nonşalant pe umeri lăncile cu „flamuri”. După mai multe ocolişuri, ajunse, aproape întîmplător, chiar la intrarea cortului pentru odihnă.

În clipa cînd pornea pe culoarul principal mîna Sabei i se aşeză pe umăr. Liza nu-şi putu înăbuşi un ţipăt.

— Ssst! făcu metisa. Să nu ne dăm de gol, sînt patrule în jur... Vino, trebuie să profităm cît sînt toţi la banchet!

— Nu, doar să aruncăm un ochi în laborator. Ai observat ce mutră a făcut Berthalem cînd am sosit aici? Am sentimentul că nu totul merge la fel de bine cum se străduie să afirme. Niciodată nu vom avea o ocazie mai bună!

În pofida temerilor, Liza îi porni pe urme; în definitiv, se afla aici ca inspector, nu?

Tinerele se strecurară afară. Furişîndu-se pe lîngă pereţii de pînză, sărind din alee în alee, se apropiară de cortul central, a cărui intrare era păzită de doi gardieni cu port-drapele. Se văzură nevoite să facă un ocol lung, ajungînd în cele din urmă pe latura dreaptă a

adăpostului. Saba despică pînza cu ajutorul unui bisturiu şi alunecă imediat prin tăietură. Grupul electrogen care alimenta reflectoarele de pe stîlpi era oprit; pînza groasă a pereţilor împiedica pătrunderea luminii de afară, astfel încît în conul foşnitor domnea un întuneric deplin, tulburat doar de sclipirile ecranelor şi grăunţelor multicolore ale diodelor de control. Saba se îndreptă spre consola principal.

— Nu veni după mine, rămîi deoparte şi în caz de necesitate, fă o diversiune. N-am nici cea mai vagă idee despre ce trebuie să caut...

Liza o văzu îndepărtîndu-se în haloul albăstrui al terminalului, aşezîndu-se la pupitru şi tastînd cu o mînă de expert claviatura imensă a panoului central. Trecură astfel patruzeci de minute – Liza începu să se bîţîie de pe un picior pe celălalt pentru a izgoni furnicăturile crampelor, cînd Saba, gesticulînd grăbit, îi făcu semn să se apropie. Gîfîia, iar sudoarea îi lăsase între sîni o dîră umedă. Pe ecranul video, imaginea ceţoasă a lui Berthalem se agita în spatele unui microfon; mimica sa exagerată, gesturile emfatice, evocau pantomima caricaturală a unui discurs politic. Saba mări puţin sonorul.

— Ascultă! şuieră printre dinţi, probabil că-i o bandă de folosinţă internă, o chestie, care a fost difuzată pe circuit închis de la un cort la altul.

Liza se sprijini cu coatele de pupitru. Vocea bărbatului cu ochelari albaştri se strecura din pîlnia difuzorului, fonfăită, ireală precum trăncănitul unui şoarece din desene animate.

„... Nici una din cele şapte cetăţi adepte ale expansiunii nu vrea să recunoască predominanţa noastră! Toate şapte au beneficiat direct de rezultatele cercetărilor noastre privind creşterea accelerată, dar nici una nu vrea să accepte ideea unei federaţii. Fiecare vrea să crească în dauna celorlalţi, să-şi pompeze substanţa creaturii pentru a-şi asigura un teritoriu hipertrofiat... V-

o spun: în acest joc noi vom fi cei mai tari. Dacă vor un război de secesiune, îl vor avea! Din momentul acesta cursa a început: sîntem opt care vrem să extragem rezervele nutritive ale animalului, opt „vampiri” agăţaţi de trupul său, opt paraziţi care-l golesc puţin cîte puţin, zi de zi, care-l fac să sîngereze... care îl slăbesc. Ştiu! Prevăd obiecţiile voastre! Unii ridică deja din sprîncene şi se gîndesc: Dacă animalul moare, vom muri şi noi. Ei bine, le spun nu! Acest argument, învechit şi simplist, nu mai ţine. V-o poate confirma întreaga echipă de cercetare: dealurile noastre de carne posedă aceleaşi calităţi ca şi restul organismului hibernantului, adică atmosferă artificială şi forţă de gravitaţie! Înainte de a detalia acest aspect, să vedem mai întîi un film ce a fost realizat de unul din agenţii noştri strecurat în zona inamică. Este vorba de echipa numărul opt, cea care staţionează pe braţul drept al creaturii. Priviţi şi deschideţi bine ochii!”

Figura lui Berthalem fu înlocuită de un plan panoramic tremurător, în culori ţipătoare, care dezvăluia treptat imaginea unei mîini gigantice cu degetele îndoite. La baza degetului gros prinsese rădăcini un sătuc de corturi; alte campamente, ceva mai mici, ocupau cîmpia brăzdată de văile liniilor vieţii şi viitorului. Degetele lungi, cu gheare, aruncau o umbră neliniştitoare dar imobilă. Manevrată fără preocupări estetice, camera de luat vederi reculă, dînd la iveală pumnul, antebraţul, cotul...

Liza îşi stăpîni o tresărire; mîna colonizată era total disproporţionată în raport cu restul membrului la capătul căruia se afla. Părea de cinci-şase ori mai mare decît ar fi fost normal, iar greutatea sa – enormă, – fără îndoială că paraliza muşchii braţului respectiv. Imaginea sări din nou, începînd un travelling, la pumnul îngust cu oase proeminente.

„Priviţi!” scuipă vocea lui Berthalem, „această brazdă de la baza mîinii! Nu-i altceva decît o încercare de

amputare! Echipa numărul opt a înţeles perfect că un fragment din animal păstrează proprietăţile întregului: atmosferă respirabilă, gravitaţie satisfăcătoare... Acum se pregăteşte să plece, cuibărită în căuşul palmei ca la bordul unei nave! Vrea să se separe! Da, va pleca, lăsînd creatura să se golească prin rana provocată de amputaţie, lăsînd trupul să moară de hemoragie, abandonîndu-ne pe un cadavru imens ce va intra imediat în putrefacţie. Trebuie să ştiţi că pe celălalt braţ şi pe fiecare din membrele posterioare, alte echipe întreprind operaţii asemănătoare. Trebuie să ne grăbim, să ne smulgem înaintea lor, căci primul ce va decola va provoca moartea hibernantului... Da, fraţilor, aceasta este trista realitate: războiul de dezmembrare a început! N-avem de ales, este absolut necesar să devenim cît mai repede autonomi... sau să ne resemnăm, să ne obişnuim cu ideea de a deveni cadavre pe un alt cadavru. Trebuie să ne concentrăm întreaga energie asupra unui ţel unic: eliberarea. Da, afirm categoric: cu mine veţi cîştiga războiul de dezmembrare! Cu mine...”.

Saba opri sonorul. Oasele proeminente ale feţei îi luceau de transpiraţie..

— Ai auzit? murmură. Războiul de dezmembrare!

— Sînt nebuni cu toţii. Ca şi cum un membru amputat ar putea supravieţui independent de corp! Vor să amputeze animalul în somn, să-l transforme într-un soi de puzzle ce se va împrăştia în cele patru colţuri ale universului... N-avem nici măcar speranţa c-am putea încerca să iniţiem o discuţie eu ei, creierul nu le mai funcţionează normal. Vezi, ţi-am spus, nu există teritorii sănătoase! În curînd vom ajunge la fel, vom debita teorii la fel de stupide şi ne vom alătura probabil lui Berthalem, sau altcuiva... Isi Jasmin are dreptate: mai bine murim imediat, cît mai sîntem întregi!

Liza se sprijini de marginea pupitrului, ameţită de frică. De pretutindeni o asaltau imagini de nesuportat. Vedea animalul desfăcîndu-se, împrăştiindu-se în

cosmos ca o jucărie dezarticulată. Frigul spaţiului va conserva pentru totdeauna fragmentele naufragiate ale cadavrului, transformînd hibernantul într-o gigantică mumie-puzzle, împrăştiată treptat de curenţii nevăzuţi ai cosmosului... O secundă fu pe punctul de a-şi răspunde afirmativ la întrebarea dacă nu cumva Isi Jasmin avea efectiv dreptate, dar îşi reveni. Saba exercita asupra sa o influenţă de care trebuia să se teamă. Deschise gura, dar un foşnet venit din spate îi opri cuvintele în gît. Cu un reflex de care nu se credea în stare, stinse ecranul şi o împinse pe metisă de pe scaun. Imediat, ceva şuieră în întuneric, pentru a se aplatiza cu un plescăit pe suprafaţa consolei. „Un drapel!”, gîndi Liza, strecurîndu-se în patru labe prin labirintul de hîrţoage. Frica îi provocă dorinţa de a urina; ocoli un raft şi privi precaută printre etajere. Trei gardieni înaintau atenţi pe aleea cortului-laborator; doi dintre ei erau îmbrăcaţi în „armuri-canibal”. Înaintau încet, cu mîinile întinse orbeşte. Liza încercă să localizeze tăietura de acces făcută de Saba în peretele adăpostului. Într-un tîrziu, reuşi să distingă o dungă luminoasă, subţire, dar obscuritatea o împiedica să aprecieze distanţa. Se foi nerăbdătoare: trebuia cu orice preţ să iasă înainte ca vreunul din cretinii ăia să pornească grupul electrogen. Apoi se întrebă dacă santinelele ar fi putut să le recunoască pe ea şi pe Saba. Puţin probabil. Orbiţi de întuneric, cei trei bărbaţi nu reuşiseră să observe decît două siluete – văzute din spate – ce se decupau pe ecranul terminalului asemeni umbrelor chinezeşti. Exploră pe pipăite suprafaţa unui birou, cu speranţa că va reuşi să găsească o armă improvizată. Dar nu găsi absolut nimic care ar fi putut încetini avansul legionarilor în costume purpurii. În disperare de cauză, apucă o brichetă mare, de birou, confecţionată din material lustruit. Vru s-o aprindă, dar renunţă: flăcările i-ar fi dezvăluit ascunzătoarea înainte de a reprezenta un pericol real pentru cort. Şiroind de

transpiraţie, porni lent în direcţia fisurii luminoase. Ce făcea Saba? Un gardian se împiedică, dărîmînd o bibliotecă. Liza profită de confuzia creată şi mai cîştigă zece metri. În stînga izbucni un urlet; un soldat în costum însîngerat trecu pe lîngă ea fără s-o vadă, lăsînd în urmă o dîră îngrozitoare de mucoasă umedă.

Datorită beznei, momentele de confuzie se înmulţiră cu repeziciune, tentative de fugă, punctate de lovituri, înjurături...

— Generatorul! strigă un gardian. Să-l pornească cineva!

Liza se încordă, inspiră adînc şi-o rupse la fugă, atingînd aproape cu pieptul solul. Era cît pe ce să se ciocnească cu Saba, care sosea din dreapta. Săriră una după alta prin tăietura din peretele cortului şi – fără să se fi pus de acord – începură să alerge în direcţia adăpostului unde se desfăşura banchetul. Fără ca cineva să le bage în seamă, se amestecară în mulţimea beţivilor masată la intrarea cupolei. Cînd prima patrulă sosi alergînd pe alee, tinerele erau deja la adăpost, în mijlocul sălii pline de fum în care dansul degenera treptat în orgie colectivă. Gîfîind, se prăbuşiră una peste alta.

— Nu cred că ne-au recunoscut, şuieră Liza, îşi vor imagina c-a fost vreun comando-spion venit din alt oraş...

Saba clătină capul fără a răspunde. Liza observă atunci că se strîmbă ţinîndu-se de umăr.

— Eşti rănită?

Metisa confirmă făcînd un semn din cap.

— Unul din indivizii cu costum roşu, bolborosi fata, era cît p-aci să mă termine. I-am simţit mîna pe omoplat. Dumnezeule, a fost îngrozitor! Parcă m-a însemnat cu fierul...

Zoologul se aplecă, simulînd o sărutare languroasă. De jur-împrejur, dezmăţul se amplifică, aşa că nu-şi putea permite să facă notă discordantă. Pe omoplatul stîng al

Sabei, sucul digestiv al armurii-canibal devorase epiderma, lăsînd pe carnea întunecată urma unei palme roşii, însîngerate.

— Chestia asta trebuie ascunsă, observă Liza îngrijorată. E mai păcătoasă decît o acuzaţie de flagrant delict.

— Să ascund asta? rînji amar metisa. Într-o lume în care toţi se plimbă goi! E o nimica toată!

Capitolul 8

Festinul continuă pînă cînd şi ultimul petrecăreţ se prăbuşi în mijlocul unei bălţi de vin coagulat. Muzica îşi mai revărsă vacarmul de oţel scrîşnit încă treizeci de minute, apoi cititorul scuipă caseta iar difuzoarele nu mai emiseră decît un fîşîit regulat, punctat de gemetele, sughiţurile sau spasmele intestinale ale chefliilor răpuşi. În mijlocul cîmpului de luptă învăluite de duhoare de vin, fum şi regurgitări, Liza şi metisa se prefăceau că dorm. Ici şi colo, cîţiva bărbaţi îngenuncheaseră deasupra unor femei adormite, chinuindu-se să le posede, aparent fără să-şi dea seama de lipsa de interes a partenerelor...

„Noaptea” se scurse într-o atmosferă de leşin comatos. De două ori Liza se ridică în coate pentru a încerca să-i repereze pe Goot, pe Mikofsky... sau pe Berthalem, dar viermuiala de trupuri făcea imposibilă orice identificare.

Aburii băuturilor fermentate se strecurară treptat în creierul tinerei. După o jumătate de oră, capul începu să i se clatine iar pleoapele să-i atîrne grele. Se lăsă să alunece în oceanul difuz al somnului.

Cînd îşi reveni, sala se golea încet de trupa de petrecăreţi învinşi, bolnavi. O armată de mahmuri se împrăştie pe aleile cetăţii, cu mers ezitant, cu palmele streaşină la ochi pentru a se proteja de lumina de afară. Liza culese dintr-o baltă o bluză pătată de vin, o aşeză pe umerii tinerei mulatre şi, susţinîndu-şi însoţitoarea ca şi cum ar fi fost vorba de un chefliu incapabil să se ţină pe picior, se strecurară în mulţimea care se îndrepta

spre cortul-dormitor. Pe drum se intersectară cu un grup de gardieni, apoi cu o patrulă de legionari în costum canibal, dar nimeni nu încercă să le oprească.

Cortul-dormitor căpătă repede aspectul unui spital supraaglomerat. Goot zăcea în celula sa, beat mort, alături de o grăsană cu sîni fleşcăiţi, Mikofsky se prefăcea că doarme, ţinînd pe burtă o pernă. Liza şi Saba se întinseră de o parte şi de alta a sa şi începură să-i povestească ultimele noutăţi.

Noţiunea de „război de dezmembrare" provocă un frison prin trupul profesorului...

Ziua se scurse sub apăsarea unei abrutizări provocată de beţie şi oboseală, în egală măsură. Spre prînz, din depărtare, se făcu auzită o voce stinsă, aproape un murmur. O voce de somnambul ce trezi un ecou neplăcut în memoria Lizei. Fragmente de fraze nearticulate se strecurau în lungul străduţelor de pînză. Tînăra părăsi culcuşul, porni pe aleea adăpostului şi scoase capul din deschizătura de acces a cortului comun. Murmurele continuau, cînd ascuţite, cînd plîngăreţe. O recunoscu: era vocea Celui-Care-Visează...

„... Sînt siamezul, bolborosea acesta, Cel-Care-A-Prins-Rădăcină... Ascultaţi-mi cuvîntul, căci este cuvîntul creaturii. Se pregăteşte timpul morţii şi al sîngelui, somnul mi-e tulburat de imagini terifiante de dezmembrare... Fiinţe nelegiuite se pregătesc să desfacă marele organism ce le dă viaţă, să-l împrăştie, să-i rupă articulaţiile, membrele şi capul! Dar trebuie să ştiţi, fraţii mei, nu există salvare decît în coeziunea întregului. Nu există supravieţuire decît în păstrarea unităţii... Împrăştierea înseamnă moarte! Astupaţi-vă urechile la cîntecul sirenelor, la sunetul himerelor, opuneţi-vă celor care propovăduiesc dislocarea anatomică... Cursa creşterii îl va ucide pe cel care ne iubeşte, deja carnea se subţiază pe oasele sale. Cîmpiile altădată plăcute tălpilor, moi precum obrajii copiilor,

sînt scobite şi uscate, întinse pe armătura coastelor slăbănoage. Este vremea să faceţi ceva, fraţii mei…”.

Urmarea se pierdu într-o bolboroseală ininteligibilă. Pe străzi domnea acum o anume stare de panică, gărzile alergau în toate direcţiile, aşteptînd un consemn, un ordin. Cei cîţiva gură-cască ce îndrăzniseră să se apropie de piaţetă fură repede şi cu violenţă împinşi în adăposturi. Capul Celui-care-Visează se agita la nivelul solului ca şi cum ar fi încercat să se smulgă din capcana cicatricei. Urmă un scurt moment de linişte, apoi iluminatul îşi reluă lamentaţia profetică. În cortul-dormitor, îndărătul Lizei, destul de mulţi se ridicară pe marginea paturilor, aruncînd în jur priviri rătăcite. Cîţiva dintre cei mai vîrstnici îşi astupară ostentativ urechile…

Liza se ascunse cît putu mai bine în faldurile deschizăturii. Dintr-o străduţă îşi făcu apariţia Berthalem, însoţit de garda personală din legionari sîngerii. Tălpile loveau pielea colinei cu plesnituri pline de furie.

„Dezmembrarea înseamnă moartea! urlă iar Cel-Care-Visează. Opuneţi-vă celor care vor dislocarea anatomică! Opera de distrugere a început, ea ne va condamna pe toţi!”

— Faceţi-l pe imbecil să tacă! mugi Berthalem, potrivindu-şi ochelarii albaştri. Ce mai aşteptaţi? Să provoace panică?

Unul din soldaţii în armură purpurie se desprinse de grupă şi îngenunche lîngă somnambul. Fără să strîngă, îşi puse degetele ca un colier în jurul gîtului celui inconştient, provocînd apariţia imediată a unor ulceraţii perforate. Liza închise ochii pentru a scăpa de imaginea cărnii devorate cu o viteză uluitoare de sucuri digestive. În cîteva secunde, epiderma dispăru, urmară muşchii striaţi, de tendoane, vene. Cînd legionarul îşi desfăcu mîinile, în căuşul palmelor nu mai rămăsese decît structura colţuroasă şi gălbuie, complet dezgolită a

vertebrelor cervicale. Capul Celui-care-Visează atîrna la extremitatea gîtului de schelet, prea greu, cu gura dilatată într-un, ţipăt pe care nimeni nu-l auzise...

Călăul se ridică, prinse craniul de urechi şi-l trase scurt, smulgîndu-l din sol la fel de uşor ca şi cum ar fi cules o legumă... O dată macabra operaţiune încheiată, trupa se împrăştie în tăcere. În piaţetă, cicatricea îşi arată umflătura cu un rînjet acum ciudat de gol. Liza se dădu înapoi mută de groază.

În zilele care urmară, atmosfera colinei se învălui treptat într-o stranie stare bolnăvicioasă. Era clar, ultimele cuvinte ale Celui-Care-Visează îşi făcuseră efectul. De cîteva ori, Liza întîlni grupuri de indivizi ce şuşoteau între ei. Văzînd-o apropiindu-se, aceştia se împrăştiară însă cu repeziciune. Începuseră să apară primele îndoieli, să se nască primele întrebări asupra corectitudinii războiului de dezmembrare. Pe pînza cortului-laborator îşi făcură apariţia tot felul de inscripţii. Toate se opuneau politicii de supra-creştere şi divizare. Liza nu mai avea curajul să iasă decît însoţită de Goot, dar Berthalem părea că uitase complet de existenţa lor; totuşi considerară că era mai înţelept să-i ascundă pe Mikofsky (mult prea vizibil) şi pe Saba (rănită). Cei doi tineri desfăşurau tot felul de activităţi fictive – transport de cutii sau cabluri – operaţii a căror principală calitate era că-i făceau invizibili în ochii poliţiştilor ce împînzeau străduţele. Au reuşit să ajungă astfel la periferia orăşelului, lîngă o costişă de carne nudă. Prima constatare le provocă un nod în stomac: Berthalem profitase de zilele pline de confuzie ca să mărească suprafaţa inelului ce înconjura muntele! Acum, înălţimea era complet încercuită de o bandă lată de ţesut digestiv. Aeroglisorul rămăsese dincolo de bariera zemoasă, lăbărţată în mijlocul Cîmpiei. Dar capota motorului, deschisă, sugera cu destulă claritate că cineva avusese grijă să demonteze anumite piese vitale.

— „Şanţul ăsta” nu-mi miroase a bine! constată Goot... Au tras din greu ca să-l termine după venirea noastră. Împotriva cui crezi că vrea să se asigure Berthalem? Împotriva lui Isi Jasmin, împotriva celorlalte cetăţi?

Liza îşi muşcă nervoasă buza inferioară. Figura i se strîmbă într-o mimică de negaţie:

— Cred că Berthalem se teme mai puţin de invadatori cît mai degrabă de... dezertori! Întîmplarea cu Cel-Care-Visează a avut un efect negativ asupra populaţiei. Ciungul ăla înrădăcinat în rană părea să aibă presentimente destul de ciudate. Poţi să fii sigur că dacă n-ar fi existat inelul de „protecţie” şi gărzile purpurii, exodul ar fi fost acum în toi! Gazda noastră ştie foarte bine lucrul ăsta, aşa că şi-a luat toate precauţiile pentru a îndepărta orice intenţie de fugă a enoriaşilor...

— Ai vreo idee cum ar putea fi sărit barajul?

— Nici una... Poate doar îmbrăcat cu o armură-canibal. O mucoasă digestivă nu cred că se poate autodigera. Nu ne mai rămîne decît să furăm patru costume...

Goot rîse fără veselie.

— Bineînţeles, te oferi voluntar? spuse cu ironie.

— Nu prea-mi vine. Ai văzut amprenta de pe umărul Sabei? Mă-ntreb chiar cum de reuşesc legionarii să poarte un astfel de echipament fără să se accidenteze...

— Probabil, că-şi dau cu vreo unsoare pe bază de mucină. E o substanţă care protejează stomacul de acţiunea sucului gastric, mormăi Goot gînditor. Mai mult ca sigur, Berthalem ţine toate chestiunile astea sub cheie, într-un loc numai de el cunoscut... Pe măsură ce aşteptăm, presiunea creşte: se şuşoteşte, se complotează. O scînteie şi gata răzmeriţa...

Apăru o patrulă care se apropia de ei; îşi adunară cutiile şi se grăbiră să se piardă în labirintul străduţelor de pînză, amestecîndu-se cu mulţimea posacă.

* * *

Puţin înainte de miezul nopţii, o căldură intensă înroşi vîrful colinei, smulgîndu-i din somn. Invadat de sudoare şi aburi acri, cortul-dormitor se transformase într-o adevărată saună. Cuprinşi de panică vreo şaizeci de oameni, încă ameţiţi de somn, se călcau în picioare năvălind spre ieşire, în timp ce alţii, sfîşiind pînza cu lovituri de cîrlige, se rostogoleau afară, într-o confuzie de nedescris. Pretutindeni, sub tălpile goale, solul era la fel de înfierbîntat. Partea superioară a vîrfului de carne era înconjurată de o aureolă infecţioasă, un disc arzător, umflat, al cărui centru nu era altul decît rana Celui-Care-Visează!

Locuitorii muntelui fură cuprinşi brusc de un fel de teroare sacră. Grupuri, grupuri porniră să alerge urlînd pe străduţele întortocheate. Trîntite pe jos, mai multe femei îşi smulgeau cu frenezie părul de pe cap şi din zona pubiană. Unii aprindeau torţe şi, treptat, se formă o procesiune... Puţin cîte puţin, strigătele se metamorfozară într-o lamentaţie ameninţătoare.

— Sacrilegiu! strigă cineva. Animalul ne face să-i simţim furia! Sacrilegiu! Blestemaţi fie asasinii Celui-care-Visează! Moarte criminalilor! Moarte adepţilor dezmembrării!

Alte guri reluară ameninţările în cor. O delegaţie înlăcrimată traversă piaţa pentru a se prosterna în faţa cicatricei supurante. Dar căldura edemului nu le îngădui să reziste mai mult de treizeci de secunde – se retraseră strîmbîndu-se de durere, cu tălpile pline de băşici. Goot îşi trecu mîna nervos prin păr. Atmosfera de isterie devenea molipsitoare.

— Sfinte Sisoe, strigă, ce naiba se-ntîmplă?

Mikofsky ridică din umeri:

— Un fenomen cît se poate de natural! Cadavrul ciungului a început să putrezească în interiorul animalului, provocînd astfel o mică infecţie locală.

Exaltaţii ăştia consideră însă asta drept un semn ceresc. Miroase a linşaj, aşa că e cazul să rămînem grupaţi...

Apariţia gărzilor purpurii provocă reflexul mulţimii, care se prăvăli pe panta colinei. Busculada se transformă în haos. Ghemul de oameni alunecă pe flancul elastic, ajungînd pînă la centura absorbantă lucind de salivă. Opriţi brusc, fugarii oscilară nehotărîţi înaintea frontierei gurmande şi mortale, incapabili să ia vreo decizie. Se aruncară cîteva torţe, care însă se stinseră sfîrîind în sucurile digestive. Atunci panica se transformă în furie, neputinţa în ură. Grupul protestatarilor făcu stînga-mprejur, repezindu-se spre oraş, cu evidenta intenţie de a trece la linşaj. Apărură însă gărzile purpurii care, lovind de jur-împrejur cu drapelele umede, nu avură nevoie de prea multe minute pentru a fragmenta masa compactă a demonstranţilor. Fîşiile de mucoasă biciuiau braţe, umeri, torsuri, producînd un zgomot moale, greţos, de carne presată cu bătătorul. Fiecare atingere devora pielea, rădea epiderma, îi jupuia de vii pe cei mai expuşi. Spectacolul era de nesuportat...

Răsculaţii se împrăştiară care încotro, abandonînd torţe, reteveie şi răniţi. Deasupra cetăţii se lasă o linişte caracteristică locurilor supuse legii marţiale.

Şocată, Liza se apropie de Goot, care cerceta cu binoclul inelul de protecţie. Stătea ascuns într-un fald al cortului colectiv. Fata se strecură alături, acoperindu-se la rîndu-i cu pînza prost întinsă, ca şi cum s-ar fi învelit cu o pătură.

— Ar fi trebuit o pasarelă, observă neutru tînărul, un fel de podeţ făcut din paturi puse cap la cap...

Tînăra pufni, reţinîndu-şi un oftat amar.

— Crezi că soldaţii ar fi asistat impasibili la instalarea lui? Chiar îţi imaginezi şaizeci-şaptezeci de oameni făcînd echilibristică pe o pasarelă oscilantă din saltele? Eu nu.

— Bine, bine... Ai tu vreo idee mai bună? Nu există nici un vehicul în oraş, nici un jeep, cu atît mai puţin un aeroglisor. Nu există nici echipamente de ridicat, nici echipamente de construit. Practic, Berthalem a avut grijă să se debaraseze de orice i-ar fi putut ajuta pe „adepţii" săi să fugă! Nu-s decît corturi, cîteva ordinatoare portabile, sticlărie de laborator... În rest, oamenii din epoca de piatră erau mai bine dotaţi decît noi!

Liza aprobă în tăcere. Cunoşteau situaţia – făcuse şi ea, discret, un inventar. Lipsa materialului tehnic era dezarmantă.

* * *

A doua zi, Berthalem începu să intensifice campania de creştere accelerată. Echipele alese pentru executarea injecţiilor stomacale ocupară vîrful colinei. Bombardau solul cu tunuri pneumatice ce înfigeau în straturile succesive de grăsime seringi-obuze autodizolvabile, a căror încărcătură stimula activitatea hormonilor de creştere. Proiectilele îşi croiau drum producînd un neplăcut zgomot de sucţiune. Găurile – stropite imediat cu homeostatice – se închideau fără cea mai mică urmă de sîngerare. Cînd răsună a cincisprezecea salvă, Liza avu brusc senzaţia că muntele de carne va începe să se umfle sub picioare ca un balon în care suflă un copil. Era evident că bărbatul cu ochelari albaştri încerca să grăbească lucrurile, vrînd astfel să o ia înaintea valului de opoziţie provocat de bălmăjelile Celui-Care-Visează. Atitudinea lui avea ceva înspăimîntător, iraţional. Depărtîndu-se de vîrf, Liza porni spre mijlocul colinei pentru a examina cu mai mare atenţie structura pielii ce acoperea versanţii. Era grasă, albă, nesănătoasă. Semăna cu cea a bebeluşilor obezi, pe care mamele, punîndu-şi la bătaie întreaga onoare şi energie, îi

îndoapă cu paste făinoase, pentru a-i îngraşă asemeni porcilor de concurs... Ar fi luat cîteva eşantioane, dar trusa rămăsese în bena aeroglisorului; în consecinţă, se mulţumi să pleznească şi să ciupească epiderma gelificată. Bineînţeles, nu ajunse la nici o concluzie ştiinţifică, dar se dovedi suficient pentru a-i provoca un iraţional sentiment de catastrofă iminentă.

Injecţiile se desfăşurară toată „noaptea", zguduind ritmic corturile. Circulau zvonuri neverificabile. Se afirma că gărzile purpurii arestau pe toţi cei arşi de mucoasa canibală, aceasta fiind dovada participării lor la revolta din ajun. Din acest motiv, Saba, care de durere şi teamă nu-şi mai descleştă dinţii, trebuia să stea în continuare ascunsă. Goot îşi făcu publică ideea „podeţului" din paturi, dar nu reuşi să trezească decît suspiciuni. Lumea îl lua drept provocator. La rîndul ei, Liza încercă din răsputeri să găsească un alt mijloc cu ajutorul căruia să poată sări peste bariera devoratoare. În cele din urmă, se văzu nevoită să renunţe ridicînd din umeri dezamăgită.

A doua zi, Mikofsky o apucă de braţ şi o trase după el în holul cortului-dormitor, de unde putea ţine sub observaţie toată cîmpia.

— Priviţi, şopti abia mişcîndu-şi buzele, cînd au început injecţiile am făcut mai multe semne pe sol: cîte două zgîrieturi paralele, distanţate la zece centimetri... Astăzi depărtarea dintre ele depăşeşte un pas. Concluzia: colina se umflă cu o viteză dementială. Și asta nu-i tot. Mai e ceva ce presupun că nimeni n-a observat. Ia uitaţi-vă niţel la inelul de protecţie! Se pare că şi el a fost atins de substanţele de creştere! Se dezvoltă chiar mai repede decît colina!

Liza prinse grăbită binoclul. Mikofsky avea dreptate: bariera purpurie se lăţise, atingînd acum baza colinei, mari fîşii umede pornind la asaltul versanţilor.

— Fiecare ţesut viu se reînnoieşte cu altă viteză, îşi continuă profesorul monologul. Se pare că mucoasa

stomacală externă creşte de două ori mai repede ca derma, ceea ce înseamnă că...

— Că nu peste multă vreme, inelul de protecţie va acoperi tot muntele! continuă Liza dintr-o suflare.

— Exact. E ca o grefă care, întinzîndu-se, ar cîştiga teren. Inelul se va îngroşa spre interior, umplînd golul, pînă va forma un cerc plin. Procesul seamănă cu fenomenul de cicatrizare. Berthalem a greşit adoptînd dispunerea în coroană. Aranjamentul ăsta a fost probabil „interpretat" de logica celulară drept o rană, o gaură pe care trebuie s-o umple cît mai repede...

— Cît timp mai e pînă cînd cercul va atinge marginile oraşului?

— Nu ştiu. În ritmul ăsta, două sau trei zile. Evacuarea ar trebui să-nceapă chiar de azi, dacă vrem ca suprafaţa de parcurs să nu ajungă prea mare. Este suficient ca unul singur să treacă pentru a repara aeroglisorul şi a face apoi naveta între cîmpie şi colină. Mă duc să vorbesc cu Berthalem, în definitiv e om de ştiinţă, nu poate să nu cedeze în faţa evidenţei...

Tînăra interveni energic:

— Sînteţi nebun! Nici măcar nu vă va asculta, este un paranoic! Nu va accepta niciodată ideea unei evacuări în masă, a unui exod. Va prefera să se lase digerat împreună cu „poporul" său! Dacă-i vorbiţi vă va omorî pe loc...

— Atunci... trebuie să ne hotărîm asupra unui plan imediat de acţiune; cu fiecare zi care trece bariera devine tot mai greu de depăşit; azi optzeci de metri, mîine o sută treizeci şi aşa mai departe! Oraşul va fi devorat, Liza, e clar ca bună ziua!

— Am înţeles foarte bine lucrul ăsta, profesore, dar a vorbi cu Berthalem n-ar contribui decît la grăbirea holocaustului. Sîntem nevoiţi să ne descurcăm singuri şi asta înainte ca să mai observe şi altcineva extinderea barierei...

Goot şi Saba căzură de acord asupra aceleiaşi soluţii, cea mai dificilă, dar şi cea mai logică: tunelul.

— Trebuie să trecem pe deasupra sau pe dedesubt, argumentă tînărul. Pe deasupra este imposibil datorită gărzilor purpurii, în timp ce pe dedesubt ar exista o şansă, dacă distanţa nu-i prea mare. Este suficient să coborîm la trei metri şi să săpăm prin ţesutul adipos. Practic, nu va fi nici un fel de sîngerare, Dacă vom folosi un laser chirurgical vom putea topi grăsimea şi, simultan, cicatriza capilarele...

— Va fi probabil imposibil, să facem rost de un astfel de aparat, obiectă Liza, iar dacă va trebui să săpăm eu braţele, va fi o muncă titanică! E ca şi cum ai încerca să tai în bucăţele o balenă cu ajutorul unui briceag!

— Ai perfectă dreptate, adăugă Saba, e o idee nebunească şi nu cred în ea nici cît negru sub unghie, dar trebuie totuşi să încercăm ceva, nu?

* * *

Mikofsky evaluase că, dată fiind viteza de înaintare a inelului, cel mai convenabil era ca tunelul să fie început la jumătatea pantei, de preferat în interiorul unui cort mai mult sau mai puţin dezafectat. În ceea ce-l privea pe Goot, acesta se angaja să asigure „intestinului” o creştere constantă de cel puţin douăzeci de metri lungime în douăsprezece ore. „Nu-i decît untură! repeta neobosit. Vom intra în ea ca-n brînză!” Liza era departe de a împărtăşi acelaşi entuziasm, ceea ce n-o împiedicase ca, împreună cu Saba, să fure lopeţi şi să le facă apoi la fel de ascuţite ca nişte macete. În pofida tuturor eforturilor le fusese însă imposibil să ajungă la cortul-laborator pentru a pune mîna pe un laser chirurgical. Goot şi Saba se „mutaseră” într-un adăpost plin de containere goale, amplasat la marginea oraşului.

Hotărîseră apoi ca Mikofsky şi Liza să rămînă în oraş şi să încerce recrutarea altor candidaţi la evadare.

Ultima parte a planului se dovedise, destul de repede, complet utopică. La primele schimburi de cuvinte pline de subînţeles, cei abordaţi fugeau ca de ciumaţi; unii merseseră pînă acolo încît îi acuzaseră de provocare. Fuseseră nevoiţi să renunţe. Atmosfera generală se degrada, comportamentul oamenilor fiind tot mai mult influenţat de suspiciune. Conversaţiile – voit sterpe – se topeau repede în tăceri. Treptat, întregul oraş încremenise într-o aşteptare obscură şi nerăbdătoare, punctată de bubuiturile înfundate ale tunurilor pneumatice, care continuau să-şi scuipe salvele otrăvitoare.

La sfîrşitul primei zile, Liza se alătură lui Goot şi Sabei pentru a-i ajuta să evalueze blocurile de grăsime ce umpleau cortul sub care se deschidea gura tunelului. Tînărul muncise ca un sclav, reuşind să străpungă un „intestin” gălbui şi supurant în lungime de circa patru zeci de metri. Metisa tapetase gaura cu bucăţi de cutii dar ansamblul era fragil şi periculos de instabil.

— Parcă-i un maţ cuprins de crampe, observă neliniştită Liza..

— Aşa, subminează-ne moralul, mîrîi Saba. Vino mai bine şi goleşte mizeria asta…

Liza se conformă. Operaţiunea consta în a desface două fîşii de pînză ale adăpostului, a împinge afară o bucată de ţesut adipos şi a-l rostogoli pe pantă pînă la inelul purpuriu, care-l digera în maximum treizeci de secunde. În scurt timp, era acoperită de unsoare din creştet pînă-n tălpi. La fel ca Saba, trăgea, muşca, îşi încorda membrele, forţîndu-se să răstoarne muntele de resturi bucată cu bucată. Calupurile moi se prăvăleau într-un şuvoi tremurător, sărind uneori, ca nişte bucăţi ciudate de gelatină. Din fericire, periferiile oraşului nu prea erau supravegheate, centura devoratoare reprezentînd o garanţie – suficientă pentru Berthalem –

împotriva oricărei tentative de fugă. Nu exista deci nici un risc ca cineva să observe greţoasa avalanşă de coşmar. După circa o jumătate de oră, bariera de protecţie înghiţise aproape patruzeci de metri cubi de resturi, dar apetitul ei părea nemodificat. Liza se simţi un pic înspăimîntată...

— Goot trage tare! spuse pentru a-şi schimba gîndurile. N-aş fi crezut că va fi în stare să avanseze atît de rapid.

— Nu-i.. altceva decît unt, mormăi tînăra metisă. Problema e că a început să-i lipsească aerul. Ar trebui să montăm un ventilator; dar n-avem timp. Dacă dăm găuri deasupra capului, la trecerea pe sub zona de absorbţie, ne vom trezi cu infiltraţii de suc digestiv... Situaţia e fără ieşire. Spune-i totuşi lui Mikofsky, poate găseşte el vreo soluţie.

Liza o înlocui pe Saba, care se cuibări într-un colţ al cortului pentru a dormi cîteva ore. Coborîrea în tunel avu asupra ei efectul unui coşmar de claustrofob. Pereţii galbeni, umezi, zguduiţi din cînd în cînd de vibraţii surde, îi readuseră în memorie visele devoratoare din copilărie. Se înfrînă cu greu să nu facă stînga-mprejur. Culoarul, foarte strîmt, nu permitea decît o tîrîre dificilă, o alunecare viscerală în miezul unei văgăuni elastice în care aerul se rarefia pe măsură ce te depărtai de intrare. Liza trebui să se oprească de două ori, cu plămînii în flăcări şi pete luminoase sub pleoape. Goot era prăvălit la capătul tunelului. O clipă, crezu că sucombase din lipsă de oxigen, dar, de fapt, pur şi simplu dormea, doborît de oboseală. Atentă să nu-l trezească, Liza îi luă din mînă cazmaua şi atacă zidul. Lanterna, furată din dormitor, afişa pe cadran cifra doisprezece. Încă douăsprezece ore de lumină, după care întunericul, noaptea...

Înfipse cazmaua în mijlocul peretelui, observînd uluită că pătrundea pînă la jumătatea cozii, apoi începu să lucreze, fără ca vreo manevră greşită să-i întrerupă ritmul. La început, se arătă încîntată de uşurinţa cu care

înainta, apoi, treptat cazmaua deveni din ce în ce mai grea; antebraţele şi umerii fură cuprinşi de crampe sfîşietoare. Sîngele – prost oxigenat – încetase să elimine deşeurile oboselii musculare. Se văzu nevoită să se oprească şi să se culce între fragmentele desprinse, cu inima bătînd nebuneşte şi ochii plini de lacrimi.

Între timp, Goot se trezise. Fără un cuvînt, cu privirea goală, începu să adune bucăţile de grăsime şi să le împingă spre intrare. Îşi continuară astfel munca, odihnindu-se din oră în oră şi împărţindu-şi sarcinile. Liza şi-ar fi dat trei degete pentru o aspirină. O migrenă insuportabilă îi tortura jumătate din craniu, tîmplele îi zvîcneau şi înghiţea mereu în sec pentru a-şi destupa timpanele. Limba şi buzele lui Goot erau violete; vene dilatate îi şerpuiau pe frunte trasînd o reţea cu ramificaţii noduroase.

Făcură o nouă pauză, umăr lîngă umăr, ca două cadavre uitate în cavoul galben al unui mormînt de untură. Din cînd în cînd, aliniamentul tunelului era deformat de zguduiri spasmodice. Şipcile de lemn trosneau ameninţător, pereţii fremătau... apoi totul revenea la normal şi nu le mai rămînea decît să-şi reia lucrul.

Cînd tînărul era gata să leşine, Liza se hotărî să meargă s-o trezească pe metisă, pentru a veni să-l înlocuiască. Saba era deja în picioare. Scoţînd nasul printre două falduri ale cortului, privea, îngrijorată spre cîmpie.

— Zona roşie se apropie foarte repede, şopti, prinzînd-o de mîna tumefiată pe Liza. Priveşte!

Era adevărat. Inelul umed al mucoasei digestive ajunsese la jumătatea pantei. Marginea roşie a benzii de papile dilatate înflorea la mai puţin de zece metri de cort. Suprafaţa liberă din faţa oraşului se micşora văzînd cu ochii.

— Să-l chemăm pe Mikofsky, spuse Liza, simţindu-şi gura uscată. Pînă diseară bariera va ajunge la primele

corturi. Atunci va trebui să fim cu toţii în tunel! Mă duc să-l caut. Goot e terminat, lasă-l să se odihnească...

Ieşi din adăpost, se asigură că n-o vede nimeni, apoi ţîşni spre cea mai apropiată străduţă. Dinspre centrul oraşului se auzea un vacarm de injurii amestecate cu scandări urlate cu furie. O pală de vînt aduse miros de fum şi gust de cenuşă, sugerînd că unul sau mai multe corturi fuseseră probabil incendiate. Din toate direcţiile îşi făceau apariţia fugarii răniţi, cu pielea roasă de atingerea flamurilor carnivore sau de încleştările avute cu legionarii purpurii. În sfîrşit, îl găsi pe Mikofsky. Era înconjurat de vreo zece bărbaţi şi femei, albi de frică.

— Am reuşit s-adun cîţiva candidaţi, şopti în clipa cînd o văzu pe Liza. Vor putea să ne dea o mînă de ajutor... Cred că sînteţi epuizaţi...

— Ce se-ntîmplă?

— Ceea ce aţi prevăzut: populaţia a observat dezvoltarea anormală a inelului, iar acum i se cere lui Berthalem să întrerupă procesul, dar cred că amărîtul ăla este complet depăşit. În clipa asta se dau lupte pentru cucerirea cortului-laborator. Gărzile nu par dispuse să cedeze...

— N-aţi putut aduna decît zece oameni?

— Chiar şi asta este o adevărată performanţă. Ideea de a se strecura pe sub mucoasă n-a prea stîrnit entuziasm! În plus, unii cred că pot stopa înaintarea barierei folosind tunurile pneumatice. Ar fi posibil, dar nu într-un timp atît de scurt!

— Haideţi, ordonă fata, trebui să plecăm! Mucoasa aproape că a ajuns la cortul de unde pleacă tunelul. Vă avertizez: se respiră greu în doi, iar în zece va fi şi mai dificil. Ca să dăm o gaură pentru a scoate o ţeavă de aerisire înseamnă să riscăm o infiltraţie de suc digestiv, deci lucrul ăsta nu-l vom încerca decît ca ultimă soluţie. Va fi greu, foarte greu. Stăpîniţi-vă, nu vă lăsaţi furaţi de panică. Dacă vă zbateţi sau gesticulaţi, riscaţi să

distrugeţi tunelul. Veţi merge printr-un intestin, nu printr-o galerie de mină. Încercaţi să nu uitaţi asta...

La auzul recomandărilor, patru candidaţi la evadare se albiră şi mai rău şi, dîndu-se de-a-ndărătelea, o rupseră la fugă. Liza nu încercă să-i oprească.

În centrul oraşului, confuzia atinsese paroxismul. O coloană de fum se ridica lent în atmosfera groasă, extremitatea sa marcînd locul înfruntării. Răniţii, din ce în ce mai numeroşi, se îndreptau spre marginea oraşului.

— Berthalem este pe cale să preia iniţiativa, constată Mikofsky. Ar fi bine s-o luăm din loc.

Coborîră panta şi pătrunseră în adăpostul de pînză, unde îi aştepta Goot. Tînărul le repetă avertismentele enunţate anterior de Liza, apoi se strecură în rana tunelului, făcîndu-le semn să-l urmeze.

— Vă veţi culca pe spate, adăugă înainte de a dispărea complet şi veţi împinge resturile în spate, agitîndu-vă cît mai puţin posibil. Pe măsură ce vom înainta vom umple tunelul în urma noastră, dar este singura soluţie valabilă. Şi nu uitaţi: la doi metri deasupra noastră este zona roşie! Aşadar, fără imprudenţe, întrebări? Atunci s-o luăm din loc!

Imediat, Liza şi Mikofsky îşi dădură drumul în urma sa. La capătul galeriei, Saba se chinuia, gîfîind şi manipulînd cazmaua cu o furie devenită patetică datorită epuizării. Profesorul o înlocui.

— Singura consolare e că nimeni nu va îndrăzni să ne urmărească aici, observă metisa, răsucindu-se pe o latură. Cîţi metri au mai rămas pînă la cîmpie?

— Vreo douăzeci, şopti Goot, dar trebuie să adăugăm şi o marjă de siguranţă. Nici nu se pune problema să ieşim mai repede. Am adunat şipci şi ţevi de aerisire... ar trebui să meargă. Trebuie să etalonăm cu atenţie tunelul, să-i ştim în orice moment lungimea exactă. La fiecare metru săpat, scrijeliţi o cifră în perete. Există riscul ca lumina să nu ajungă, iar dacă rămînem în

întuneric, cu atît mai rău. Ar fi bine să păstrăm o medie de doi metri cubi la fiecare şaizeci de minute. Pare uşor, dar oboseala ne va strivi pur şi simplu în clipa cînd oxigenul se va împuţina, iar viteza de înaintare se va micşora, proporţional... Începînd din acest moment, vom lucra în tăcere. Fără conversaţii, fără bancuri, să ne economisim forţele, OK?

Mormăiră o vagă aprobare, avînd mintea plină de imaginea mucoasei pornite la asaltul oraşului. Nu mai puteau da înapoi.

Liza îşi dădu seama cu oarecare uşurare că monotonia sarcinii contribuia binişor la anestezia fricii. În acelaşi timp, repetarea gesturilor, renunţînd la orice reper, transforma timpul într-un fel de prezent etern, de proximitate vătuită...

Mikofsky însemna grijuliu parcursul cu ajutorul unui bisturiu, săpînd cifrele în peretele de ţesut adipos asemeni unui îndrăgostit ce zgîrie într-o seară de noiembrie, pe coaja unui mesteacăn, o inimă flancată de iniţiale...

Goot, Saba şi zoologul trebuiau să se înlocuiască reciproc, din ce în ce mai des. Aerul viciat satura galeria, provocînd o iritare dureroasă în adîncul plămînilor. Gîfîiturile deveniseră hîrîituri, horcăituri. Dintr-o dată, traseul de evacuare a resturilor se blocă. Liza închise ochii şi se forţă să rămînă calmă. Evadaţii aduşi în ultimul moment de Mikofsky îi provocau teamă. Avea certitudinea că, prea puţin obişnuiţi cu atmosfera sufocantă din tunel, vor fi cuprinşi mai devreme sau mai tîrziu de panică. Cel mai mult se temea de inevitabila criză de claustrofobie ce se va declanşa cînd, datorită epuizării bateriilor, lumina liniştitoare a lanternei se va stinge definitiv. Care dintre ei va sări în picioare ca un diavol, gesticulînd violent şi necontrolat, sfîşiind pereţii maţului şi provocînd astfel năvala sucului digestiv?

Îşi dădu brusc seama că începuse să pîndească atentă fiecare respiraţie, fiecare tic, fiecare rictus de epuizare.

„Ăla va ceda primul”, îşi zise crispată, „sau poate ăsta?...”

Cazmaua părea de plumb, iar zidul din beton. Probabil că, chiar în acel moment, bariera „de protecţie” rodea deja periferiile, provocînd fuga locuitorilor spre piaţa Celui-Care-Visează. Se mai duceau oare lupte?... Berthalem – prizonier al propriei nebunii – privea urcînd mareea purpurie ca o bucurie surdă, nihilistă?

— Cît? icni Goot.

— Încă doisprezece metri, şuieră Mikofsky, ne-am pierdut ritmul!

Saba înjură înfundat.

* * *

Oxidul de carbon îi otrăvea sîngele, făcînd-o pe Liza să cadă într-o dulce stare de somnolenţă. Un fel de aţipire, populată de imagini incoerente, dar plăcute, care i se răspîndea în trup ca o binefacere.

— Adormim! scuipă Mikofsky. Nu se mai poate! Trebuie să încercăm o ventilare, altfel dăm cu toţii în primire! Goot, încearcă să scoţi un tub...

— Şi dacă ne trezim cu infiltraţii?

— Trebuie riscat!

Tînărul mormăi ceva, dar apucă o bucată de tub metalic al cărui capăt superior era tăiat oblic. Ridicîndu-l deasupra capului îl înfundă în tavan, sub un unghi de patruzeci şi cinci de grade şi împinse pînă cînd rezistenţa la înaintare încetă. La început nu se întîmplă nimic, apoi, treptat, în intestinul supraîncălzit deveni perceptibilă o vagă senzaţie de prospeţime. Nimeni nu scotea un cuvînt; fixau tubul lucitor cu ochii dilataţi, aşteptînd cu groază clipa cînd picături mari de suc digestiv vor apărea la capătul acesteia. Nu se întîmplă nimic.

Mikofsky bătu din palme pentru a curma starea de hipnoză generală. Liza îşi relaxă abdomenul. Saba îi întinse cazmaua...

* * *

Şocul se produse chiar în clipa cînd lampa se stinse. Maţul fu străbătut de un geamăt de teroare ce însoţi vibraţia surdă a impactului. Liza rămase nemişcată, cu cazmaua ridicată. În întunericul căzut brusc, oxigenul îi păru şi mai rarefiat, dar se forţă să alunge ridicola impresie. O nouă zgîlţîitură zgudui tavanul, provocînd scîrţîitul şipcilor de susţinere. În mintea fetei îşi făcu loc o imagine: cea a unui submarin atacat cu grenade de adîncime. Simţi mîna Sabei încleştată violent pe coapsă, strivindu-i pielea.

— E Berthalem, bîlbîi metisa, a reperat intrarea în tunel. Dacă nu cumva ne-a trădat careva... Nu poate accepta ideea că cineva ar putea scăpa masacrului. Şocurile astea sînt obuzele-seringă trase de tunurile pneumatice! Ne bombardează cu serul lui de creştere accelerată!

— Ca să obţină ce? Întrebă Goot. Proiectilele se dizolvă aproape imediat. Iar în privinţa schijelor nu există nici un risc să fim atinşi de ele, din moment ce nu sînt obuze adevărate!

— Dumnezeule mare, rîgîi Mikofsky, gîndiţi-vă niţel! Dacă foloseşte o soluţie concentrată de produs stimulant va provoca cicatrizarea imediată a epidermei! Acolo unde a fost tăiată, carnea se va reface rapid, iar tunelul se va închide singur. Vom fi prinşi în grăsime precum nişte fosile într-o banchiză!

Ultimele cuvinte le rosti urlînd, fără să-şi dea seama. Din întuneric se ridică un cor de glasuri îngrozite. O femeie scoase un ţipăt isteric. Cineva începu să se zbată, lovind pereţii cu picioarele şi pumnii. Galeria era

zguduită în toate direcţiile de mişcări nevăzute şi dezordonate.

— Stăpîniţi-vă! tună Mikofsky. Risipiţi inutil oxigenul! Nu-i momentul să batem cîmpii, fiecare minut pierdut face jocul lui Berthalem. Fiecare să-şi reia locul. Cu niţică perseverenţă vom răzbi afară în mai puţin de o oră!

Evaluarea era optimistă, dar Liza se forţa din toate puterile să creadă în ea. Cu braţele vibrînd de o furie disperată, ridică orizontal cazmaua – ca pe-o baionetă – şi o înfipse în perete pînă la jumătatea cozii. Acest simulacru ucigător o umplu de o bucurie distrugătoare. Porni să lovească într-un ritm infernal, tăind derma de parcă ar fi despicat pieptul unui duşman de moarte. Nu mai simţea nici o urmă de oboseală, era doar o maşinărie a urii, un excavator nebun pe care nimic nu-l mai putea opri...

Săpă fără oprire timp de o oră, cu spume la gură, apoi se prăbuşi în mijlocul resturilor.

Simţi că era rostogolită într-o parte, că îi fusese luată din mînă cazmaua. Cineva se instalase în locul ei. Goot? Saba? Nu reuşi să-şi dea seama. Intui că era pe punctul de a leşina. Dar şocurile repetate provocate de săpător reuşiră s-o menţină în stare de conştienţă. Bombardamentul continua, golind metodic arsenalul lui Berthalem. I se păru că grăsimea de care se sprijinea cu spatele devenise mai rigidă, mai tare. Injecţiile de refacere îşi făceau oare deja efectul? Avea să devină oare epiderma un material capabil să tocească, peste puţin timp, tăişul cazmalelor?

— E din ce în ce mai tare! gîfîi Goot în imediata ei apropiere. Parc-ar fi pămînt îngheţat. În scurt timp va fi imposibil să mai săpăm... Tunelul se va cicatriza cu noi înăuntru!

Panica punea încet stăpînire pe el, făcînd să-i tremure ciudat vocea. Liza încercă să se ridice într-un cot. Brusc îşi dădu seama că mîna dreaptă îi era prinsă în grăsime

ea în apa îngheţată a unui heleşteu! Ţesutul adipos profitase de imobilitatea pe care o avusese cîtva timp, pentru a se dezvolta în jurul degetelor, capturîndu-le într-o masă gelatinoasă greţos de lipicioasă. O cuprinse spaima: trebui să scuture braţul cu toată energia de care mai era capabilă pentru a reuşi să şi-l elibereze. În urma ei, cineva scoase un ţipăt:

— Picioarele! Îmi sînt prinse picioarele! Ajutaţi-mă, faceţi ceva! Nu le mai pot mişca!

— Şi eu! interveni un alt fugar. E ca un soclu de statuie, sînt sudat de zid! Repede, o cazma...

Ultima afirmaţie dezlănţui panica. Îmbrîncindu-se înnebuniţi, evadaţii se aruncară asupra pereţilor, făcînd să cedeze întăriturile una după alta.

— Nu mai putem aştepta! strigă Liza. Trebuie să ieşim imediat! Găureşte tavanul!

— Marja de siguranţă e prea mică! protestă Goot. Riscăm să ieşim în mijlocul zonei roşii! Trebuie să mai săpăm cel puţin o oră!

— Într-o oră vom fi cu toţii înglobaţi ca nişte fosile! urlă metisa. Nu înţelegi? Trebuie, acum sau niciodată!

Urmă o luptă confuză punctată de lovituri şi înjurături. Liza îşi dădu seama că Saba încerca să „perforeze" tavanul cu lovituri de cazma. Derma se deşira scoţînd un şuierat umed, greţos.

— Urcă! Urcă! urlă cineva în întuneric. Sînt prins pînă la genunchi! Ajutor!

Panica atinse paroxismul. Incapabilă să se mişte, Liza constată totuşi că maţul era invadat de o lumină roşiatică, un fel de halou sîngeriu ce provenea din exterior. Se încordă, iar un gînd crispat îi cuprinse mintea: „Sucurile digestive!" Apoi, pe măsură ce Saba se apropia de suprafaţă, lumina deveni treptat rozalie...

O ultimă lovitură de cazma perfora cîmpia, iar tunelul fu inundat de lumina crudă a proiectoarelor.

Metisa scoase un ţipăt de victorie:

— Am trecut! Repede! Ieşiţi, rana se şi închide!

Cu două icnituri se extrase din gaură, se aplecă pe marginea ei, întinse mîna pentru a-l ajuta pe Goot. Liza îşi regăsi întreaga energie. Zgîriind şi muşcînd cu furie ţesutul spongios al peretelui, începu să se ridice spre lumină. Simţi mai multe degete apucîndu-i gambele, gata s-o facă să scape priza. Se zbătu, se rostogoli la întîmplare, atinse o faţă, o ţeastă... Saba o prinse de subţiori, o trase din spărtura cu margini zdrenţuite şi o întinse pe sol. Lumina era atît de puternică încît tînără începu să plîngă. Îl auzi pe Mikofsky care urla: „Repede! Tunelul se închide! Repede!" Îşi şterse faţa şi se tîrî spre gaură, unde apucă o mînă. Se încordă strîngînd din dinţi, dar ultimele rezerve de energie le consumase în galerie: nu reuşi să-l scoată pe necunoscut, care dispăru în întuneric cu un ţipăt sfîşietor.

— Depărtaţi-vă! Depărtaţi-vă! ordonă Mikofsky. Vă prinde plaga!

Dar era incapabilă să se mişte. Se rostogoli pe burtă, simţind cum mîini o prind de gambe, trăgînd-o înapoi. Luptă să nu-şi piardă cunoştinţa.

Decorul se rotea în jurul ei ca un caleidoscop. La mai puţin de zece metri de rană observă centura de mucoasă roşie. Goot, Saba şi Mikofsky se tîrau în patru labe, urmaţi de trei necunoscuţi, probabil fugari, pe care tunelul nu-i capturase... În depărtare se mai ghicea încă forma rotunjită a colinei... acum în întregime roşie.

Deschise gura, bîlbîi ceva ininteligibil.

— S-a terminat! îi şopti Saba, susţinîndu-i capul. Nu mai e nici un risc. Tunelul s-a închis... În cîteva ore va dispare chiar şi orice urmă de cicatrice. Berthalem era cît pe ce să cîştige.

— Oraşul... gîfîi cu greutate Liza. Oraşul...?

Capitolul 9

Aeroglisorul fusese sabotat cu atîta grijă încît nu mai exista nici o rază de speranţă privind o eventuală reparaţie. În schimb, rezervele de carne erau intacte, fiind suficiente celor şapte evadaţi. Situaţia era însă gravă în privinţa apei. Provizia era complet epuizată. Mikofsky sugeră posibilitatea distilării sudorii animalului, dar Saba se strîmbă îngreţoşată.

— Nu vă mai amăgiţi, mormăi, hormonii rezistă la fierbere. Condensarea nu-i curăţă deloc de capacitatea mutagenă. Nu veţi distila nimic altceva decît otravă, Mikofsky, otravă şi nimic altceva!

Cei trei supravieţuitori din grupul lui Berthalem păreau ciudat de indiferenţi la discuţie. De fiecare dată cînd Liza încerca să le afle intenţiile, se închideau într-o tăcere încăpăţînată, plină de ostilitate, nu lipsită de un anume dezgust.

— S-ar zice că ne poartă pică pentru că i-am scos din labele legionarilor canibali! constată Goot, stăpînindu-şi cu greu iritarea.

— Probabil că aşa şi este, răspunse Liza. Pentru ei, lumea a început şi s-a sfîrşit cu colina. Se simt vinovaţi că au abandonat-o...

— Nu prea strigau asta în tunel! rînji tînărul. Şi, în definitiv, dacă tînjesc atît după Berthalem, n-au decît să se arunce în zona de absorbţie!

A doua zi, macabra butadă căpătă un aer de îngrozitoare profeţie. Saba, care se trezise prima, începu s-o zgîlţîie pe Liza eu brutalitate:

— Cei trei tipi de pe colină! strigă. Au dispărut. Au şters-o fără ca măcar să-şi ia raţia de carne uscată... Priveşte!

Liza se sculă, constată adevărul celor spuse şi îl preveni pe Mikofsky.

— Toată carnea, cu excepţia celei de pe colină, o considerau probabil impură, se hazardă savantul, trăgîndu-se de vîrfurile mustăţii hipertrofiate. Rezervele noastre îi îngreţoşau, aşa cum îi îngreţoşam şi noi, „străinii”...

În acel moment, Goot îi strigă din cabina aeroglisorului.

— A fost spartă trusa farmaceutică! îi anunţă. Au dispărut trei doze maxime de morfină şi o seringă...

Liza se încruntă.

— Ciudat, murmură nedumerită, nici unul nu era rănit şi nici suferind... De ce să fure calmante? Doar dacă...

Brusc, fu cuprinsă de o îngrozitoare certitudine. Se răsuci spre Mikofsky şi-şi înfipse unghiile în umerii acestuia, fără ca măcar să-şi dea seama.

— Dumnezeule! gemu fata. Înţelegi, Mathias?

Cum profesorul continua să rămînă imobil, Liza porni în fugă spre marginea purpurie a mucoasei nutritive; Goot urlă ceva, Saba îi porni pe urme. În clipa cînd mîna metisei o apucă de ceafă, Liza se opri, cu degetele arătînd spre un pumn de cioburi de sticlă ce străluceau lîngă buza temutelor papile.

— Priveşte! bîlbîi. Acolo! Bucăţile alea... Trei fiole şi o seringă, îmi pun capul! Îţi dai seama? S-au insensibilizat, apoi au sărit în mijlocul zonei de absorbţie! Au plecat să-i întîlnească pe Berthalem şi pe ceilalţi, aruncîndu-se în lacul ăsta de sucuri digestive!

Saba deveni cenuşie la faţă şi o prinse de umeri.

— Nu mai poţi face nimic, îi şopti în dreptul tîmplei, nu mai gîndeau normal. Mai devreme sau mai tîrziu, ne va veni şi nouă rîndul...

Sinistrul episod îi determină să-şi reia drumul. Adunară din carcasa aeroglisorului tot ceea ce puteau căra şi pătrunseră fără ezitare în jungla părului din regiunea pectorală. Intenţia declarată a lui Mikofsky era de a lua contact cu Isi Jasmin, cu care să înceapă discuţii vizînd refacerea integrităţii fizice a animalului şi combaterea prin toate mijloacele a aberaţiilor ce înfloreau acum, pretutindeni pe carnea acestuia. La auzul unui astfel de program, Saba îi rînji în faţă, spunîndu-i că se hrăneşte cu himere.

— Chiar nu-nţelegeţi că-i prea tîrziu, îl admonestă ea, iremediabil şi definitiv, prea tîrziu! Sînteţi un visător rupt de realitate, dar am să vă conduc totuşi pînă la Isi Jasmin, chiar şi numai pentru a-i oferi ocazia să vă vîre cu nasul în propria dumneavoastră incompetenţă! Da, vă voi duce acolo pentru că-i singura dumneavoastră şansă să nu muriţi idiot!

Mikofsky încasă afrontul cu mare calm, dar aparenta sa siguranţă nu avu nici pe departe darul să izgonească groaza ce o cuprindea încet pe Liza.

Încă de la începutul lungii călătorii, ieşi în evidenţă un adevăr de netăgăduit: animalul slăbise extraordinar de mult... Cîmpiile moi, elastice se scufundaseră, se lăsaseră ca nişte văi mărginite de coamele arcuite ale coastelor. Erau mereu obligaţi să escaladeze crestele osoase, apoi să coboare în inima unui defileu arid, pentru a reîncepe o nouă căţărare, o nouă coborîre... La a cincea coastă, cu toţii dădeau semne de evidentă epuizare. Se văzură nevoiţi să se oprească pentru a se odihni douăzeci şi patru de ore...

Abia instalaţi, se treziră asaltaţi de un insuportabil miros de putrefacţie ce venea dintr-o zonă vecină. Rezistară cîtva timp legîndu-şi la nas cîte o cîrpă îmbibată în esenţe aromatice, dar, nemaiputînd suporta, se urcară pe cea mai apropiată creastă şi începură să cerceteze depărtările cu binoclul. De partea cealaltă se întindea o uriaşă zonă necrozată. Un teritoriu

gangrenat, în plin proces de putrefacţie, învăluit de haloul de căldură specific descompunerii organice. Mirosul era atît de puternic că Goot începu să vomite, adăugînd şi el o contribuţie la oroarea olfactivă. În schimb, Mikofsky rotea nervos inelul de reglaj al binoclului.

— Văd pe cineva! şopti, vîrîndu-şi capul între umeri. Mutanţi... Of! Doamne! Liza, ia priveşte şi tu!

Tînăra luă binoclul şi-l duse la ochi. Pe fundul văii fusese deschisă o rană uriaşă. Un sînge negru şi gros se vălurea, agitat de brasul greoi executat de vreo zece înotători, de ambele sexe. În pofida ceţii, putea fi distinsă cu claritate scînteierea pieilor acoperite cu solzi, influorescenţa roşiatică a branhiilor situate de o parte şi de alta a gîtului, membranele fibroase ce uneau degetele... Amfibii!

— Dar cum e posibil? bîigui Liza.

— Regresie datorată hormonilor, gîfîi profesorul, reapariţia unor caractere ancestrale. Ştiţi foarte bine că pe parcursul formării sale, foetusul uman trece prin toate etapele evoluţiei: peşte, reptilă şi aşa mai departe. Aici s-a făcut calea inversă: plecînd de la om, s-a revenit treptat la stadiile inferioare de evoluţie... Fantastic!

— Dar... putreziciunea asta, de unde vine?

— Amfibii, Liza, amfibii! Au deschis rana asta pentru a avea posibilitatea să înoate în lungul venelor şi arterelor. Singura problemă este că-n timpul scufundărilor branhiile prelevă oxigenul din sîngele animalului pentru a le permite să respire...

— Iar globulele roşii, mult sărăcite, nu mai reuşesc să efectueze sarcina de regenerare a organismului, continuă fata, motiv pentru care zona asta este pe cale de a muri...

Saba scuipă cu scîrbă...

Puţin mai tîrziu se intersectară cu un trib, aparent sănătos, care fugea de o zonă cuprinsă de o febră intensă. Mikofsky, care îi recunoscuse fără prea mare

greutate pe majoritatea cercetătorilor, nu reuşi să facă totuşi nimic pentru a-i reţine.

— E sfîrşitul! îi urlă în faţă o femeie masivă cu sîni uriaşi. Puseul febril a cuprins cimitirele: firele de sutură pleznesc, plăgile mormintelor se deschid una după alta! Morţii ies regeneraţi, umflaţi de sîngele animalului! Sînt soldaţii creaturii, armata căreia i-a dat naştere din măruntaiele sale pentru a ne extermina! Fugiţi cu noi, ei ne urmăresc... I-am văzut! Morţi regeneraţi, plini de forţă, ei... sosesc!

Şi o rupse la fugă, cu braţele ridicate spre cer, scoţînd urlete îngrozitoare. Liza simţi pielea zburlindu-i-se de frică. Goot se dădu şi el un pas înapoi, holbîndu-se la pădurea de peri care începea în faţa lor. Chiar şi Saba se albi la faţă. Mikofsky se văzu, deci, obligat să-i zgîlţîie pe fiecare pentru a-i smulge din ciudata stare hipnotică care-i cuprinsese pe toţi.

— Reveniţi-vă! vociferă acesta. Sînteţi doar obosiţi, nu vă lăsaţi impresionaţi de halucinaţiile unei femei pe jumătate nebună! Haideţi, la drum!

Se conformară, dar cu o anume reţinere, în timp ce prin minte le răsunau încă ultimele ţipete ale necunoscutei: sosesc! Liza trebui să lupte mai bine de un sfert de oră împotriva dorinţei de a fugi, care-i bloca abdomenul, în timp ce Goot se tîra cu încăpăţînare mult în urma coloanei. Dar profesorul avusese dreptate: nu întîlniră nici un mort viu, nici un „soldat născut din măruntaiele creaturii”. Nu văzură nimic, nimic altceva decît cimitire supurînd, deformate de febră.

După trei zile de mers perseverent şi ezitant, ajunseră în zona unde se simţeau bătăile inimii. Se dovedi o experienţă cît se poate de neplăcută. Un bombardament surd şi invizibil zguduia solul asemeni unui berbece gigantic ce loveşte poarta unui oraş fortificat. Era ca o formidabilă bătălie ce se desfăşura în adîncurile animalului, ciocnirea disperată dintre două armate ce-şi consumau ultimele forţe. Liza nu mai era în stare să-şi

stăpînească fălcile ce clănţăneau cu violenţă. Fiecare lovitură de berbece o simţea direct în viscere, aducîndu-i parcă stomacul la gură.

Le fusese imposibil să doarmă, fiecare perioadă de odihnă scurgîndu-se într-o atmosferă de letargie comatoasă populată de fantasme şi scurte halucinaţii.

Cînd ajunseră în epicentrul fenomenului, avură senzaţia că nu mai era nici un oscior la locul său şi se mirau cum de reuşeau să se mai ţină pe picioare.

Orice conversaţie încetase aproape cu desăvîrşire şi tuspatru înaintau cu privirile înşurubate în pămînt, rumegîndu-şi fiecare groaza. Cu toţii ştiau că sfîrşitul era aproape. Încercarea de a o contacta pe Isi Jasmin nu reprezenta decît o stupidă lovitură de poker, o ultimă tentativă din care era greu de crezut că va rezulta ceva pozitiv. Ştiind teoriile extremiste ale biologului, şansa unei înţelegeri eu Mikofsky era aproape nulă, iar Liza se gîndea cu teamă la clipa cînd cele două echipe se vor găsi faţă în faţă. Începu chiar să se gîndească dacă nu cumva Saba îi conducea drept în gura lupului şi că nu-i ajutase să scape de Berthalem decît pentru a-i permite şefei sale să-l umilească pe profesor... Ipoteza nu era deloc absurdă, ura ce opunea cercetătorii şi savanţii căpătînd uneori surprinzătoare accente de infantilism.

La sfîrşitul săptămînii, pe cînd mergeau cu paşi de plumb, Saba se opri brusc pe coama claviculei stîngi, arătînd cu degetul spre vale.

— Tabăra Isi Jasmin! strigă triumfătoare. Am ajuns!

Capitolul 10

Campamentul, deşi ceva mai restrîns, nu se deosebea cu nimic de cel al lui Berthalem. Corturi pătate de sudoare se agăţau de gîtul animalului, în timp ce de o parte şi de alta se căsca vidul. În depărtare se putea ghici, prin ceaţa groasă, vîrful ascuţit conturat de botul giganticei creaturi adormite. Părea un munte cu pante abrupte, acoperite de păr castaniu, foarte întunecat. Triunghiul isoscel trasat de mandibula inferioară arunca un con de umbră peste o parte a taberei. Nimic nu se clintea. Liza nu reuşi să localizeze nici pîndari şi nici gardieni. Cartierul general al lui Isi Jasmin părea, în mod straniu, abandonat. Neliniştea ce putea fi citită pe figura Sabei o convinse că nu acesta era aspectul normal al locurilor. Probabil că se petrecuse ceva neobişnuit, ceva ce transformase bivuacul facţiunii integrale într-o cetate-fantomă. La început, Liza avu tentaţia de a crede că fusese vorba de un atac, dar de jur-împrejur nu se observa nici o urmă de luptă. Să fi fost o cursă? După un lung moment de ezitare, se hotărîră totuşi să coboare. Saba strigă, dar nu primi nici un răspuns. Strigă din nou, cu vocea spartă de încordarea nervoasă, dar rezultatul se dovedi acelaşi. Ici şi colo se vedeau părăsite cîteva maşini de ridicat, un aeroglisor şi o mini-macara. Toate fuseseră sabotate cu minuţiozitate, capotele ridicate lăsînd vederii un adevărat ghiveci de angrenaje şi sîrme sfîrtecate.

Intrară în primele corturi. Erau goale. Liza observă, totuşi, că incineratoarele de documente debordau de

cenuşă şi resturi carbonizate. Se părea că cineva se străduise să facă dispărute toate arhivele staţiunii. În mijlocul sătucului, cupola comandamentului oferea însă un spectacol diferit. Interiorul era umplut de aproximativ cincizeci de cadavre. Majoritatea erau dezbrăcate. Cîteva purtau bluze albe de laboranţi, mînjite de vomă. Fiole sparte erau împrăştiate pe jos, amestecate cu pastile de culoare violet şi capsule de medicamente. Poziţiile contorsionate ale cadavrelor, bălţile de vomă şi fecalele răspîndite peste tot sugerau convulsiile înfiorătoare ce precedaseră agonia.

Totul pleda în favoarea unei otrăviri colective.

În mijlocul hecatombei, pe un fotoliu metalic, trona o negresă masivă. Avea ochii daţi peste cap, iar din gura larg deschisă îi cursese pînă între sîni o spumă groasă. Saba scoase un geamăt de durere şi se aruncă la picioarele matroanei de abanos pe care moartea o surprinsese cu şalele cambrate şi coapsele desfăcute, într-o postură involuntar obscenă.

— Isi! Isi! icni Saba, gata să leşine.

— Ce s-o fi întîmplat? murmură Goot, ţinîndu-şi mîna la nas pentru a se proteja de mirosul insuportabil de mortăciune.

— Nu ştiu! gîfîi Mikofsky. Probabil secta integriştilor a preferat să se sinucidă. Totul seamănă teribil cu o ceremonie de adio. Nu pare să fi fost vorba de vreun atac...

Erau gata să părăsească locul, cînd Liza observă înregistratorul video aşezat pe un trepied auriu, parcă pentru a atrage atenţia. Prezenţa sa, inoportună în mijlocul cadavrelor înţepenite, evoca pe cea a unei sticle abandonate pe o plajă acoperită cu nisip fin... O sticlă sigilată, cu un ultim mesaj. Tînăra se răsuci spre ea, dar profesorul se repezise deja spre aparat şi apăsă butonul de pornire. Ecranul clipi, cîteva zigzaguri colorate îi brăzdară suprafaţa, apoi dreptunghiul său se umplu cu figura sobră a lui Isi Jasmin. Pe fruntea şi obrajii

negresei strălucea o peliculă subţire de sudoare, îşi umezi de cîteva ori buzele; înghiţi în sec... Apoi, deşi modificată de dispozitivul de redare, vocea izvorî joasă şi vibrantă.

„... Acesta este ultimul nostru mesaj, spuse femeia pe o tonalitate uşor metalică. Îl încredinţez norocului, poate va fi găsit de fraţii noştri, aflaţi încă în misiune şi tuturor celor care vin pe aici. Datorită situaţiei create, azi am luat hotărîrea de a-mi pune capăt zilelor. Nu oblig pe nimeni să mă imite, iar cei care o vor face, o vor face pentru că ei singuri au decis astfel...

... După cum o ştiu cu toţii, spre deosebire de secesionişti, am refuzat de la început mutilarea sistematică a animalului. Întotdeauna filozofia mea a fost clară, bine conturată: nici un fel de degradare, din partea nimănui.

Astăzi, mai mult ca niciodată, îmi dau seama că, din păcate, sîntem cu toţii condamnaţi. Nici o carne nu este sănătoasă! Noţiunea de teritoriu nemutagen este o pură utopie. Leziunile produse, fie ele psihice sau fizice, sînt nu numai inevitabile, dar şi iremediabile. Toţi cei care îşi procură raţia de hrană din trupul animalului sînt, fără excepţie, condamnaţi.

M-am hotărît să mă sinucid astăzi deoarece am simţit primele simptome ale răului. Creierul se degradează, capacităţile intelectuale se subţiază, mă năpădesc tot felul de fobii ciudate, făcîndu-mă să capăt obiceiuri dintre cele mai ridicole...

Nu vreau să mă cufund treptat în mocirla josniciei, nu vreau să devin o simplă caricatură umană, asemeni lui Harusson sau Berthalem, prefer să mor acum, cît timp integritatea mea nu este decît uşor afectată.

Drept urmare, las mărturie următorul mesaj: nu există nici o speranţă. Nici pentru unii, nici pentru alţii.

Toate cercetările pe care le-am făcut pînă în prezent demonstrează un singur lucru: animalul va muri. Fie că-l vor ucide secesioniştii, fie că el însuşi va alege moartea!

Este adevărat, totul tinde să dovedească faptul că fiinţa asta a sesizat prezenţa oamenilor – prezenţa noastră – ca o boală de nesuportat! Se simte infestată, victimă a unei invazii, victimă a unor paraziţi! E adevărat că doarme, dar inconştientul său a detectat, a înregistrat toate incursiunile noastre. Cortexul a reacţionat imediat printr-o sumedenie de manifestări psihosomatice declanşate la scara întregii anatomii. Să mă explic: acolo unde omul se mulţumeşte cu un ulcer, o criză de astm, o urticarie sau o diaree cronică, creatura a ales o manifestare somatică ce sfidează orice imaginaţie: se decalcifică treptat, astfel încît să-şi rupă toate oasele, unul după altul! Pur şi simplu se sparge, se desface intenţionat în bucăţele, pentru că nu ne mai suportă!

La început, a încercat să ne asimileze, folosind procese mutagene, dar această strategie dulce s-a dovedit prea lentă. În consecinţă, a preferat să se sabordeze singură, alegînd moartea în locul pierderii integrităţii fizice! Da, noi sîntem boala ei, tumoarea ei, esenţa morţii ei şi preferă să scape sinucigîndu-se...

Dată fiind această realitate, se profilează mai multe posibilităţi: anihilarea impulsului autodistrugător prin administrarea de antidepresive puternice. Din păcate, nu sîntem echipaţi pentru a sintetiza cantitatea necesară de euforizant, iar injecţiile pe care totuşi le-am făcut au rămas fără rezultat. Cea de-a doua ipoteză constă în a împiedica animalul să se sinucidă, debarasîndu-l de paraziţi. Adică ucigînd toţi oamenii care-i mişună acum pe corp. Dar şi asta a eşuat. Eram prea puţini pentru a întreprinde o acţiune eficace.

M-am gîndit atunci la o evacuare masivă, dar ne-a fost imposibil să realizăm un emiţător suficient de puternic pentru a străpunge centura de bruiaj şi a intra în contact cu vreo navă sau sondă spaţială.

N-a mai rămas decît o soluţie; să redăm animalului demnitatea ucigîndu-l, înainte ca indivizi de teapa lui Berthalem să-l degradeze pînă în cea mai umilitoare

stare. Astăzi este prea tîrziu. Procesul de distrugere a fost declanşat. Nici unul dintre noi nu va muri curat. Nici el, nici noi!

Acestea au fost motivele pentru care m-am hotărît să abandonez lupta. Singura mea răzbunare va fi de a mărturisi că am reuşit să cunoaştem toate secretele animalului!

Da! Ştiam ce glande produc oxigenul şi care sînt mijloacele de sinteză, ce unde cerebrale asigură forţa de gravitaţie care izolează animalul de vidul spaţial protejîndu-l, în acelaşi, timp, funcţiile vitale. Da, ştiam! Dar am ars rezultatele cercetărilor şi am distrus probele şi eşantioanele adunate. Trebuia să fim siguri că nu vor ajunge să fie folosite în scopuri nefaste. Plec. Plec înaintea fiinţei care a avut ghinionul să ne suporte, căreia i-am tulburat somnul milenar din abjecte consideraţii materialiste. Resping degradarea, atît pentru ea, cît şi pentru mine. Refuz să asist la Apocalipsul care se pregăteşte, refuz să asist la spectacolul dezmembrării şi agoniei acestui fantastic organism... Cine este cu adevărat înţelept mă va urma. Nu oblig pe nimeni să mă imite, dar îi deplîng pe cei care au ales aşteptarea. Adio... „

Un păcănit, apoi caseta începu să se rebobineze automat, lăsîndu-i pe cei patru călători fără grai.

— A reuşit să-i descopere toate secretele, se mulţumi să bîlbîie Mikofsky cu o expresie rătăcită. Toate secretele...

Liza simţi pornirea să-l pleznească. Cu fiecare secundă, panorama catastrofei ce se apropia îi devenea tot mai clară. Oasele vor ceda unul după altul. Mai întîi membrele, mult mai fragile datorită lungimii, apoi coastele. Cuşca toracică se va scofîlci, strivind plămînii, provocînd asfixia. Odată ce va muri animalul, toate funcţiile de protecţie vor înceta imediat: atmosfera artificială se va evapora, atracţia gravitaţională care-i

menţinea pe sol va dispărea... Nu va mai exista nimic: doar vidul cosmic, frigul. Moartea...

Rămăşiţele glorioasei echipe ştiinţifice a Universităţii din Santa-Catala se vor concretiza în două sute de cadavre congelate, la fel de ţepene precum stîlpii de piatră ai unei catedrale... Două sute de statui din carne întărită, derivînd veşnic prin spaţiu, tot atîtea mărturii ale absurdităţii umane... Iată ceea ce Isi Jasmin refuzase să vadă. Şi ce persoană cu bun simţ i-o putea reproşa?

— E sfîrşitul! sughiţă Goot, alb ca varul de frică. Isi Jasmin nu s-a înşelat niciodată! Niciodată!

Era pe punctul de a se lăsa pradă panicii. Liza îl zgîlţîi însă violent şi părăsi cortul. Pentru moment, se stăpînea destul de bine, dar nu ştia cît va mai reuşi să-şi controleze sistemul nervos. Mikofsky o ajunse din urmă.

— Liza! rosti acesta, încercînd să aibă un ton ferm. Cînd trebuie să revină naveta pentru a te recupera?

Tînăra explodă:

— Nu mai ştiu!

Profesorul se holbă incredul la ea.

— Nu mai ştii?

— Nu! Din momentul paraşutării avea la dispoziţie 24 de zile, dar am pierdut noţiunea timpului! Toate întîmplările astea! Lipsa nopţilor! Marşurile care nu se mai terminau o dată... Cum vreţi să fi ţinut o socoteală exactă? Mi-am uitat sacul, cu cronograf cu tot, în tabăra lui Berthalem. Am încercat să fac o evaluare subiectivă a timpului. De cînd am părăsit însă baza am mărşăluit aproape continuu la limita epuizării. În unele zile am mers pur şi simplu ca un automat, am fost în pragul leşinului, iar acum îmi cereţi un calendar exact al timpului scurs? Vă arde de glumă, domnule Mikofsky? Dumneavoastră ce-aţi făcut cu cronograful?

Savantul înclină spăşit capul.

— Nu-l mai am, mărturisi, de mai bine de un an. De cînd mă aflu aici, am pierdut şi eu noţiunea timpului. Mai întîi datorită absenţei variaţiei noapte/zi, apoi,

rămînînd singur, n-a mai avut nici o importanţă. Goot era în misiune. Mă orientam la bunul simţ. Dar credeam că măcar dumneata...

— C-o să-mi ţin ochii lipiţi de ceas?! rînji Liza. Ei bine, aţi pierdut... Și eu m-am bazat pe ceilalţi... În plus, eram mult prea obosită ca să mă gîndesc la viitor. Nu ştiu cînd va avea loc, cu exactitate, întîlnirea. Am impresia că mă aflu aici de un secol. Sînt terminată, domnule Mikofsky, înţelegeţi? Terminată!

Îşi trecu mîna peste faţă şi făcu cîţiva paşi.

— Întîlnirea era stabilită în vîrful văii sternale, reluă domolită, acolo unde am aterizat. Dacă lipsesc, următoarea trecere nu va fi mai devreme de treisprezece paisprezece luni, timp necesar ca universitatea să adune bani pentru o a treia expediţie...

— Vom fi de mult morţi!

— O ştiu la fel ca şi dumneavoastră. Am calculat că ne rămîne cu aproximaţie o marjă de opt zile. Ca să ajungem la punctul de întîlnire ne trebuie cam o săptămînă.

Mikofsky ridică din umeri exasperat.

— O săptămînă! Sînteţi nebună! Nu sîntem în excursie! Trebuie să ţinem cont de mutanţi, de capcanele terenului, de ocolişuri... Şi uitaţi ce-i mai important: din nefericire, mergem pe jos!

Cîteva secunde se înfruntară, ţepeni, privindu-se în ochi, după care îi cuprinse lehamitea. Se aşezară pe jos, fixînd indiferenţi muntele mandibulei, care se profila prin ceaţa unsuroasă la cîţiva kilometri depărtare.

— Chiar credeţi că animalul se va dezmembra? îndrăzni tînăra, cîteva minute mai tîrziu.

— Categoric! răspunde Mikofsky. Isi Jasmin era un cercetător mai bun ca mine, acum pot să recunosc. N-a fost numită şefa expediţiei pentru simplul motiv că era negresă... Animalul îşi va fragmenta scheletul, dar trebuie ţinut cont şi de grupurile care au declanşat războiul de dezmembrare: este suficient ca una singură

să reuşească să amputeze o labă, de exemplu... şi hemoragia îl va ucide în cel mult o oră! Vreţi să continui?

— Nu, îl întrerupse Liza. Mă gîndesc la colegii dumneavoastră. Chiar dacă vom reuşi să plecăm, cea mai mare parte a expediţiei va pieri. Să-i lăsăm aici echivalează cu o condamnare la moarte.

— Îmi pare rău, dar nu văd cum am putea evacua forţat mutanţii şi nebunii intoxicaţi de ideile lui Berthalem sau Harusson... Nici măcar nu-s sigur că eu voi fi lăsat să urc în navetă. În definitiv, pe dumneata vin să te caute. Numai pe dumneata!

Liza fu străbătută de un fior. Intuia deja reacţia comandantului de bord cînd va trebui să-i raporteze că uriaşa expediţie se terminase printr-un eşec... Ca martoră a unui rateu pe cît de grandios, pe atît de compromiţător, nu risca oare să se afle, din acea clipă, în pericol?

Datorită mirosului pestilenţial ce provenea din cortul central, hotărîră să doarmă în afara taberei. O investigaţie sumară îi lămuri că, în campament, nu mai rămăsese nici un obiect întreg. Excepţie făceau incineratoarele de documente în care fuseseră arse ecuaţiile secrete ce formulau metabolismul animalului. Înainte de a adormi, făcură totuşi o ultimă tentativă de a stabili un calendar aproximativ al timpului scurs, dar deveni destul de repede evident că fiecare evaluase în mod diferit durata evenimentelor. În plus, perioadele de marş forţat şi săparea tunelului erau percepute prin prisma unei oboseli halucinante care bruia total socotelile. Adormiră fără să fi reuşit să se pună de acord, prăbuşindu-se frînţi de oboseală în mijlocul calculelor nesigure.

Liza se trezi şi observă imediat lipsa Sabei. O cuprinse o presimţire neplăcută. Fără să mai stea pe gînduri, porni în fugă spre cortul central. De jur-împrejurul cupolei mortuare se ridica un zid invizibile de miros

insuportabil şi, un moment, avu sentimentul stupid că aerul era atît de greu încît îi va strivi umerii. N-avea rost să mai întîrzie. Intrînd, o văzu pe Saba la cîţiva metri de Isi Jasmin. Atîrna spînzurată de un cîrlig al pilonului central, cu limba ieşindu-i printre dinţi vineţie.

Deodată, de afară, dinspre locul unde-i lăsase pe Goot şi Mikofsky, izbucniră strigăte şi replici violente. Ieşi grăbită şi era cît pe ce să se ciocnească de Goot, care bîntuia printre corturi gesticulînd nervos.

— Unde-i Saba? zbieră acesta. Unde-i tuciuria aia, să-i răsucesc gîtul?

— De ce?

— Ne-a aruncat în incinerator toată rezerva de carne uscată! bîigui. Nu ne-a mai rămas nimic de mîncat.

Cînd aflară însă că tînăra integristă se alăturase fraţilor ei de luptă, cei doi se mai calmară. Profesorul continuă totuşi să mormăie posac.

— Ca să ajungem la punctul de întîlnire ne-a rămas la dispoziţie cel mult o săptămînă, scrîşni el, deci nu ne putem permite să umblăm haihui. Va trebui să alergăm în linie dreaptă spre vîrful sternului, ceea ce presupune să traversăm zone extrem de mutagene. Asta înseamnă, pentru că nu mai avem rezerve, că nu ne rămîne altceva de făcut decît să ne tăiem raţia din terenul străbătut. La fel de prost stăm şi cu apa.

— Dar de ce să nu luăm o provizie chiar din zona asta? Întrebă Liza. Doar de aici s-a alimentat şi Isi Jasmin, nu?

— Da, i-o reteză brutal Goot, dar a înnebunit! Dacă teoria ei este corectă, adică nu există teritoriu sănătos, bucăţica asta alimentară este, în mod sigur, de o mie de ori mai toxică decît cea din terenul bazei!

— În plus, ca să adunăm o rezervă cere timp, interveni Mikofsky. Trebuie să tăiem, să preparăm carnea. Nu sîntem echipaţi. N-avem nici un conservant. Pe căldura asta, grătarele noastre vor putrezi în cel mult douăzeci şi patru de ore!

— Să le afumăm!

— Cu ce, Dumnezeule mare! N-avem lemne. Nu pot afuma carne arzînd nailon, plastic sau cauciuc! Vă doriţi un cancer sau ce? Am făcut o mică investigaţie prin împrejurimi: n-am găsit nici măcar o fărîmă de material „nobil”, nimic altceva decît plastic sau metal. În plus, integriştii şi-au ars rezervele alimentare, au golit rezervoarele de apă potabilă, au spart alambicurile cu care se putea distila sudoarea animalului.

— De ce-a făcut Saba una ca asta? se miră Liza descurajată. Ca să se răzbune? Din spirit lichidator?

— Dumnezeule mare, zbieră Goot, la ce bun lamentările astea? Era nebună, ăsta-i răspunsul!

— Indiferent ce-o fi fost, concluzionă Mikofsky, nu ne rămîne decît s-o luăm din loc cu mîinile goale...

După ce prelevară hrană pentru două zile, pe care datorită lipsei de apă renunţară să o mai fiarbă, porniră la drum. De data asta, ruta aleasă era simplă: urmau să coboare între clavicule spre depresiunea sternală ce separa mameloanele. Traseul străbătea o vale nu prea abruptă, dar dificil de parcurs datorită tufişurilor formate de pilozitatea pectorală.

Primul „cutremur de pămînt” îi rostogoli claie peste grămadă. Trupul animalului fu parcurs de un violent frison. Liza se trezi în patru labe, ameţită, în mijlocul unui tufiş de peri.

— Ce-a fost asta? gemu ea.

— O coastă, şopti sinistru Mikofsky, o coastă decalcifiată care s-a rupt, probabil, undeva, pe partea dreaptă. Nu-i decît începutul... Isi Jasmin nu s-a înşelat...

Din acel moment, marşul prin valea sternală se transformă într-un adevărat infern. Datorită fracturii se declanşă o febră puternică, temperatura crescu la valori incredibile, antrenînd o transpiraţie abundentă. În scurt timp, depresiunea ce separa mamelele animalului se umplu cu un veritabil torent de sudoare care-şi rostogolea perlele grele, sărate, asemeni unei avalanşe. Pentru a scăpa de înec, Liza şi tovarăşii ei se agăţară cu

disperare de firele de păr, căţărîndu-se apoi pînă la jumătatea pantei mamelonului drept. Tot terenul mustea, fiecare metru fiind cucerit cu preţul unui efort supraomenesc. Dar, spre dimineaţă, febra scăzu. Sub tălpile iritate carnea deveni călduţă, iar torentul de sudoare secă, lăsînd în urmă un sol moale şi lipicios din care se degaja un puternic miros de acid acetic.

Următoarele două zile fură liniştite. Pilozitatea, ceva mai rară, permise o avansare mai rapidă. Ceva mai tîrziu reuşiră să pună pe fugă un trib de mutanţi cu aspect de coşmar. La oprirea de „seară" Liza avu însă neplăcuta surpriză să constate că întreaga rezervă de hrană putrezise. Fîşiile înnegrite de carne emanau un miros dulceag revelator. Drept urmare, se văzu nevoită să le arunce.

— E momentul adevărului! rînji prosteşte Goot. Cine face safteaua?

Cum nimeni nu mişcă, reînnoi oferta.

— Trebuie să mîncăm! Mergem continuu; fără hrană, nu vom mai fi în stare nici măcar să punem un picior înaintea celuilalt. Gîndiţi-vă că ne-au nai rămas vreo patru zile de marş!

Făcînd pe grozavul, îşi luă bisturiul şi tăie dintr-o regiune lipsită de grăsime trei porţii zdravene de carne. Liza îngurgită cu mare greutate bucata crudă, elastică şi zemoasă, dar se strădui sa nu lase nici o firimitură. Simţea cum oboseala îi paraliza gambele. Ştia că dacă ar fi refuzat să mănînce, deşeurile oxidate s-ar fi acumulat în muşchi, paralizînd-o puţin cîte puţin.

Somnul îi fu populat cu abominabile vise de metamorfoză, în care se vedea alergînd înnebunită de colo-colo, acoperită din cap pînă-n picioare cu solzi şi avînd degetele cu labele de broască. Un al doilea cutremur îi smulse din somn. Epicentrul părea foarte apropiat, zguduitură fiind însoţită de un trosnet surd, înfiorător, ce le îngheţă sîngele în vine. O oră mai tîrziu, scenariul din zilele precedente se repetă secvenţă cu

secvenţă: căldură intensă, transpiraţie, inundaţie. De astă dată, puseul febril fu atît de puternic încît, pentru a nu se trezi cu tălpile arse, se văzură nevoiţi să se caţere pe cele mai groase fire de păr găsite în zonă. Rămaseră astfel agăţaţi un timp nedeterminat, cu mîinile jupuite, tăiate de cojile ascuţite ce se exfoliau din teaca firelor. La un moment dat, Goot, apucat de un cîrcel, se prăbuşi într-o baltă de lichid clocotitor, umplîndu-se imediat de băşici.

Ziua se scurse într-o confuzie de apocalips. Spre seară, animalul fu zguduit de un alt trosnet, ceva mai depărtat, somnul lui transformîndu-se astfel într-o stare de comă profundă. Din acea clipă febra deveni uscată, ca şi cum giganticul corp pierduse toată umiditatea. Căldura din jur părea degajată de un furnal în plină activitate. Folosind bisturiul, Liza decupă din teaca unui fir de păr mai multe fîşii cu care îşi înfăşură picioarele. Ceilalţi o imitară. În pofida acestei protecţii, reveniţi pe sol avură senzaţia că păşesc pe capacul unei marmite încălzite la roşu. Goot mergea cu mare greutate – pielea pînă la jumătatea gambei îi era acoperită de umflături, iar băşicile de pe coapse supurau abundent.

Aerul supraîncălzit le usca gîtul şi plămînii. Supseră din bidoane ultimele picături de apă. Apoi, cu frunţile plecate, se aşternură la un marş dureros, încăpăţînat.

Spre „seară”, făcură o pauză şi se forţară să înghită bucăţi mari de carne crudă, cu speranţa că vor îndepărta senzaţia de epuizare ce-i cuprindea treptat. Goot suferea cumplit, dar nu se plîngea. Căldura intensă încărca cel mai mic gest cu greutatea dată de epuizare. Trebuiră să facă un efort violent pentru a reuşi să pornească din nou la drum.

Solul mai fu zguduit de alte două trosnituri apropiate, urmate de o a treia, foarte depărtată. De astă dată însă, nu mai urmă nici o viitură: glandele sudoripare păreau a fi secat definitiv.

Liza mergea cu ochii închişi, ca o somnambulă. Ştia că fiecare fractură slăbea cutia toracică, micşorînd sistematic capacitatea de inspiraţie a plămînilor creaturii adormite. Peste puţin timp, aceasta va începe să se sufoce, să se asfixieze... Doar dacă între timp vreuna din cetăţile ce propovăduiau dezmembrarea nu decisese cumva să-şi ia zborul provocînd simultan o hemoragie gigantică...?

Epuizaţi şi ameţiţi, reuşiră totuşi să atingă vîrful sternului mai devreme chiar decît se aşteptau. Mîncară în tăcere, supraveghind ca nişte animale înfricoşate cîmpia goală ce-i înconjura. Liza constată că febra scădea, de acum fiind posibil să te culci pe sol fără riscul de a te umple de băşici. Pentru moment, observaţia îi umplu de bucurie, dar imediat fură obligaţi să revină la cruda realitate: da, temperatura scădea, dar mult sub valoarea normală. Animalul se răcea, dar nu ca un convalescent, ei ca o fiinţă ce urina să moară...

Liza şi Mikofsky se lipiră de sol. Carnea se întărea, căpătînd o neliniştitoare tentă albăstrie.

— Sîngele nu mai evacuează bioxidul de carbon, diagnostică profesorul. Plămînii sînt comprimaţi, metabolismul se încetineşte.

Tînăra ridică fruntea. Pielea „cîmpiei" începea să fie străbătută de vinişoare întunecate, cianozate...

În jumătatea de oră care urmă, temperatura mai scăzu cu cîteva grade. Pentru prima oară de cînd pusese piciorul pe animal, Liza îşi dădu seama că tremură de frig. Destul de repede, suflul ce-i ieşea din gură căpătă aspectul unor norişori compacţi de ceaţă. Abia atunci îşi dădu seama că era complet dezbrăcată. Goală, în mijlocul unei cîmpii peste care se lăsa un frig năprasnic. Mikofsky, uitînd de oboseală, ţopăia pe loc pentru a se încălzi.

— Stratul de oxigen se subţiază, constată acesta, sîntem din ce în ce mai puţin feriţi de gerul spaţial. Atmosfera artificială produsă de animal se reduce cu

fiecare oră. Este... Este ca atunci cînd din cazanul unei locomotive ţîşneşte un jet de aburi a cărui forţă scade pe măsura stingerii focului...

Liza continua să-şi fricţioneze umerii şi coastele. Respira greu, iar acul de foc al unei migrene îngrozitoare îi sfredelea lobul occipital. Procentul de oxigen, destul de redus în mod normal, atinsese acum limita sufocării. Întorcînd capul, constată că Goot îşi pierduse cunoştinţa. Dorinţa de a se tîrî spre el pentru a-i face cîteva mişcări de respiraţie artificială îi fu brusc retezată: un voal negru, ce anunţa leşinul, îi întunecă privirea.

Mikofsky constatînd că tălpile nu mai atingeau solul, încetase să se mai agite; Liza, la rîndul ei, deşi aşezată, îşi dădu seama că plutea acum la cîţiva centimetri de suprafaţa „cîmpiei”! Mikofsky se holbă spre ea.

— Forţa de atracţie slăbeşte! horcăi. Animalul trage să moară. Atmosfera se destramă. Vom fi aspiraţi în spaţiul cosmic...

Tînăra intui că groaza o va face să înnebunească; sperînd că durerea va alunga gîndurile negre, îşi muşcă feroce antebraţul, pînă la sînge. Se întinse apoi pe spate, cu faţa spre cer. Lipsa unui contact ferm sub şale îi provoca o stare aproape insuportabilă. Respira tot mai greu, iar în ţeastă îi sfîrîia ceva ca un scurtcircuit. Gîfîia cu gura larg deschisă şi cerul gurii uscat ca iasca...

Leşină cîteva secunde, fiind smulsă din nefiinţă de strigătele lui Mikofsky. Se răsuci pe o parte şi imediat se crispă violent: acum plutea la peste zece metri înălţime! Mikofsky şi Goot (în continuare leşinat) derivau în apropiere, aidoma unor epave ce pluteau pe o mare nevăzută. Instinctiv, cu un reflex absurd de apărare, desfăcu braţele şi picioarele, încercînd o mişcare de bras. Dîndu-şi seama că-şi pierduse capul, se forţă să rămînă imobilă, cu faţa întoarsă spre sol. Continuau să urce. În depărtare, o mulţime heteroclită de obiecte porniseră şi ele să se înalţe spre tenebre. Tînăra reuşi să

observe pînze de cort învălmăşite, un aeroglisor, containere...

Cînd ajunse la aproximativ o sută de metri altitudine, observă un grup de mutanţi care, pentru a nu fi smulşi de pe solul proteguitor, se legaseră de firele de păr din blană. Ceva mai aproape, membrii unui alt trib erau pe punctul de a-şi termina inserarea picioarelor în carnea animalului, înrădăcinîndu-se asemeni Celui-Care-Visează asasinat de Berthalem.

Mikofsky mai avea forţă să urle, dar fetei îi era imposibil să înţeleagă ce anume spunea. Ştia că, pe măsură ce urcau, temperatura scădea. În curînd vor fi zero, minus cinci, minus zece, minus douăzeci... Oricum îşi vor pierde cunoştinţa înainte ca spaţiul să-i transforme în adevărate statui.

Începu să fredoneze un cîntec de leagăn. Mikofsky se depărta tot mai mult, înotător grotesc ale cărui membre băteau cu disperare o apă invizibilă. Goot se pierdea la orizont. Liza se pregătea de moarte, trecerea în nefiinţă. Frigul încetase a mai fi dureros: acum îi amorţeau umerii, pîntecul, plutea fericită. Stele de mare scînteietoare, îngheţate sub privirea ei. Cinci sute de metri mai jos, animalul devenise o pată rozalie, neclară, informă. Se răsuci pe o parte, căutînd o poziţie mai comodă pentru somn. Bîzîitul îi umplea urechile, atingînd un nivel insuportabil. Strînse fălcile. Chiar nu putea fi lăsată să doarmă în pace?

Deodată, vocea răguşită a lui Mikofsky îi zgîrie timpanele. Se răsuci. Patul de imponderabilitate era extraordinar de plăcut. Niciodată nu mai avusese parte de o saltea atît de primitoare.

— Liza! striga profesorul. Liza! Era pentru azi... Elicopterul! Am reuşit!

Fata săltă din umeri. Ceva o lovi. Un cîrlig, o agăţătoare cu vîrf cauciucat o trase spre stînga. Bîzîitul deveni mai intens.

Cînd văzu botul cîrn al elicopterului de luptă fu sigură că va fi înghiţită de o insectă gigantică.

Capitolul 11

Nava vibra încetişor, înfigîndu-şi vîrful carbonizat în noaptea spaţiului. Trepidaţia alerga prin scheletul obosit, încovoia conductele, făcea să fluiere niturile slăbite şi să geamă tablele fuselajului...

Întinsă în cuşeta sa, Liza asculta plînsetul metalic ce urca din bătrîna carcasă aidoma unei melodii demodate ce nu mai putea fi auzită decît cu un sentiment de melancolie. Una din acele arii la modă, ce va păstra etern gustul un pic nostalgic şi siropos al amintirilor din tinereţe. Mikofsky stătea lîngă hublou cu fruntea lipită de sticla blindată, cu faţa imobilă şi privirea absentă.

— Goot n-a mai putut fi recuperat, explicase puţin mai devreme, se depărtase prea mult de elicopter. De abia au avut timp să mă culeagă pe mine, erau în stare de orice pentru a cîştiga cîteva minute, pur şi simplu frica le lua minţile.

Imediat după aducerea lor la bord fuseseră izolaţi de restul echipajului, cazaţi sub strictă supraveghere într-o cabină situată departe de centrele vitale ale navei, de care-i despărţea un adevărat labirint de coridoare. Junia, grăsana aflată la comanda expediţiei, nu-i vizitase decît o singură dată. Punerea în carantină sugera clar viitoarea dizgraţie şi comisia de anchetă. Toţi se desolidarizau de aceşti păguboşi atinşi de cea mai groaznică dintre boli: virusul eşecului. Se temeau de molipsirea aproape inevitabilă, urmată de cortegiul interogatorilor şi justificărilor lipicioase. Nimeni nu voia să fie implicat în moartea animalului, iar Junia mai mult

ca oricine. Nimeni nu voia nici măcar să ştie ce se întîmplase, ca şi cum simpla ascultare a faptelor ar fi atras după sine complicităţi de neevitat.

— Ne aşteaptă zile negre! mormăi profesorul. Sper că nu ţii prea mult la scaunul pe care-l ocupi la facultate! Simt că ni se pregăteşte o reciclare dintre cele mai dure!

Liza ridică din umeri, făcînd să alunece cuvertura cu care era învelită. Încă nu reuşea să se conecteze la realitatea navei, la realitatea existenţei Juniei... O fărîmă din fiinţa ei continua să rămînă prizoniera creaturii.

— Va trebui să fim atenţi la ce spunem în legătură cu mutanţii, continuă Mikofsky. N-am de gînd să mă văd promovat subiect de experienţe şi să-mi sfîrşesc zilele într-o cameră sterilă... sau într-o sală de disecţie! Liza, mă auzi?

Liza mormăi vag şi se apropie de al doilea hublou. Noaptea de afară o orbi prin opacitatea ei lipsită de speranţă.

— N-o să vezi nimic, şopti Mikofsky, au distrus centura de proiectoare ce gravitau în jurul cadavrului. Nu-i decît un bloc de carne congelat de frigul spaţial. Un fel de statuie gigantică, sortită să plutească la întîmplare... pînă-n vecii vecilor.

— Un monument? întrebă Liza înfundat. Un monument al prostiei umane?

— Chiar aşa, încuviinţă profesorul, mestecîndu-şi mustaţa, chiar aşa...

Opere

Vue en coupe d’une ville malade (1980)

Les Sentinelles d’Almoha (1981)

Aussi lourd que le vent (1981)

Sommeil de sang (1982)

Les Mangeurs de murailles (1982)

Portrait du diable en chapeau melon (1982)

Traque la mort (1982)

Le Nuisible (1982)

À l’image du dragon (1982)

Le Carnaval de fer (1983)

Le Puzzle de chair (1983)

Les Semeurs d’abâmes (1983)

Territoire de fièvre (1983)

Les Lutteurs immobiles (1983)

Les Bêtes enracinées (1983)

Ce qui mordait le ciel… (1984)

Crache-béton (1984)

Les Fœtus d’acier (1984)

La Maison vénéneuse (1984)

Ambulance cannibale non identifiée (1985)

Le Rire du lance-flammes (1985)

Rempart de naufrageurs (1985)

Abattoir-Opéra (1985)

Naufrage sur une chaise électrique (1985)

Enfer vertical en approche rapide (1986)

La Colère des ténèbres (1986)

Danger, parking miné! (1986)

Catacombes (1986) (publicată sub denumirea L’enfer, c’est à quel étage? în 2003)

Docteur Squelette (1986)

Opération „serrures carnivores” (1987)

La Nuit du venin (1987)

Les Animaux funèbres (1987)

Procédure d’évacuation immédiate des musées fantômes (1987)

L’Ombre des gnomes (1987)

Le Château d’encre (1988)

Le Voleur d’icebergs (1988)

Le Tombeau du roi Squelette (1988)

Les Écorcheurs (1988)

Le Dragon du roi Squelette (1989)

La Nuit du bombardier (1989)

Boulevard des banquises (1989)

L’Homme aux yeux de napalm (1989)

Cauchemar à louer (1990)

La Meute (1990)

Le Murmure des loups (1990)

Krucifix (1990)

Les Bêtes (1990)

Les Emmurés (1990)

Les Rêveurs d’ombre (1990)

Les Démoniaques (1991)

Le Vent noir (1991)

Les inhumains (1992)

Le Syndrome du scaphandrier (1992)

3, place de Byzance (1992)

L’Armure maudite (1992)

Rinocerox (1992)

Capitaine suicide (1992)

Abimes (1993)

Hurlemort (1993)

Derelict (1993)

Sécurité absolue (1993)

La Route obscure (1993)

De l’autre côté du mur des ténèbres (1993)

Mange-monde (1993)

Armés et dangereux (1993)

La Maison de l’aigle (1994)

Le visiteur sans visage (1994)

Le Chien de minuit (1994)

Le Sourire noir (1994)

La Moisson d’hiver (1995)

Conan Lord carnets secrets d’un cambrioleur (1995)

Profession: cadavre (1995)

La Main froide (1995)

Conan Lord le pique-nique du crocodile (1995)

La fille de la nuit) (1996)

Ma vie chez les morts (1996)

Promenade du bistouri (1996)

Les Ombres du jardin (1996)

Le Château des poisons (1997)

La Cicatrice du chaos (1997)

Les Enfants du crépuscule (1997)

L’Armure de vengeance (1998)

Le Labyrinthe de Pharaon (1998)

Les Prisonnières de Pharaon (1999)

Le Livre du grand secret (1999)

Baignade accompagnée (1999)

Le Manoir des sortilèges (1999)

La Chambre indienne (2000)

Iceberg Ltd (2000)

Dernières lueurs avant l’aube (2000)

Le labyrinthe de Pharaon (2000)

La Princesse noire (2004)

Les Cavaliers de la pyramide (2004)

La Mélancolie des Sirènes par trente Mètres de Fond (2004)

La Maison des murmures (2005)

La Fille aux cheveux rouges – Le Chemin de cendre (2006)

La Fille aux cheveux rouges – Rivages incertains (2006)

La Fenêtre jaune (2007)

Ceux qui dorment en ces murs (2007)

Le masque d’argile (2008)

Dortoir interdit (2009)

Ceux d’en bas (2010)

Les louvetiers du roi (2010)

Serii

Les aventures de Marion

Pèlerins des ténèbres (2000)

La Captive de l’hiver (2001)

D.E.S.T.R.O.Y.

D.E.S.T.R.O.Y. 1 – L’homme de la banquise (2007)

D.E.S.T.R.O.Y. 2 – La prisonnière du ciel (2008)

D.E.S.T.R.O.Y. 3 – Territoires de fièvre (2008)

Literatură pentru tineret

Peggy Sue et les fantômes

Peggy Sue et les fantômes: Le Jour du chien bleu (2001)

Peggy Sue et les fantômes: Le Sommeil du démon (2001)

Peggy Sue et les fantômes: Le Papillon des abâmes (2002)

Peggy Sue et les fantômes: Le zoo ensorcelé (2003)

Peggy Sue et les fantômes: Le Chateau Noir (2004)

Peggy Sue et les fantômes: La Bête des souterrains (2004)

Peggy Sue et les fantômes: La Révolte des dragons (2005)

Peggy Sue et les fantômes: La Jungle Rouge (2006)

Peggy Sue et les fantômes: La Lumière mystérieuse (2006)

Sigrid et le mondes perdus

Sigrid et le mondes perdus: L'Oeil de la pieuvre (2002)

Sigrid et le mondes perdus: La fiancée du crapaud (2002)

Sigrid et le mondes perdus: le grand serpent (2003)

Sigrid et les mondes perdus: les mangeurs de muraille, 2005

Élodie et le maâtre des rêves

Élodie et le maitre des Rêves (2004)

Nouchka

Nouchka et les géants (2007)

Nouchka et la couronne maudite (2007)

Nouchka et la caverne aux mille secrets (2007)

Sub pseudonimul Zeb Chillicothe

(în colaborare cu Christian Mantey)

Les Hommes tritons (1986)

Les Tourmenteurs (1987)

Les enfants du feu (1987)

Sub pseudonimul Kitty Doom

L’Empire des abâmes (1997)

Les Invisibles (1997)

La Forteresse blanche (1998)

Sub pseudonimul Akira Suzuko

Les Harponneurs d’étoiles (1998)

La Meute hurlante (1998)

Le Fils des loups (1999)

Sub pseudonimul D. Morlok

Le Clan du grand Crâne (1998)

Les Guerriers du grand Crâne (1998)

Les Dieux du grand Crâne (1998)

Traduceri în limba română

(în ordinea cronologică a apariției în România)

Carnavalul de fier, Editura Romcart, 1991

Ira Melanox, Editura Valdo, 1992

Moartea cu Melon, Editura Savas Press s.r.l., 1993

Doctorul schelet, Editura Savas Press s.r.l., 1993

Lacăte carnivore, Editura Savas Press s.r.l., 1994, Traducere Mihnea Columbeanu

Mâncătorii de ziduri, Editura Aldo Press 1997

Bulevardul Banchizelor, Editura Lucman, 2004

Destroy, Editura Lucman, 2006

Krucifix, Editura Nemira, 2006

Haita (roman), Editura Nemira, 2006

Coșmar de închiriat, Editura Nemira, 2006

Mâna rece, Paralela 45, 2007

Peggy Sue şi fantomele. Somnul demonului, Editura Aramis, 2007

Peggy Sue și fantomele. Ziua câinelui albastru [1], Editura Aramis, 2008

SCIENCE FICTION

Călăul se ridică, prinse craniul de urechi şi-l trase scurt, smulgîndu-l din sol la fel de uşor ca şi cum ar fi cules o legumă... Odată macabra operaţiune încheiată, trupa se împrăştie în tăcere. În piaţetă, cicatricea îşi arătă umflătura cu un rînjet acum ciudat de gol...

Serge Brussolo: născut la Paris în 1951. Pînă în prezent peste 40 de volume SF publicate. Un SF generat de o imaginaţie ieşită din comun. Pornind de la premize acceptabile, aparent normale, consecinţele lor se transformă rapid într-o adevărată Niagara ce-l va tîrî pe cititor într-un univers halucinant şi totuşi logic Brussolo este poate singurul scriitor de SF francez care concurează cu succes autorii anglo-saxoni.

ISBN 973-9085-07-5

LEI 300